

JANETTE OKE

*Încercările din viața ei
îi vor testa profunzimea
inimii și a credinței.*

Q VOINȚĂ DE NECLINTIT

..... { MOȘTENIREA DIN PRERIE • 3 }

O voință de neclintit

JANETTE OKE

Q
VOINȚĂ
DE NECLINTIT

Editora Casa Cărții, Oradea
2009

Copyright © 1999 by Janette Oke
Originally published in English under the title
A Quiet Strength
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea
în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

O voință de neclintit
de Janette Oke
Copyright © 2009 Editura Casa Cărții
O. P. 1, C. P. 270,
410610 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566
Email: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

**O voință de neclintit / Janette Oke. - Oradea : Casa
Cărții, 2009**

ISBN 978-973-8998-49-0

821.111-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Simona Tămaș
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Bethany House Publishers

Printed by - Tel. 0259 43 77 93

DEDICAȚIE

Dedicată memoriei surorii Jean Catherine Budd,
care și-a isprăvit călătoria pe acest pământ
în data de 7 iunie 1998.

Nu vom uita devotamentul,
încurajarea și dragostea ei de viață.

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, și a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie și dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soțul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana și Canada, familia Oke petrece câțiva ani în Calgary, unde Edward slujește în mai multe poziții în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulți și pentru copii, cărțile ei vânzându-se în peste 30 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieți și o fată, toți sunt căsătoriți, și acum se bucură de cei 12 nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica lor locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informații despre Janette Oke, vizitați:
www.janetteoke.com

CAPITOLUL 1

În loc să sară din pat de îndată ce deschise ochii, Virginia mai zăbovi o vreme, pentru a se întinde liniștită. Era atât de bine să știe că ziua nu era așa plină de responsabilități cum fuseseră cele din ultima vreme. Astăzi era ziua ei liberă de la poștă.

Seara trecută, mama ei o asigurase că sâmbăta asta nu vor avea cine știe ce lucruri de făcut. Într-adevăr, trebuiau făcute treburile obișnuite de zi cu zi, însă astăzi, spre deosebire de multe alte zile de sâmbătă, o să aibă mai mult timp pentru a le face.

Probabil, gândi ea zâmbind, că ar putea-o convinge pe mama ei să facă o vizită scurtă până la fermă, pentru a servi ceaiul împreună cu bunica Marty. Trecuseră săptămâni de când nu mai avuseseră parte de o după-amiază petrecută împreună, râzând și tăifăsuind în tihnă.

Virginia începu să se miște. Dacă astfel de plăceri erau incluse în planurile zilei de azi, trebuia să se ridice.

Se întoarse pe o parte și aproape că-și puse deja piciorul pe covorașul țesut de lângă pat, când auzi pași grăbiți de-a lungul holului. Auzi un ciocănit, și ușa se deschise atât cât mama să-și vâre capul înăuntru și s-o anunțe:

— Virginia, te caută cineva.

— Jonathan! Virginia sări din pat cu chipul îmbujorat de emoție. Așteptase nerăbdătoare întoarcerea lui Jonathan din călătoria pe care o făcuse în Vest. I se părea că trecuse o veșnicie de când plecase.

Însă mama clătină din cap, cu o expresie serioasă pe chip.

— Nu, nu e Jonathan. E Jenny.

— Jenny?

Virginia rămase nemișcată în mijlocul încăperii. Nu-i venea să creadă. Nu mai auzise nimic despre prietena ei de câteva luni. Nici măcar tatăl lui Jenny nu mai era la curent cu viața fiicei lui.

— Jenny? Aici?

Belinda încuviință. Virginia se întrebă pentru ce părea mama ei atât de tristă. În toți acei ani ai copilăriei lor, mama fusese întotdeauna bucuroasă s-o vadă pe Jenny la ușa casei lor.

— Ce este? întrebă Virginia cu vocea tremurându-i. Ce s-a întâmplat?

Mama ei luptă să-și controleze emoțiile.

— Îmi... îmi pare rău. Doar... doar că... nu mai seamănă prea mult cu Jenny de odinioară.

— Ce vrei să spui?

— E teribil de slabă și... trasă la față. Ca și cum și-ar fi trăit deja viața. Și pare atât de tulburată și... și pierdută.

Virginia se și duse în graba mare spre dulap ca să-și ia o bluză și o fustă, apoi deschise sertarul și scoase lenjerie curată. Se întoarse brusc, pentru a-i spune mamei ce să facă cu Jenny până ce se termină ea de îmbrăcat. Însă se opri numaidecât pentru a-și da la o parte o șuviță de păr castaniu, și privi mai atent la mama ei. Belinda părea extrem de tulburată. N-o văzuse demult pe Jenny. Nu crezuse că alegerile pe care le făcuse și stilul ei de viață îi marcaseră atât de profund sănătatea. Și bunăstarea. Era un șoc pentru ea.

Virginia traversă camera și-și puse mâinile pe umerii mamei.

— O să fie bine, mama, spuse ea încercând să dea vocii sale o notă încrezătoare. Acum e aici. Știi ce înseamnă asta? Că nu ne-a uitat. A venit acasă, mama. Acum o putem ajuta.

Belinda își suflă nasul și reuși să încuviințeze.

— O să punem carne pe oasele ei. O să...

— Tatăl ei ți-a spus cumva că va veni? o întrerupse Belinda.

Virginia clătină din cap.

— Nu cred că a știut nici el. Ieri a trecut pe la poștă și nu mi-a spus nimic.

- Poate că n-a trecut încă pe acasă.
- Vrei să spui că a venit direct aici?
- Nu știu...

Virginia se uită la ceas. Trenul nu sosea decât mai târziu, spre amiază. Cum se face că Jenny venise atât de devreme? Oare venise cu o mașină?

- Cum a ajuns aici? întrebă Virginia. Belinda o privi încurcată.
- Nu știu. Era pe veranda din spate când m-am dus să hrănesc păsările.

— Pe verandă? Doar nu crezi că a stat acolo toată noaptea, nu-i așa? ȋeni Virginia.

Belinda își clătină capul cu tristețe.

- Sper că nu. A fost frig astă-noapte. Mai bine mă întorc și-i fac o cafea fierbinte.

Belinda dădu să iasă din cameră, iar Virginia întinse mâna după haine.

- Spune-i că vin imediat.

Belinda se opri și se uită la fiica ei.

- Nu e singură, Virginia, spuse cu glas șoptit.
- E cu soțul ei?
- Nu. Are un copilăș cu ea. Cred că micuța e bolnavă. Pare tare slabă și prăpădită.
- Bebelușul ei? șopti Virginia. Aproape că uitase că Jenny avea un copil.

— Nu mai e bebeluș, dar e tare mică și palidă... și are o înfățișare jalnică. Ochișorii ei sunt... sunt de neuitat. Belinda era pe punctul de a izbucni din nou în lacrimi.

- Spune-i că vin imediat, repetă Virginia în timp ce închise ușa, apoi se grăbi să-și dea jos cămașa de noapte și să se îmbrace.

Virginia încercă să se pregătească în grabă pentru întâlnirea cu Jenny în bucătăria familiei. Însă cu tot avertismentul din partea mamei sale, Virginia abia putu să-și ascundă șocul și îngrijorarea. Femeia slabă

și palidă ședea pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din jurul mesei de bucătărie, jucându-se absentă cu toarta ceștii pe care o avea în față.

Jenny reuși să zâmbească, un zâmbet șters. Virginia se sili să-i răspundă tot cu un zâmbet. Ticăitul ceasului din bucătărie răsuna cu putere în bucătăria tăcută, în timp ce Virginia se luptă să-și controleze vocea.

În cele din urmă, reuși să îngaime:

— Bună, Jenny.

Jenny nici măcar nu răspunse, ci doar își mișcă încet capul în sus și-n jos. Virginiei i se păru că toată viața se scursese din ochii verzi ai lui Jenny, la fel cum luciul arămiu dispăruse din părul ei roșcat.

— Nu te-am mai văzut demult, începu Virginia, îndreptându-se spre masă. Căută cu disperare să spună ceva care să astupe prăpastia dintre ele. Ce mai faci? Ai...?

Se opri brusc. Orice ar fi intenționat să spună, părea atât de nepotrivit.

Jenny ridică încet ceașca la buze și luă o înghițitură mare, ca și când ar fi vrut să transmită un mesaj tăcut – o să vorbească atunci când o să vrea să vorbească – și dacă o să vrea să vorbească. Virginia se simți dezamăgită, însă încuviință fără a spune un cuvânt și se îndreptă spre bufet. Deschise ușa și luă o ceașcă din cui. Se duse la sobă și, cu mâini tremurânde, își umplu ceașca cu cafea, urmărind aburul ce se ridica din vasul fierbinte. Începu să se liniștească.

— Mama ta a fost chemată afară, îi spuse Jenny morocânoasă. Femeia din vecini dorea să-i arate trandafirii sau panseluțele, ceva de genul. A spus că vine imediat.

Virginia încuviință. Era un început.

— Vrei o felie de chec cu stafide? întrebă Virginia, mulțumită că reușise să vorbească pe un ton mai normal.

— Ai pâine de ovăz?

Cererea o luă prin surprindere pe Virginia.

— N-am înțeles niciodată cum de-ți place pâinea de ovăz, spuse zâmbind și clătinând din cap. E făinoasă și tare, și n-are cine știe ce gust.

— Tocmai de-aia îmi place. E făinoasă și tare. Și e gustoasă, răspunse Jenny cu o fărâmbă din elanul ce o caracterizase odinioară.

O VOINTĂ DE NECLINTIT

Fără să știe de ce, Virginia începu să rădă înțeliger și se îndreptă spre cămară și spre cutia de pâine. Poate că Jenny – Jenny cea ade-vărată – era totuși undeva înlăuntrul acestei femei.

— Vrei gem? strigă din cămară.

— De mure, răspunse Jenny.

— Cred că trebuie să mă duc în pivniță. Nu avem aici.

Jenny nu-i spuse că se răzgândește. Virginia nu era surprinsă. Dacă Jenny își punea în cap ceva, atunci greu mai putea s-o facă să renunțe.

— Vrei să-ți prăjesc pâinea? întrebă Virginia punând pâinea pe masă.

— Da. Prăjită, răspunse Jenny în timp ce Virginia se îndreptă spre ușa ce ducea la pivniță.

— Aștept, spuse Jenny și luă încă o înghițitură de cafea.

Virginia se întoarse degrabă cu borcanul de gem. Pași îi răsunară pe treptele de lemn ale scării. *Ce se întâmplă oare?* se întrebă ea în timp ce urca în bucătărie. *Jenny e aici. Dar de ce? Și de ce pare atât de bolnăvicioasă? Ce se petrece în viața lui Jenny? Cum aș putea s-o ajut?*

Însă acum nu era momentul pentru astfel de întrebări. Jenny își aștepta pâinea prăjită și gemul de mure. Poate că după ce va mânca, își va da drumul și va vorbi. Virginia spera să se întâmple asta. Îi era greu să aibă răbdare până când vechea ei prietenă se va hotărî să vorbească.

— Ce mai face tatăl tău? o întrebă Virginia în timp ce feliu pâinea. Era un subiect care n-ar fi trebuit s-o offenseze pe Jenny.

— Nu știu, răspunse Jenny. Tu știi mai multe despre el decât mine. Virginia o privi surprinsă.

— Nu l-ai văzut încă? Când ai ajuns?

— Cu trenul de ieri seară.

— Ieri seară? Și unde ai...? Virginia nu-și isprăvi întrebarea. Câte felii vrei? întrebă în schimb, punând două felii în prăjitor.

Jenny nu ezită.

— Fă câteva. Suntem flă...

La cuvântul „suntem”, Virginia ridică privirea și se uită în jur. Mama ei vorbise de copilul lui Jenny, însă ea uitase complet. Singurul scaun ocupat era cel pe care ședea Jenny. Virginia remarcase că era același scaun pe care Jenny se așezase de fiecare dată când venise în

vizită la familia Simpson. Cercetă încăperea cu privirea și văzu, așezată într-un colț, mai slabă și mai prăpădită decât mama sa, o fetiță cu degetul mare în gură. În momentul în care privirea Virginiei întâlnește privirea fetei, micuța păru că se face și mai mică, plecându-și înfricoșată ochii. Virginia simți cum i se strânge inima la vederea fetei ce încerca să scape de privirile acestei străine.

Se întoarse spre Jenny. Fuseseră amândouă bolnave? Așa cum îi spusese mama ei, copilul părea foarte bolnăvicios.

Degetele îi tremurau în timp ce încerca să scoată primele două felii din prăjitor și să vâre înăuntru alte două.

- O să... o să fac o omletă, spuse.
- Nu-i plac ouăle, răspunse Jenny cu jumătate de gură.
- Să fac terci?
- Nu. Nici terciul nu-i place.
- Ce pot să...
- Pâine prăjită. E obișnuită cu pâinea prăjită.
- Cu pâine de ovăz?
- N-a mâncat niciodată pâine de ovăz, da' dacă-i spun să mănânce, mănâncă.

Cuvintele sunau brutal. Dur. Adăugară și mai multe întrebări la cele care împovărau deja gândurile tulburate ale Virginiei.

În bucătărie se așternu liniștea în timp ce Virginia puse masa și pregăti bucatele simple. Din când în când auzea zgomotul făcut de gurița fetei care-și ataca cu frenezie degetul mare. Umplu ceașca lui Jenny și mai adăugă puțină cafea și în ceașca ei.

Jenny se răsuci spre scaunul din colț.

— Vino, spuse ea.

Fetița se lăsă să alunece de pe scaun și înaintă ascultătoare, însă nesiguranța nu părăsi ochii ei șterși. Virginia era sigură că i-ar fi închis ca să nu mai vadă pe nimeni, dacă ar fi putut să se descurce fără ei.

În timp ce fetița urcă în scaunul indicat de mama sa, Virginia își plecă capul și începu rugăciunea de binecuvântare a mesei.

— Dragă Doamne... Însă se poticni. Cum ar trebui să se roage? Nu putea decât să mulțumească pentru mâncarea ce le stătea înaintea. Nu știa cum să-și exprime gândurile și sentimentele, nici măcar înaintea

Domnului ei. Fusese o rugăciune cam dezlânată, își spuse în timp ce rosti „Amin”. *Mi-aș dori ca mama să se întoarcă*, gândi în timp ce puse pâinea prăjită în fața lui Jenny și mută borcanul de gem mai aproape de ea. Doamna Withers, vecina lor, avea întotdeauna ceva nou de arătat în grădină, dar de data asta lua prea mult.

Jenny puse un strat gros de unt pe felia de pâine, adăugă gem, o rupse, luă o îmbucătură, apoi dădu fetei o bucată. Fetița o luă fără ca expresia de pe chip să i se schimbe, însă își vârî degrabă pâinea în gură. Virginia nu văzuse niciodată așa ceva. Mâncarea dispăruse la o clipeală de ochi. Jenny mânca și ea ca și când nu mai mâncase de multă vreme. Fără a spune o vorbă, Virginia unse cu unt altă felie, puse gem, rupse pâinea și o puse în farfuria copilei. Se ridică de la masă și tăie încă câteva felii de pâine. Avea sentimentul că va fi nevoie de ele.

Tăcerea era stânjenitoare, însă Virginia știa că n-ar trebui să încerce să discute cu Jenny până când aceasta nu era pregătită s-o facă. În cele din urmă se aventură:

- Nu... nu știi cum o cheamă pe fetița ta.
- Mindy, răspunse Jenny cu mâncarea în gură.
- Mindy.
- Mindy Anne, da' nu i-am spus niciodată Anne.
- E un nume frumos.

Jenny încuviință.

— Câți ani are? continuă Virginia. Spera că subiectul n-o va tulbura pe Jenny.

- O să împlinească trei, în curând.

E foarte mică pentru vârsta ei, gândi Virginia, comparând, în mintea ei, pe micuță cu copiii de trei ani pe care-i cunoștea. Ar fi vrut să întrebe dacă fetița fusese bolnavă, însă nu îndrăzni. Observă că micuța deveni agitată, ca și când ar fi tulburat-o faptul că se vorbea despre ea. Virginia încercă altă abordare.

- Cât o să rămâneți? se aventură ea.

Jenny ridică din umeri și întinse mâna după altă felie.

— Acum avem destule camere libere, se grăbi Virginia să adauge. Numai eu și Francine mai suntem acasă.

Cuvintele părură că declanșează o oarecare reacție în mintea lui Jenny.

— Ce mai fac... ceilalți?

— Foarte bine, Clara așteaptă al treilea copil.

— Al treilea! izbucni Jenny, folosind câteva expresii „colorate”. De ce trei? Unul e de-ajuns ca să te ducă la balamuc.

Virginia se uită la Mindy. Oare auzise cuvintele? Înțelesese semnificația lor? Însă expresia din ochii serioși ai copilei nu se schimbă.

— Clara e încântată, spuse Virginia degrabă. Deja are doi băieți sănătoși. Cred că de data asta își dorește fetiță, dar nu contează dacă...

— Poate s-o ia pe-a mea, interveni Jenny cu un râs forțat.

Virginia alege să treacă cu vederea comentariul lui Jenny.

— Rodney e foarte bine. S-a obișnuit în oraș. El și Grace așteaptă primul lor copil. Trebuie să se nască zilele astea. Mama aleargă la telefon, de câte ori aude că sună. Danny e încă la facultate. Termină medicina veterinară. Știi că i-au plăcut dintotdeauna animalele, continuă Virginia. I-ar plăcea să lucreze într-o grădină zoologică mare. Oricum, el va lucra cu animalele. Francine este în ultimul an la școală. Este... ei bine... o s-o vezi mai târziu. A stat peste noapte la o prietenă. E o frumușică. Prea frumușică, după părerea mea, însă mama reușește s-o țină cu picioarele pe pământ. Cu toate că...

— Și tu? interveni Jenny printre îmbucături.

Virginia se opri.

— Eu ce?

— Tu ce faci? Credeam că ești demult doamna Jamison. Și că acum crești deja o droaie de copii.

Virginia simți cum se îmbujorează.

— Nu, spuse ea, clătinând încet din cap. Există o altă doamnă Jamison Curtis. O fată minunată. Sunt foarte fericită pentru amândoi.

— Jamison ți-a făcut vânt?

Vocea lui Jenny avea aceeași candoare agresivă pe care i-o cunoștea. *Poate că tot mai are ceva din vechiul foc*, gândi Virginia ușurată. Încuviință.

— L-am pierdut pe Jamison, spuse ea pe un ton cât se poate de normal. Însă în sinea ei era surprinsă. Lucrul ăsta se petrecuse cu atâta

vreme în urmă. Chiar înainte de a avea Jenny acel accident. Oare nu vorbiseră despre asta? Sau poate că Jenny uitase?

— Și tu stai liniștită? continuă Jenny.

Virginia încuviință. Apoi zâmbi.

— La acea vreme n-am fost deloc liniștită, recunosc eu.

— Și i-ai spus că e o lepădătură?

— Nu e „lepădătură”, îl apără Virginia cu ardoare. A fost... este... foarte bun și grijuliu.

— Hm, replică Jenny. Un tip îți face vânt și tu-l numești „gentleman”. Virginia, încă nu te-ai maturizat.

Virginia nu știe ce să facă. Să-l apere pe Jamison sau se bucură că Jenny, aceea pe care o cunoștea ea, se afla la masa ei. Însă nimeni nu reușise s-o enerveze vreodată ca Jenny. Își îndreptă umerii și spuse:

— Sunt suficient de matură. Și Jamison a avut dreptate. O, recunosc că mi-a trebuit ceva timp ca să-mi dau seama. Respiră și apoi continuă mai calmă. Nu eram potriviți unul pentru celălalt. Nu după ce a plecat la universitate și a început să joace fotbal. Acum joacă în liga întâi. Se descurcă foarte bine. Mie nu mi-ar fi plăcut stilul acela de viață. Departe de familie. Întotdeauna pe drumuri. Eu...

— Fotbal? Glumești. *Jamison*, jucător de fotbal?

— E în primul an. Mijlocăș.

— Nu-mi vine să cred. Jenny tăcu și în ochi îi apărură o lumină. În cele din urmă, clătină din cap. Era gestul pe care i-l cunoștea atât de bine, însă buclele păreau lipsite de luciu în lumina dimineții.

— Poate că ar fi trebuit să insist, spuse ea, privind-o cu subînțeles. Dar tu nu m-ai lăsat nici măcar să mă apropiu de băiat.

Virginia se gândi la anii copilăriei lor. Existaseră momente în care Jenny fusese aproape de a pune mâna pe el. Foarte aproape. Ca atunci, când se duseseră la săniuș. Incidentul încă o mai făcea pe Virginia să se îmbujoreze de mânie.

— Cred că mi-ar plăcea viața alături de un jucător de fotbal, spuse Jenny zâmbind afectat. Îmi închipui că e chiar interesant.

Fu rândul Virginiei să ridice din umeri. Cuvintele lui Jenny o uimiseră. Ce vroia să spună? Doar era femeie măritată...

— Deci... până la urmă a renunțat și la toată chestia asta religioasă, remarcă Jenny, privind-o cercetător pe Virginia.

— N-a renunțat, se grăbi Virginia să-i explice. Este mai dedicat ca niciodată credinței lui. Folosește fiecare ocazie pentru a vorbi despre ceea ce crede. În ultima scrisoare pe care mi-a trimis-o...

— Ultima scrisoare? Vrei să spui că încă-ți mai scrie?

— Da. Eu...

Jenny exclamă folosind un cuvânt murdar ce o făcu pe Virginia să se îmbujoreze la față și să privească repede spre fetiță. Însă Mindy nu părea deranjată de cuvintele mamei sale.

— Ce fel de om e? Însurat cu o femeie și încă îi mai scrie iubitei? spuse Jenny cu sarcasm.

— Nu sunt iubita lui, Jenny. Sunt doar prietena lui. Și prietena soției lui, Rachel. Ne scriem în fiecare săptămână. E o fată minunată.

— Trebuie să fie scrântită. Eu l-aș uide pe Hayden dacă aș afla că-i scrie uneia dintre vechile lui iubiri.

Virginia simți cum se îmbujorează de furie. Ar fi vrut să-i riposteze și să apere prietenia de care se bucura cu Jamison și Rachel, însă căută să schimbe subiectul. Jenny nu va înțelege. Tânăra femeie ce ședea de partea cealaltă a mesei avea o gândire cu totul diferită. Virginia înghiți greu și încercă să-și liniștească gândurile involburate și limba gata să rostească cuvinte necugetate. Când vorbi din nou, tonul îi era calm și subiectul altul.

— Ce face Hayden? Acesta e numele lui? E soțul tău?

O văzu pe Jenny încordându-se. Luminița ce i se aprinsese în privire, se stinse. Inconștient, își duse mâna la obraz. Atunci observă Virginia că locul atins avea altă nuanță decât restul feței. Așadar, nici Hayden nu reprezenta un subiect despre care să poată vorbi.

CAPITOLUL 2

— Jenny, care-i problema? Virginia întinse mâna spre ea peste masă, însă o trase înapoi.

Jenny își studie mâinile o clipă, apoi ridică din umerii slabi.

— Ce te face să crezi că e vreo problemă?

— Ei bine... credeam... Se opri și începu din nou. Mi se pare că... că ceva nu e în regulă. Adică... ne bucurăm să te vedem pe tine și pe micuța Mindy. Dar faptul că ai venit aici... la ora asta... fără să ne înștiințezi... Pare...

— Nu știam că trebuie să-mi anunț mai întâi sosirea, spuse Jenny nepoliticoasă, agitându-se pe scaun. Obişnuiam să apar la voi pe neașteptate și eram binevenită.

— Și acum ești binevenită, o asigură Virginia degrabă. Și eu și mama suntem bucuroase că ai venit. Oricând.

— Atunci, care-i problema?

Virginia remarcă încordarea femeii și bărbia ridicată cu aroganță. De această dată întinse mâna și-o puse pe brațul lui Jenny.

— Nu e nicio problemă. Vrem doar să te ajutăm în orice fel vom putea. Însă uneori se întâmplă ca prietenii să nu știe în ce fel ar putea ajuta.

— Nu țin minte să-ți fi cerut ajutorul, spuse Jenny, cu vocea la fel de încordată ca și umerii.

— Prietenii nici n-ar trebui să o facă, răspunse Virginia încet, oprindu-și privirea pe obrazul învinețit.

Jenny nu păru să aibă un răspuns. Începu să-și învârtă ceașca în mâinile tremurătoare. Când vorbi, în cele din urmă, glasul îi tremură ușor, cu toate că încă mai avea o urmă de sfidare.

— Uite ce e – dacă chiar vrei să știi – nu-i cine știe ce, oricum. Hayden și cu mine am avut o mică ciorovăială – nimic serios. Cei căsătoriți au parte de lucruri din astea, știi. M-am gândit că ar fi mai înțelept să... mă înțelegi... să iau o mică pauză. O să ne prindă bine. Cu un copil mereu în preajma ta, abia ai timp să gândești.

Virginia privi neliniștită la fetiță. Aceasta se rezemase de spătarul scaunului, cu degetul mare în gură și ochii închiși. *Sărmana de ea*, gândi Virginia. *Cum arată lumea ei oare?* Mai apoi, Virginia își dădu seama că fetița nu încercase doar să se izoleze de lumea din jur. Adormise pe scaun.

— O, draga mea! exclamă Virginia, ridicându-se degrabă de la masă. O să cadă de pe scaun.

Însă în timp ce Virginia se îndrepta spre fetiță, Jenny răspunse cu aceeași voce obosită:

— N-o să cadă. E obișnuită să adoarmă dintr-odată. Face asta tot timpul.

Virginia era șocată. Oare copilul ăsta dormea suficient?

— Mă duc s-o pun în patul meu. Dacă o iau în brațe se trezește?

— Nu cred. Doarme orice s-ar întâmpla în jurul ei.

Cu mare grijă, Virginia o ridică în brațe pe micuța ușoară ca pana. Mindy se agită puțin, însă nu-și deschise ochii. Virginia o duse în dormitor și-i scoase pantofii după ce o puse în pat. O acoperi cu o pătură subțire și privi cu atenție fața ei micuță. Chiar și în somn, expresia fetiței era tulburată și neliniștită.

— Mindy, șopti Virginia. Nu știu nimic despre tine. Oare te iubește cineva? Te iubește *cu adevărat*? Tu știi că ești iubită?

— Virginia, se auzi vocea lui Jenny din bucătărie. Ies afară să fumez o țigară. Nu cred că vrei s-o fac în bucătărie. Pot să ies pe balansoarul de pe verandă?

Virginia ieși din încăpere și închise ușa încet în urma ei, înainte de a răspunde. Virginia ar fi vrut să-i spună lui Jenny că obiceiul ăsta nu-i putea aduce decât probleme, însă se abținu de la astfel de comentarii și spuse mai degrabă:

— Bine. Folosește balansoarul.

— Pot să iau cu mine și o ceașcă cu cafea?

Virginia intră în bucătărie.

— Sigur, servește-te. Mai vrei ceva? Vrei o bucată de plăcintă de lămâie făcută de mama?

Însă Jenny, care în trecut se dădea în vânt după plăcinta de lămâie a Belindei, se strâmbă.

— O, nu. Plăcintă de lămâie la ora asta? N-aș putea.

— Obișnuiai să mănânci plăcintă de lămâie la orice oră. Dimineața, la amiază sau seara.

— Ei bine, nu mai am un asemenea obicei.

Jenny traversă încăperea și-și turnă cafea în ceașcă pentru a cincea oară, scoțând un pachet de țigări.

— Ai chibrituri? Eu le-am terminat.

Virginia se duse la suportul pentru chibrituri aflat pe unul din pereții bucătăriei.

— De câte ai nevoie?

— De mai multe.

Virginia se înfioră gândindu-se câte țigarete vor aprinde acele chibrituri, însă luă un pumn.

— Ai o scrumieră?

Virginia era sigură că Jenny știa foarte bine care era răspunsul.

— Pot folosi orice – o cutie de conservă, o ceașcă ciobită, un capac de tablă – orice, spuse Jenny cu nepăsare.

Virginia căută în sertarul cu vechituri și scoase o cutie mică de sardine, goală și spălată.

— Asta e bună?

Jenny încuviință.

— O vrei înapoi?

— Păstrează-o pentru mai târziu, dacă mai ai nevoie, îi sugerează Virginia.

Jenny încuviință și ieși aproape în fugă din bucătărie.

Mă întreb de când tânjește după țigara asta, își spuse Virginia în timp ce o privi plecând. Se uită la ceasul de pe perete. Mama a plecat de mult timp. Probabil că doamna Withers are o mulțime de flori noi să-i arate, concluzionează ea. Și-ar fi dorit ca mama să se întoarcă acasă. Poate că ea va reuși să discute mai îndeaproape cu Jenny.

Virginia începu să curețe masa. Cele câteva farfurii puteau fi lăsate pentru mai târziu, însă scoase ligheanul cel mare și-l umplu cu apă caldă. *Acum sau mai târziu, totuna, își zise ea, însă gândurile îi zburară la balansoarul de pe verandă și la iubita ei adversară, Jenny.*

Aproape că isprăvisese de spălat, când auzi glasuri venind dinspre veranda din spatele casei. Privind pe fereastră, își văzu mama așezată în capătul celălalt al balansoarului. Virginia o văzu pe Jenny ținându-și în jos țigara câteva clipe, în timp ce încerca să poarte o discuție civilizată cu Belinda.

— Haide, termină-ți țigara... așa îi zice, nu? Te deranjează dacă stăm de vorbă între timp? o auzi pe mama ei spunând.

Jenny păru surprinsă, apoi încurcată și mai apoi recunoscătoare. Își ridică țigara și trase adânc fumul în piept, dându-l afară într-un nor gros.

— Primăvara a venit mai târziu anul ăsta, spuse mama Virginiei pe un ton cât se poate de natural. Florile doamnei Withers nu s-au prea grăbit să-și facă apariția. A fost tare îngrijorată că frigul le-a distrus pe unele dintre ele, așa că acum, când le vede înflorind, bucuria ei e și mai mare. Acum se deschid crinii aceia uriași. Au o culoare splendidă. E atât de încântată. Abia a așteptat să mi le arate.

Jenny încuviință între două pufăituri. Virginia se îndepărtă de fereastră și se întoarse la vase.

O mică ciorovăială. Așa numise Jenny cearta pe care o avusese cu Hayden. *Toți cei căsătorii trec prin asta, spusese ea. Dar vânătaia aceea pe care încercase s-o ascundă cu fard sugera altceva. Nu toate cuplurile aveau neînțelegeri de felul ăsta – și Virginia știa sigur asta. În familia ei nu se întâmplase niciodată așa ceva. Dar Jenny se pare că nu avea parte de o astfel de căsnicie. Virginia nu știa nimic despre Hayden. Nici măcar nu cunoscuse numele bărbatului cu care se căsătorise Jenny, până acum, când i-l pomenise ea.*

Tatăl ei știe ce se întâmplă? se întrebă Virginia. Cu siguranță nu și-ar fi dorit ca fiica și nepoata să treacă printr-o situație de felul ăsta. Niciodată. Virginia nu-și putea nici măcar închipui ce-ar fi fost în stare să facă tatăl ei dacă vreuna dintre fiicele lui ar fi pățit așa ceva. Tata își protejase întotdeauna fetele.

Troy n-ar fi tratat-o niciodată pe Clara în felul ăsta. Și nici Rodney pe Grace. Nu, așa ceva era exclus. Erau bărbați care fuseseră învățați să respecte femeile. Să le protejeze și să le poarte de grijă, nu să le supună unei asemenea umiliri și abuz.

Prin fereastra deschisă auzi vocile de pe verandă.

— ... Așa că Virginia numără zilele. În fiecare dimineață speră că aceea va fi ziua în care se va întoarce. E bine că lucrează la biroul poștal. Am sentimentul că dacă n-ar fi lucrat acolo, ar fi fost în fiecare zi acolo, așteptând scrisorile lui. E foarte conștiincios la scris, însă uneori poșta întârzie sau e blocată în câte un loc. Atunci ajung deodată trei sau patru scrisori.

— Cum ziceați că-l cheamă? întrebă Jenny.

— Jonathan. Jonathan Lewis.

— Se pare că-i place litera „J”.

— Litera „J”?

— Da. Jamison. Jonathan.

— O, râse Belinda încetisor. Nu m-am gândit la asta.

— Cum arată acest Jonathan?

— Nu ți-a povestit Virginia?

— N-am prea avut timp să vorbim... încă.

— Desigur. Ei bine, e foarte drăguț. Ne place tuturor. A venit să locuiască în căsuța de alături, împreună cu bunica lui, ca să aibă grijă de ea. Doamna Withers e bunica lui. Virginia s-a temut că cei care se vor muta în casa domnului Adamson nu vor îndrăgi florile. Ei bine, n-ar fi trebuit să se teamă. Doamna Withers este pur și simplu...

Din dormitor se auzi un plâns ca un mieunat.

— Mindy, murmură Virginia, ștergându-și mâinile de șorț în timp ce se grăbi spre camera ei. *S-a trezit într-o cameră străină. Sărăcuța de ea, cred că s-a speriat teribil.*

Nu îndrăzni să dea buzna în cameră, ca nu cumva apariția ei să o înspăimânte și mai mult pe micuță. S-o cheme oare pe Jenny? Cu mare grijă, Virginia deschise ușa dormitorului, așteptându-se să vadă un copilăș zăpăcit, în mijlocul încăperii, privind confuz în jur. Însă Mindy era în pat, acolo unde o lăsase Virginia. Capul îi era culcat pe perna albă. Se răsucise puțin și se ghemuise. Degetul mare era la locul lui, în gurița fetiței. Ochii îi erau închiși. Virginia se obișnuise cu ideea că micuța închidea ochii pentru a nu vedea ceea ce nu dorea să vadă, așa că îi luă ceva timp să-și dea seama că încă mai dormea.

— A visat, șopti ea pentru sine.

Apoi își dădu seama. Visul nu fusese unul plăcut. Fusese un coșmar. Oare Mindy avea des asemenea coșmaruri? Ce anume le cauza? Cum putea un copil să plângă așa în somn?

Virginia se ridică, puse o mână pe clantă și-și duse cealaltă mână la piept. *Sărmana de ea*. Oare să o trezească și să o țină în brațe, sau s-o lase să doamnă? Stătu pe gânduri câteva clipe, apoi ieși din cameră și închise încet ușa în urma ei. Minte îi era plină de întrebări în timp ce se întorcea în bucătărie. Ce se petrecea în viața lui Jenny? Cum putea s-o ajute?

✻

— Așa deci... mi-ai ascuns unele lucruri, o acuză Jenny pe un ton de glumă ce mai păstra încă o notă de reproș. Virginia se așezase alături de ea pe balansoar, în timp ce Jenny trăgea adânc în piept din altă țigară.

— Povestește-mi despre tipul ăsta de care te-ai îndrăgostit.

Virginia se întoarse spre ea.

— Jonathan?

— Jonathan, da. Asta dacă nu cumva mai ai și alții.

— Știi bine că n-am.

— Atunci povestește-mi despre el.

Virginia era puțin necăjită. I-ar fi spus lui Jenny despre Jonathan. Îi făcea plăcere să vorbească despre el – cu oricine – însă ocazia îi fusese distrusă de cele povestite de mama ei. Oare cât din toată povestea îi spusese lui Jenny?

— Ce ai aflat până acum? întrebă ea, încercând să-și păstreze vocea cât mai calmă.

— Nu prea mult. Mama ta mi-a spus că l-ai întâlnit... și te-ai îndrăgostit de el. Că e undeva în Vest, încercând să facă rost de mijloace de trai pentru a-și întreține viitoarea soție. Că ai rămas aici, să-l aștepți, că e un tip nemaipomenit și cam atât.

Supărarea Virginiei se topi cu totul. Chiar zâmbi.

— Cam atât e de spus.

— Acum vreau să aflu detaliile picante, o îndemnă Jenny.

— Detalii picante? O, nu cred că vei găsi nimic picant în toată povestea.

— Încearcă-mă.

Virginia se agită în balansoar, stânjenită.

— Nu este... adică... chiar nu e prea mult de povestit. Nici măcar n-am... Nici măcar nu a venit să mă pețască încă.

— Să te pețască? Vrei să spui... să te curteze. Pețit. E un cuvânt atât de învechit. Bărbații nu mai „pețesc”... ci „curtează”.

— Ei bine, Jonathan va veni să mă pețască. A promis asta. Îndată ce se întoarce...

Virginia se opri. În încercarea de a-i lua apărarea lui Jonathan, dădea pe față ceea ce Jenny ar fi numit „detalii picante”. Simți că se îmbujorează. Jenny zâmbea. Adică, era mai degrabă un zâmbet prefăcut decât unul autentic.

— Deci e un băiat de modă veche, nu? Trebuia să-mi dau seama. Cuvintele fuseseră rostite pe un ton batjocoritor. Virginia nu știu dacă ar trebui să protesteze sau să le treacă cu vederea. Jonathan *era* un băiat de modă veche, după standardele lui Jenny, însă Virginiei îi făcea plăcere asta.

— Și n-ai făcut încă planuri de căsătorie? întrebă direct.

— Nu, spuse Virginia, îmbujorându-se din nou. Încă n-am discutat despre căsătorie.

— Dar bănuiești că o veți face?

— Jenny!

Jenny zâmbi larg.

— Poate că și el o să-ți facă vânt... ca și Jamison al tău.

Virginia încercă să se controleze înainte de a răspunde. Știa că Jenny arunca „nada” ca s-o rănească și s-o înfurie. Jenny se dovedea a fi chiar mai sarcastică și mai nemiloasă decât în copilărie. Înainte de a deschide gura ca să spună ceva, Virginia își aminti că acel comentariu al lui Jenny era menit să scoată din ea ce era mai rău. În loc să reacționeze așa cum sperase Jenny, reuși să spună calm:

— Poate că da. Dacă așa vor sta lucrurile, înseamnă că nu este bărbatul pe care Dumnezeu îl are pentru mine.

— Nu te-ai schimbat, spuse Jenny batjocoritor.

— Dacă prin asta vrei să spui că nu mi-am abandonat credința, atunci nu, nu m-am schimbat. Nu intenționez să renunț la ea. N-aș putea trăi fără Domnul.

— Nici măcar n-ai încercat, așa că de unde știi?

Virginia se uită la chipul prietenei sale înainte de a răspunde.

— Nici fără aer n-am încercat să trăiesc, spuse ea rar, dar știu că n-aș putea trăi fără el. Dumnezeu este la fel de esențial pentru ființa mea – pentru sufletul meu – cum este aerul pentru trupul meu.

— Ești prea preocupată pentru partea ta spirituală, Virginia. Vezi tu, știința n-a putut niciodată să dovedească faptul că avem un... un suflet.

— N-am nevoie de știință pentru a-mi dovedi așa ceva.

— Ești chiar așa de sigură?

— Chiar așa de sigură.

Jenny scoase pe nări un nor de fum.

— Ei bine, eu n-am de gând să las ceva ce nu pot vedea și despre care nici măcar nu știu dacă există, să-mi ruineze viața.

Uită-te la tine, strigă inima Virginiei. Ești numai piele și os, ai nevoie de buruiana aia toxică la fiecare câteva minute, ai fugit de soțul care te-a învințit, ai un copil care arată ca vai de el – și vorbești despre faptul că Dumnezeu îți ruinează viața. Virginia nu putu rosti aceste cuvinte. Nici nu-și putu controla lacrimile care îi umplură ochii. O, dacă... dacă ar putea să-i arate lui Jenny că Dumnezeu nu lua ostatici, ci oferea adevărata libertate. Adevărata viață.

Ușa se deschise și micuța Mindy ieși pe verandă, clipind ca pentru a-și alunga somnul din ochi. Fără o vorbă, se îndreptă spre balansoar

și se cuibări lângă Jenny. Jenny nici măcar nu întinsese mâna ca s-o ajute să urce lângă ea. Tăcută, micuța reușise să se răsucească și să se așeze în șezut. Îndată ce se instalează, își vâră degetul în gură.

Sărmana, gemu Virginia înăuntrul ei, simțind că o podidesc lacrimile.

— Mă duc să văd dacă mama are nevoie de mine la pregătirea mesei, murmură ea, având nevoie de câteva clipe ca să se liniștească.

Jenny își aprinse altă țigară.

— Ar trebui să plec dacă vreau să prind trenul.

Cuvintele o luară prin surprindere pe Virginia. Jenny își făcuse apariția în viețile lor dimineață devreme, iar acum se pare că plănuia să dispară în același fel.

— Credeam că vei rămâne.

— Am spus eu asta?

— Nu, admise Virginia. Dar ai spus că... ai nevoie de o pauză.

— Am avut-o.

— N-a fost o pauză lungă.

— N-am avut nevoie de o pauză lungă.

— Însă tatăl tău... nici măcar nu l-ai văzut.

— Mă îndoiesc de faptul că-i pasă. Nu suntem chiar apropiați, Virginia. Sau n-ai observat?

Virginia se duse cu gândul în urmă, imediat după accidentul lui Jenny, când tatăl ei grijuliu petrecuse zile în șir la căpătâiul ei, la spital. *Nu sunt apropiați?* Virginia își aminti lacrimile lui. Rugămintile lui. Felul în care implora pe cei din personalul spitalului să aibă grijă de fetița lui. Dacă nu erau apropiați, Virginia se întreabă din vina cui.

Însă nu putea spune aceste lucruri lui Jenny. Ar fi înstrăinat-o chiar mai mult. În schimb, întreabă:

— Ești sigură?

— Sunt sigură. Deja am fost plecată prea mult. N-ar fi trebuit să plec chiar așa. Hayden se va îmbolnăvi de îngrijorare.

— Poți da un telefon.

— N-am nevoie. Mă duc acasă, Virginia.

Virginia își mușcă buzele. N-avea dreptul să se amestece.

— Ei bine... mă bucur că ai venit. A fost bine că te-am putut vedea.

Au trecut parcă secole de când nu te-am mai văzut.

Jenny încuviință.

— Mamei o să-i pară rău că n-a putut să-și ia rămas bun de la tine.

Ar trebui să se întoarcă îndată de la Clara și...

— Trenul pleacă într-o jumătate de oră. Mai trebuie să-mi cumpăr bilet.

Virginia încuviință. Câteodată era coadă la ghișeu, dar nu des.

— Te conduc, spuse ea.

Jenny nu protestă.

Drumul până la gară fu unul tăcut. Virginia se gândi la acea zi când o însoțise pe vorbăreața și energica Jenny la același tren, pentru aceeași călătorie. I se părea că trecuseră mulți ani de atunci. Jenny pleca la colegiu și era plină de tot felul de visuri și planuri. Vorbia încontinuu despre hainele noi pe care și le cumpăraseră, despre petrecerile la care va merge și despre distracția care o aștepta. Ei bine, Jenny avusese parte de petreceri. Își purtase noile haine. Renunțase la școală și se căsătorise cu unul ca și ea. Între timp, aproape că-și pierduse viața într-un teribil accident. Nici acum brațul nu-și revenise cu totul. Se meritase? Se pare că Jenny așa credea – se întorcea la aceeași viață.

— Mindy o să doarmă în tren? întrebă Virginia, îngrijorată pentru copilă.

— Ar face bine să doarmă, veni răspunsul morocănos. N-am che să mă bată la cap.

S-o bată la cap? Copilul fusese un sufletel tăcut toată ziua. Se purtase de parcă n-ar fi dorit ca prezența să-i fie remarcată. Virginia nu și-o putea imagina bătând pe cineva la cap.

— E o micuță scumpă, îndrăzni Virginia să remarce.

Jenny nu răspunse la început. Apoi, după câteva clipe de tăcere murmură aproape prea încet ca Virginia s-o poată auzi:

— Spune-i asta tatălui ei.

Cuvintele o înfiorară pe Virginia. Dacă mama se preocupa atât de puțin de ea, cum era tatăl? Mai rău? Poate chiar...? Imaginea mentală

a tatălui ei lovind-o cu furie pe micuța Mindy era prea oribilă. Virginia se cutremură, cu toate că după-amiaza era călduroasă și însorită.

Mindy așteptă răbdătoare și tăcută alături de Virginia, în timp ce Jenny se așează în spatele celor care se adunaseră la ghișeu.

— Plecați atât de repede? îl auzi Virginia întrebând pe domnul Tuttle, vânzătorul de la ghișeu.

Jenny nu se deranjă să răspundă. Însă mai târziu, în timp ce așteptau ca trenul să intre în gară, Jenny comentă întrebarea.

— Bătrânul Turtle, începu ea folosind numele cu care-l poreclise pe când era adolescentă, e la fel de curios ca întotdeauna.

— Nu-i curios. E doar interesat.

Jenny pufăi și-și aprinse altă țigară.

Din fericire, trenul sosi la timp. Acum, când Jenny se hotărâse să se întoarcă, n-avea rost să mai întârzie. Virginiei i se păru că nu mai aveau ce-și zice. Aproape orice discuție pe care o avuseseră se isprăvisese cu o oarecare confruntare.

— Mă bucur că ai venit, Jenny. Te rog... vino când dorești. Ești întotdeauna binevenită.

Jenny încuviință tăcută, singura indicație că mai nutrea vreun sentiment față de vechea prietenă.

Trenul se opri în fața peronului, scoțând fum și abur. Virginia o văzu pe Mindy închizând strâns pleoapele, în încercarea de a se feri de tot acel zgomot și confuzie, și sugându-și mai zgomotos degetul. *E la fel de atașată de degetul acela cum e mama ei de țigară*, gândi Virginia cu tristețe, întorcându-se spre Jenny. Nu avea niciun bagaj, altă indicație a faptului că plecarea ei fusese în grabă și neplanificată. Ar fi vrut s-o îmbrățișeze, dar nu era sigură cum ar fi fost primit gestul ei. Nu știa ce să spună. Cum să spună. Avea impresia că între ele se ridicase un zid gros.

— Ai grijă de tine, reuși să spună. Cuvintele i se părură reci, distante.

Jenny își aruncă țigara și o turti cu vârful pantofului de piele. Încuviință.

— Și tu. Și dacă te hotărăști să te căsătorești cu tipul ăla – Jonathan – anunță-mă. Bine?

CAPITOLUL 3

— Mi se pare așa ciudat că a apărut atât de brusc și a dispărut la fel. Aflați cu toții în jurul mesei, Belinda încă își mai exprimă uimirea pentru apariția și dispariția atât de surprinzătoare a lui Jenny.

— N-a avut niciun bagaj, remarcă Virginia.

— Nimic? Întrebă tatăl ei.

— Nimic.

— Vrei să spui că a luat trenul de acolo din... oriunde ar fi... și a venit aici pentru o zi? Fără bagaj? Nici măcar pentru fetiță? Întrebă Francine, la fel de uluită ca și ceilalți.

— Nimic.

— Nu mi se pare că a plănuit foarte bine călătoria asta, spuse Francine cu înțelepciune de femeie tânără.

— Nu cred că a plănuit nimic, răspunse Virginia cu îngrijorare în glas.

— Vrei să spui că pur și simplu doar s-a urcat în tren?

— Nu ți-a spus *nimic*, Virginia? I-am promis Clarei că o ajut la cusut. Dar cu siguranță mi-aș fi schimbat planurile, dacă aș fi știut că Jenny nu va rămâne la noi pentru cel puțin câteva zile.

— Nu cred că asta ar fi făcut prea mare diferență. Jenny n-a spus prea multe.

— Ei bine, asta da schimbare, remarcă Drew zâmbind părintește. Cu toții și-o aminteau pe vechea Jenny și neîntrerupta ei flecăreală.

— N-a spus nimic? întrebă Belinda.

— Ei bine... începu Virginia fără tragere de inimă, a spus că ea și soțul ei... Hayden, așa l-a numit... au avut o ciorovăială. O „ciorovăială”, așa a spus. Dar eu... Virginia se opri, întrebându-se cât de mult ar trebui să dezvăluie. Am observat că are o... o vânătaie pe obraz. A încercat să o ascundă cu fard, dar tot se vedea.

Toate privirile erau îndreptate asupra Virginiei.

— Oh! exclamă Belinda, ducându-și mâna la gură. Sărmana fată.

— Poate că m-am pripit cu concluziile, spuse Virginia. Poate că s-a lovit de o ușă. Sau altceva. Numai că mi s-a părut stânjenită.

— Oh! spuse din nou Belinda. Sărmana Jenny. Ar fi trebuit să...

— Mama, n-ai fi putut face nimic. Niciunul dintre noi nu poate face ceva dacă nu îi este îngăduit. Va trebui să ne rugăm pentru ea și pentru noi, ca să știm ce...

Se opri.

— Jenny a noastră a avut atâtea probleme, spuse Belinda cu tristețe.

Da, era adevărat, gândi Virginia. Jenny fusese cauza propriilor necazuri de-a lungul anilor. Fusese atât de hotărâtă să trăiască viața după bunul plac, iar lucrul acesta îi adusese numai probleme.

Belinda spuse în cele din urmă:

— Ei bine, vom ține legătura...

— N-am adresa ei. Când i-am cerut-o, a spus că s-ar putea să se mute. Nici măcar nu-i știu numele de familie.

— Oh! spuse Belinda tulburată. Cum putem s-o ajutăm?

— Am sentimentul că nu vrea să fie ajutată, spuse Francine categoric. Virginia observă că sora ei atât de plină de sensibilitate odinioară, acum devenise cam prea cinică.

— Unii oameni nu-și dau seama că au nevoie de ajutor decât atunci când e prea târziu, spuse Belinda cu tristețe. Sper că Jenny nu va aștepta prea mult.

— Micuța Mindy este cea care mă îngrijorează cel mai mult, remarcă Virginia. Ai văzut-o, mama. Are aproape trei ani și arată ca un copil de un an. E atât de palidă și trasă la față... și tăcută. N-am văzut niciodată un copil atât de tăcut. N-a scos o vorbă tot timpul cât...

a stat aici. N-a spus nici măcar „mama”. Și a ținut tot timpul degetul în gură.

— De-asta n-a spus nimic, spuse Francine cu un zâmbet răutăcios. A fost învățată să nu vorbească cu gura plină.

— Nu-i amuzant. Virginia își privi încruntată sora, însă îl auzi pe tatăl ei râzând încetișor.

— Ei bine, oricum ar sta lucrurile, se pare că Jenny a noastră are nevoie de ajutor și nu are prieteni apropiați la care să apeleze.

Remarca mamei sale o înspăimântă. Oare era prea târziu pentru Jenny?

III

Virginia începuse să se întrebe dacă nu cumva Jonathan fusese produsul imaginației ei. Sau poate se dusesse acasă și hotărâse să nu se mai întoarcă. Poate că Jenny avusese dreptate și Virginiei „i se făcuse vânt”, din nou. Însă, nu. Avea scrisorile lui. Îi scria ca și când planul său era de a se întoarce, ca și când era nerăbdător să se întoarcă la ea. Virginia se agăța strâns de gândul acesta în timp ce tăia de pe calendarul de pe perete fiecare zi ce se scurgea parcă prea încet.

Era bucuroasă că slujba de la poștă îi ocupa timpul. Aceasta, activitățile de la biserică, vizitele la Clara, îngrijirea celor mici și munca în curte și grădină.

Multe din orele libere și le petrecea la doamna Withers. Virginia îi promisese lui Jonathan că o să aibă grijă de bunica lui, așa că luă foarte în serios această promisiune. În plus, se bucura de tovărășia doamnei în vârstă, așa că pentru ea nu era deloc o povară. Și iubea florile. Se bucura că erau îngrijite așa cum i-ar fi plăcut domnului Adamson. Uneori se întreba dacă nu cumva domnul în vârstă se apleca deasupra gardului ceresc, încuviințând tăcut în timp ce privea cum plantele lui sunt plivite, fertilizate, curățate și îndreptate. Zâmbea în timp ce și-l imagină purtând o aureolă în jurul capului. Oare era la fel de soioasă precum vechea lui pălărie de grădinărit ce încă mai era agățată în cuiul din șopron? Nu, nici măcar nu credea că oamenii poartă aureole în cer. Și se îndoia că ar fi existat garduri de lemn, sau că domnul Adamson

ar mai fi fost preocupat de florile lui de pe pământ. Totuși, în timp ce era aplecată deasupra florilor, găsea amuzant să se gândească la el.

— Încă o scrisoare de la Jonathan! își spuse Virginia în șoaptă, plină de entuziasm, în timp ce sorta corespondența și puneă plicurile în cutii. Se întrebă cum va putea să mai aștepte până la pauza de masă, când va reuși s-o citească. Era atât de nerăbdătoare să primească vestea că se va întoarce curând. Să fie aceasta scrisoarea care va aduce vestea mult așteptată?

Virginia își ridică privirea către ceasul de pe perete. Era doar zece și douăzeci. Oftând, se întoarse la treabă. Mai avea destul de așteptat până la prânz. Se bucură că trenul adusese atâtea plicuri astăzi. Cu cât era mai ocupată, cu atât va trece timpul mai repede.

Fu întreruptă de mai multe ori de clienții veniți la poștă, așa că până la urmă se văzu în situația de a se grăbi să pună plicurile în cutiile lor înainte de semnalul ce anunța amiaza. Tocmai când sunetul acestuia scădea în intensitate, domnul Manson, dirigintele de poștă, își vârî capul pe ușă.

— Vin imediat, Virginia. Mai am de terminat o treabă pentru doamna Manson.

Virginia își vârî mâna în buzunar și pipăi plicul ce-o aștepta. Abia reuși să zâmbească politicos și să-l asigure că putea să-și termine liniștit treaba – oricare ar fi fost aceasta. Doamna Pilcher, o femeie nou venită în orașelul lor, alegea tocmai acel moment ca să intre. Încă nu i se făcuse o cutie poștală, așa că Virginia se văzu nevoită să caute în teancul de corespondență generală. Nu era nimic acolo, așa că doamna Pilcher se răsuci pe călcâie dezamăgită.

— Credeam că mi-a venit o scrisoare de acasă, murmură ea, iar Virginia se temu că o să izbucnească în lacrimi când văzu că îi tremură bărbia.

— Îmi pare rău, răspunse ea, înțelegând tulburarea femeii. Poate mâine.

— Îmi spun asta în fiecare zi, spuse femeia încet. În fiecare zi.

Da, gândi Virginia, și eu îmi spun în fiecare zi. Știu ce trebuie să simți. Își duse mâna la buzunar. Plicul încă aștepta să fie deschis.

Într-un sfârșit – cu toate că în realitate ceasul indica doar douăsprezece și zece – domnul Manson își făcu apariția.

– Îmi pare rău, Virginia. Pauza m-a prins chiar în timp ce încercam să agăț o oglindă nouă pe perete. Doamnei Manson nu-i place treaba făcută pe jumătate. Poți sta mai mult în pauză.

Virginia încuviință și speră că zâmbetul ei păruse autentic în timp ce-l salută pe domnul Manson cu o aplecare a capului și se îndreptă spre ușă.

Nu mai avu răbdare să ajungă la banca ei favorită, din parc, ci se opri sub un mesteacăn din apropiere și scoase scrisoarea din buzunar. O parcurse în grabă cu privirea ca să vadă dacă Jonathan scria ceva despre întoarcerea sa. O s-o citească mai târziu pe îndelete.

Ochii ei găsiră curând paragraful.

„Într-una din zilele astea o să-ți bat la ușă. Curând, trag nădejde. Mi-a trebuit mai mult decât mi-am închipuit ca să pun în ordine lucrurile aici. Mi se pare că sunt plecat de o veșnicie și ard de nerăbdare să mă întorc. Nădăjduiesc și mă rog să nu te fi răzgândit și să fi acceptat să fii pețită între timp de vreunul din tinerii de acolo. Dacă s-a întâmplat cumva asta, atunci ar fi bine ca individul să posedă o bărbie pe cinste, căci am de gând să i-o mut din loc.”

Virginia zâmbi citind cuvintele cu care Jonathan încerca s-o tachineze. Îi era dor de ea. Așa cum și ei îi era dor de el.

Însă nu scria nimic despre data întoarcerii. Virginia se îndreptă, agale, spre casă. Trebuia să ajungă la masă, ca să se poată întoarce la timp la poștă.

Belinda o aștepta la poartă, fluturând din mână, agitată.

– Ești din nou mătușă! strigă când o văzu pe Virginia apropiindu-se.

— Chiar!? Virginia țipă și ea, și-și iuți pașii. Când?

— Tocmai au telefonat, strigă Belinda. S-a născut în dimineața asta.
La zece.

— Minunat!

Pentru o clipă, Virginia își uită dezamăgirea. Fratele ei Rodney, încântătoarea lui soție, Grace, aveau un copil. Era nerăbdătoare să afle toate detaliile. Ajunse la poartă gâfâind ușor.

— Spune-mi, o îndemnă pe mama ei. Spune-mi totul.

Belinda îi făcu loc să intre și închise poarta în urma lor.

Rodney tocmai a telefonat – acum zece minute. Bebe s-a născut azi-dimineață la zece și zece. Fetița și Grace se simt bine, amândouă. Fetița are trei kilograme și patru sute de grame și patruzeci și nouă de centimetri. Rodney spune că are o claie de păr negru și ochi închiși la culoare. Crede că o să semene cu mama. Spune că Grace abia se desparte de ea.

— E minunat, spuse Virginia din nou. Tata știe?

— Astăzi e plecat din oraș. Abia am așteptat să vii, ca să am cui da vestea.

— Domnul Manson a agățat o oglindă pe perete, așa că a venit mai târziu. I-au dat nume?

— Julia. Julia Grace, după mama ei.

— Trebuie să-i spunem și Clarei.

— Ce-ar fi să mănânci și să mergem împreună la ea, înainte de a te întoarce la lucru?

Virginiei i se păru un plan bun. De fapt, ar fi fost gata chiar să renunțe cu totul la mâncare.

— Nu te grăbi, o avertiză Belinda în timp ce Virginia era aplecată deasupra sandvișului și farfuriei cu supă. Te vei alege cu o indigestie. Avem timp.

Însă Virginia ardea de nerăbdare să-i dea Clarei vestea cea bună – sora ei va fi încântată. Și Francine. Își luase mâncarea cu ea, la școală, ca să nu mai fie nevoită să se întoarcă acasă la amiază. Oare n-ar fi trebuit să-i dea și ei vestea?

— Poate că o să mă opresc la școală când mă voi întoarce de la Clara, ca s-o anunț și pe Francine, continuă Belinda ca și când i-ar fi

cîtit gândurile. Va fi atât de încântată că e fetiță. Cred că s-a și rugat pentru asta. Cu toate că n-ar recunoaște. Spunea întruna că „atîta vreme cît copilul e sănătos și bine” – dar cred că și-a dorit o nepoțică. Acum poate c-o va lăsa pe Clara în pace și n-o va mai bate mereu la cap că are numai băieți.

Cele două femei izbucniră în rîs, într-un rîs aproape copilăresc în entuziasmul de care se simțeau cuprinse. O fetiță. O fetiță pentru Rodney. Tare ar fi vrut să locuiască mai aproape unii de alții, ca s-o poată răsfața pe cea mică. Va fi atât de greu să n-o vadă pe micuța pentru o vreme.

✻

Dimineața următoare, nori cenușii acoperiră cerul în timp ce Virginia se îndrepta spre poștă.

— Se pare că ne așteaptă o ploaie zdravănă, mormăi ea ca pentru sine. Ploile repezi n-o deranjau; însă vremea mohorâtă, apăsătoare, era cu totul altceva. Virginia nu reușise niciodată să se bucure de o lume în care soarele nu strălucea.

Își îndesă mâinile în buzunarele hainei, dorind ca în locul ei să fi putut purta un șal ușor. *Cînd o să mă întorc acasă, peste tot o să fie numai băltoace, se tîngui ea pe deasupra. Ei bine, cel puțin nu sunt nevoită să stau afară pe o vreme ca asta, concluzionează ea, fiindu-i milă de sărmanii oameni care erau nevoiți să lucreze afară, în ploaie.*

Ziua se dovedi a fi exact ceea ce anticipase Virginia. Ploaia bătu ore în șir în ferestrele oficiului poștal, iar vîntul purtă stropii de ploaie în încăpere, odată cu intrarea fiecărui client. În fața ușii se adună noroi, iar podeaua trebuia spălată la sfîrșitul zilei. Virginia știa că ea trebuia să facă acest lucru înainte de a pleca acasă.

— Tare rece pentru o ploaie de început de vară, strigă bătrînul Marshall în timp ce-și scutură picioarele cu vioiciune, improșcînd și mai mult noroi în băltoaca deja formată în fața ușii. Pare să fie mai degrabă o zi cu zăpadă.

Virginia nu știu ce să facă – să încuviințeze doar, sau să-i dea un răspuns. Domnul Marshall nu auzea prea bine și adesea înțelegea

greșit cuvintele ce i se adresau. Vorbea tare, ca și când astfel și-ar fi putut compensa surzenia.

— Ai ieșit afară pe ploaia asta, domnișorică? strigă domnul Marshall, pășind apăsător prin noroiul adunat în încăperea, pentru a-și face loc să ajungă la ghișeu la Virginia.

— Am venit la lucru pe ploaie, răspunse ea cu un zâmbet.

— Cine? întrebă el, apropiindu-se și făcându-și mâna pâlâie la ureche. Cine spui că a fost?

Virginia îndreptă degetul spre ea.

— Eu, răspunse, ridicând vocea.

— Tu? O, n-ar fi trebuit să faci asta. Sunt câini tare periculoși. Nici n-am știut că avem pe aici câini de rasa asta.

Ce-o fi crezut că am spus? se întrebă Virginia. *Ce legătură poate fi...*

Însă domnul Marshall continuă:

— Și pe mine m-a prins o dată. Da' nu l-am mai ținut. Vecinilor le era frică de moarte de câinele ăla. Nici nu mai vroiau să intre în curte. N-a mușcat pe nimeni, da' se purta de parcă era gata să-ți smulgă tot piciorul dacă n-aveai grijă. Și ai avut de-a face cu ei? Cine spuneai că are un astfel de câine?

Of, își spuse Virginia oftând adânc. Cum o să-i explic?

Fu salvată de doamna Clemson, care intra și-și scutura umbrela pe podeaua murdară. Domnul Marshall își ridică pălăria – care răzbiase prin multe asemenea ploii după cât de jalnic arăta – și zâmbi noii venite.

— Bună dimineața, doamnă. Nu-i o zi potrivită pentru a ieși din casă. Numai cei mai viguroși se încumetă s-o facă.

Femeia zâmbi, la rândul ei, dezvelind o strungă mare între dinți. Își mai scutura încă o dată umbrela, apoi păși în vârful picioarelor prin noroiul adunat, către cutia ei poștală.

— Am fost nevoită să vin, strigă ea peste umăr. Domnul Clemson așteaptă o scrisoare importantă, și el n-a putut să vină s-o ia din cauza gutei, știți. Așa că i-am spus că vin eu. Doar nu sunt din zahăr. Nu mă dizolv. Chicoti ca o școlăriță. Unora le e teamă de o vreme ca asta. Eu m-am născut pe coasta Scoției. N-am știut ce înseamnă pământ uscat decât după ce am împlinit cincisprezece ani. Râse din nou. Ei, ploicică n-ar trebui să ne sperie.

O VOINTĂ DE NECLINTIT

Dădu să desfacă încuietoarea cutiei poștale.

— Da, domnule, e o scrisoare importantă. Am auzit că unchiul în vârstă al domnului Clemson a murit, odihnească-se în pace. Domnul Clemson ar trebui să moștenească o parte destul de măricică din avere. Așteptăm vorbă de la avocat.

Cum se va descurca domnul Marshall cu atâta vorbărie? se întrebă Virginia. Domnul Marshall își ținea într-o mână pălăria uzată. Își trecu degetele prin părul rărit.

— Ei bine, sper să se întâmple asta, spuse bătrânul când doamna Clemson se opri ca să răsuflă. Nu ne-ar strica o recoltă bogată anul ăsta. Ne-ar prinde bine tuturor. Al cui hambar ziceați că e prea mic pentru atâta recoltă?

Doamna Clemson își îndreptă privirea plină de înțelegere spre Virginia.

— Nu mai aude bine, spuse ea șoptit, ca și când situația necesita explicații.

În cutia poștală a familiei Clemson nu era nicio scrisoare. Nici măcar o broșură publicitară, sau o invitație la eradicarea răului din comunitate. Doamna Clemson nu-și putu ascunde dezamăgirea.

— Da' tare încet se mai mișcă avocații ăștia. Se vede că nu-s banii lor pentru care să-și dea interesul. Bătrânul unchi Bernhardt a murit aproape de un an – odihnească-se în pace – și încă n-am primit vești despre testament.

Își scutură umbrela de parcă l-ar fi scuturat de gât pe sărmanul avocat, îi adresează un zâmbet forțat domnului Marshall și părăsi clădirea.

— Parcă era puțin supărată, spuse domnul Marshall, întorcându-se spre Virginia. După părerea mea, o recoltă bună ar trebui să-i bucure pe toți, chiar dacă nu muncesc ei pământul. Întotdeauna am spus că fermele prospere fac un oraș prosper. Nu crezi, domnișorică?

Virginia nu îndrăzni să dea vreo explicație. Doar clătină din cap, semn că era de acord.

CAPITOLUL 4

Ploaia cădea încă într-un mod deprimant când Virginia își croi drum prin noroiul adunat pe podea și încuie ușa după ultimul client din acea zi. Se întoarse și luă o găleată și un mop din dulapul aflat în magazie.

— Nici nu știu ce să fac... să mătur noroiul ăsta sau să-l adun cu lopata, bombăni ea. Când termină de strâns, poalele fustei erau îmbibate cu noroi. Mopul și găleata arătau la fel de murdare ca dușumeaua de pe care strânsese noroiul. Aruncă afară apa murdară. *Și bănuiesc că nici mâine nu va fi altfel*, își spuse Virginia dezgustată, privind cerul cenușiu și constatând că nu se vedea nicăieri vreo fâșie, cât de mică, de cer senin. *Poate chiar mai multe zile. Mă întreb cum a rezistat doamna Noe*, își spuse, dusă pe gânduri. *Zile întregi de ploaie și toate acele animale... Cel puțin nu se zbenguiau afară, în ploaie și noroi – și nu era nevoie să spele podelele*. Închise și încuie ușa din față.

Aruncă găleata înapoi în dulap și lăsă să cadă mopul în ea.

— Ne vedem mâine, mormăi ea în timp ce închise ușa dulapului. Își privi mâinile aspre, înroșite. Meritau tratate cu crema de mâini a bunicii, făcută de casă. Dar pentru asta va trebui să ajungă mai întâi acasă. Dacă ploaia asta mai continua mult, se vedea nevoie să aducă la lucru un borcânel mic cu cremă. Pentru că dușumelele trebuiau curățate.

Virginia își vârî brațul în mâneca hainei. Nu-i plăcea s-o poarte mai ales că în perioada asta ar fi trebuit să fie primăvară. Însă știa că va fi nespus de recunoscătoare pentru ea când va ajunge acasă. În timp ce păși pe trotuar, își înfășură capul cu o eșarfă și se pregăti de atacul împotriva ploii și vântului.

Era așa cum se așteptase. Își înfundă mâinile în buzunare și-și plecă fața, ca să și-o ferească de stropii de ploaie.

Dacă n-ar fi simțit atingerea unei mâini pe umăr, ar fi intrat direct în omul care stătea sub mestecăn. Speriată, Virginia își ridică privirea și se opri brusc. Un bărbat înalt, îmbrăcat cu o haină închisă la culoare, se postase chiar în fața ei.

— Virginia.

Răsuflarea i se tăie. Visa oare?

— Jonathan?

— Am așteptat...

Dintr-odată, nu-i mai păsa de ploaie. De noroiul de la intrarea în poștă sau de haina cea groasă. Putea să plouă cât pofta. Nimic - absolut nimic - nu mai conta, decât faptul că el era acolo. În sfârșit, se întorsese. Așteptase.

— O, Jonathan! strigă ea plină de bucurie și se aruncă în brațele lui, plângând cu fața îngropată în materialul aspru al hainei lui.

El o ținu în îmbrățișare o vreme. O ținu strâns și o lăsa să plângă. Virginia se întrebă dacă nu cumva Jonathan plângea și el, însă nu-și putea da seama. Erau amândoi sub cerul liber, iar ploaia cădea în stropi grei peste ei. În cele din urmă, Jonathan o sărută pe creștetul ud.

— Trebuie să te duc acasă, șopti el. Ești udă până la piele.

Virginia râse. Râse de ploaia care o făcuse atât de abătută cu câteva minute mai devreme.

— Nici tu nu ești tocmai uscat, îl informă ea.

El râse.

— Așa e. Mestecănușul ăla nu-i un adăpost prea fericit.

— De când ești aici?

— Sub copac, sau în oraș?

— Și una și alta, cred.

— Am ajuns cu trenul de dimineață. A fost nevoie să duc caii la fermă și să-i pun în țarcuri. Se săturaseră de drumul cu trenul. După ce am rezolvat problema asta, m-am întors în oraș. Abia am așteptat să termin... Se opri și o privi în ochi. Era aproape semiîntuneric din cauza cerului noros și a ceții de primprejur, însă Virginia văzu dragostea și dorul din privirea lui. *Ai greșit, Jenny, își spuse. S-a întors la mine.*

— De când stau sub mestecănul ăsta „ploios” — doar de un secol sau două, cred. Mi s-a părut tare mult. O cuprinse și mai strâns cu brațele. Virginia se înălță pe vârfuri și-și trecu brațele după gâtul lui. *Vai de mine, se surprinse gândind. Nici măcar n-a venit să mă peștească în mod oficial și suntem unul în brațele celuilalt. Pe strada principală. Ca și când... ca și când... totul e aranjat.*

Gândul acesta însă n-o dezlipi de el. Îl privi și-i zâmbi.

— Cred că ar fi mai bine să ne grăbim acasă, zise ea cu vocea plină de căldură. Vreau să aflu toate detaliile despre călătoria ta în Vest. Avem atât de multe de povestit.

— Așa este, fu el de acord. Așa este.

O sărută din nou pe părul ud înainte de a-i da drumul din îmbrățișare, iar Virginia făcu un pas înapoi și-i zâmbi. N-avea rost să încerce să-și aranjeze hainele șifonate. Din cauza ploii erau îmbibate cu apă. Își zâmbiră unul altuia, apoi porniră spre casă, mână în mână.

— Știi, niciodată nu mi-a plăcut ploaia, spuse Jonathan cu tachinare în glas, dar am sentimentul că de acum încolo s-ar putea să cred că are un anumit farmec.

Virginia îl privi, îi văzu sclipirea jucăușă din priviri și înțelese.

— Nici mie nu-mi place. Niciodată nu mi-a plăcut, spuse ea.

— Ei bine, uită-te la tine. Uită-te la mine. Dacă ar fi fost o zi normală, dacă aș fi venit la poștă și ți-aș fi ieșit în întâmpinare — într-o zi cu cer senin și cu soare — m-ai fi salutat în același fel?

O, Jonathan, mi-a fost atât de dor de tine, strigă inima Virginiei. În fiecare zi am așteptat cu nerăbdare să te întorci. Însă Jonathan continuă:

— Ploaia, vântul, frigul... au... Ei bine, cred că tristețea ploii reprezintă ceea ce am simțit amândoi câtă vreme am fost departe unul de celălalt. Așa că, într-un fel, ploaia ne-a... ne-a adus laolaltă, știind

că dacă vom fi din nou împreună... celelalte lucruri nu mai contează. Ploaia. Lapovița. Zăpada. Viața însăși. Avem nevoie să fim împreună. Până și ploaia e de acord cu asta.

Își puse mâna liberă pe a ei, care se odihnea pe brațul lui. Virginia simți un nod în gât. Ochii amenințau să dea drumul unui șuvoi de lacrimi, amestecându-se cu picurii de ploaie ce-i udaseră obraji.

— Înțelegi ce încerc să-ți spun, Virginia?

Ea încercă să răspundă, însă nu reuși să scoată niciun sunet. Clătină din cap în semn de încuviințare. Jonathan se opri din mers și o întoarse cu fața spre el. Îi puse degetul sub bărbia tremurândă și privi adânc în ochii ei.

— Înainte de a pleca, mi-am dat seama că te iubesc, însă nici nu mi-am imaginat cât de greu îmi va fi să fiu departe de tine. Nu vreau să ne mai despărțim vreodată. Niciodată. Ezită o clipă, studiindu-i fața. Înțelegi, Virginia?

Virginia reuși să încuviințeze, în ciuda mâinii care încă-i mai ținea bărbia.

— Te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Și poate că e egoist din partea mea, dar nu vreau să mai aștept. Deja a trecut prea mult timp. Vrei să te căsătorești cu mine, Virginia?

Ploaia continuă să cadă pe chipul Virginiei. Clipi din ochi pentru a-și alunga umezeala de pe pleoape, știind că fața nu-i era brăzdată doar de picurii reci de ploaie. Înghiți greu, încercând să-și controleze vocea și emoțiile. Cât de mult tânjise să audă aceste cuvinte din gura lui Jonathan!

— Da, răspunse ea, iar vocea-i sună surprinzător de puternic, în ciuda tremurului. Da.

— Curând?

— Da. N-avea nicio îndoială.

Jonathan o sărută. Nu pe părul îmbibat cu apă, ci pe buze. Iar Virginiei îi trecu un gând ridicol prin minte, care aproape o făcu să izbucnească în râs: *La ce bun să mai aștepti luni de zile pentru peștit?*

O VOINTĂ DE NECLINTIT

Nunta avu loc peste două săptămâni, într-o zi de sâmbătă – o nuntă mică și fără pretenții. Virginia își aminti de grandioasa nuntă a fratelui ei, Rodney, cu Grace – cu toate că după standardele societății, și aceea fusese o nuntă simplă. Însă simplitatea nunții ei n-o deranja. Și da, n-o deranja nici măcar ploaia.

Împrumută rochia de mireasă a Clarei, mulțumită că nu avusese nevoie de nicio modificare. Purtă pe cap voalul mamei sale și în mână un buchet de flori din grădina doamnei Withers. Și biserica fusese împodobită cu buchete mari de flori. Virginia era sigură că domnul Adamson ar fi fost mulțumit să-și vadă florile frumos aranjate în cele două vase albe.

Jonathan îi spusese Virginiei că discutase despre ea cu părinții lui înainte de a se întoarce. Și ei ar fi vrut să participe la nuntă, însă timpul scurt și distanța făcuseră imposibil acest lucru. Damaris Lewis scrisese Virginiei și îi ură un bun venit în familia lor, spunându-i că se bucura de faptul că avusese ocazia să o întâlnească atunci când o instalase pe mama ei în casa domnului Adamson.

Pentru că nu se găsisese nimeni în stare să îngrijească de caii lui Jonathan, nu urmau să plece nicăieri. Însă Virginia îl asigură că pe ea n-o deranja acest lucru. Poate că într-o zi, când se vor așeza la casa lor, vor putea să se ocupe și de asta.

Și deocamdată nu aveau casa lor. Virginia încercase să liniștească temerile lui Jonathan. Ea o iubea pe bunica lui. Și se bucura de tovarășia femeii. O să rămână în casa bătrânei până când Jonathan va termina de construit casa lor, la fermă. Nu-i va fi deloc greu. Vor fi împreună. Și acesta era cel mai important lucru.

După ce discutară împreună, luară hotărârea ca Virginia să-și continue munca la poștă. Venitul câștigat urma să-i ajute mult la construirea casei. Era nevoie de timp și efort pentru a începe o afacere cum era cea de crescător de cai de rasă. Și urmau să treacă ani până când Jonathan va avea un profit de pe urma muncii lui.

Însă vor munci împreună – iar lucrul acesta făcea ca visul să nu li se mai pară chiar atât de îndepărtat. Asta era ceea ce o făcea pe Virginia să fredoneze în timp ce se pregătea pentru muncă în prima zi de luni după nuntă.

În zilele de dinaintea nunții fusese ocupată cu planurile pentru această zi specială. Fără ajutorul și dragostea familiei, n-ar fi reușit să le pună pe toate la punct. Zâmbi când își aminti chipurile emoționale ale părinților ei în timp ce Jonathan cerea mâna fiicei lor – în doar două săptămâni! Însă îi sprijiniseră, iar acum era doamna Jonathan Lewis. Virginia Lewis. Va trebui să se obișnuiască cu noul nume. „Virginia Lewis” suna minunat.

Jonathan plecase devreme la fermă. Avea multe de făcut, spusese, dar abia aștepta să se întoarcă diseară acasă, la ea. O ținuse în brațe vreme îndelungată, ca și când i-ar fi fost greu să-i dea drumul.

– Te iubesc, doamnă Lewis, șoptise cu buzele îngropate în părul ei, iar ea se înfioră de bucurie.

– O să fiu aici când te vei întoarce acasă, îi promise ea, zâmbind.

Deja mintea ei făurea planuri. O să-i pregătească o cină specială pentru diseară. O să facă cumpărături în timpul pauzei de prânz, iar după servicii, în drum spre casă, o să cumpere carnea de la măcelar. Lui Jonathan îi plăcea plăcinta cu struguri. O să aibă timp să facă. Și chifle. O să facă o tavă cu chifle proaspete, calde, lângă puiul fript și sosul cu lapte.

Virginia ieși fredonând din micul dormitor pe care-l împărțea acum cu Jonathan. Pe fereastra camerei de zi se vedea cum plouă afară, însă nici măcar ploaia nu reuși să-i întunece dispoziția. Zâmbi, sigură că va fi așa cum spusese Jonathan. Ploaia îi va trezi amintiri plăcute de acum înainte. Sub picurii de ploaie, Jonathan îi spusese pentru prima dată că o iubește.

Bunica Withers ședea la masa din bucătărie, cu Biblia în față. Zâmbi când Virginia intră în încăpere.

– Oh, arăți așa de bine ca o zi de vară, o salută pe noua ei nepoată.

– Bună dimineața, bunico, răspunse Virginia.

– Jonathan spunea că ai nevoie de mai mult somn dimineața asta.

Cu toate pregătirile de nuntă, ai fost tare ocupată.

Virginia se văzu nevoită să încuviințeze.

– I-am pregătit micul dejun lui Jonathan și i-am pus de mâncare pentru prânz. A spus că va încerca să fie acasă la ora șase.

Da, gândi Virginia. Jonathan n-a plecat fără să vorbească cu mine. Știu care sunt planurile lui pentru ziua de azi.

Se aplecă și o sărută pe părul alb.

– Mulțumesc, spuse ea, bucuria dimineții dând strălucire cuvintelor ei.

– Ți-am pregătit terci de ovăz pe sobă.

– O, nu am nevoie decât de o felie de pâine prăjită.

– Pâine prăjită? Nu-i destul pentru toată dimineața. Mai bine ai mânca puțin terci. Astăzi vremea s-a răcit din nou. Ai nevoie de hrană, ca să nu te prindă frigul. Nu-i nimic mai bun ca terciul de ovăz pentru un corp sănătos.

Virginia chicoti. Se simțea răsfățată.

– Bine, bunico. Terci să fie.

Se servi cu o porție mică și încercă să-și învingă aversiunea față de felul ăsta de mâncare. Când împlinise unsprezece ani, mama renunțase s-o mai oblige să mănânce terci. Acum se întorcea la el.

Ei bine, nu pentru multă vreme. Când ea și Jonathan se vor muta în casa lor, va pregăti cu bucurie terciul doar pentru el dacă-i plăcea. Cât despre ea, nu va mai avea nimic de-a face cu terciul.

Virginia se strădui cu greu să înghită. Răsufală ușurată când înghiți ultima lingură din castron. Aruncă o privire la ceas și constată că trebuia să se grăbească. Se duse la sobă și umplu cu apă caldă cratița pentru spălat vase, ca să le spele.

– Versetul ăsta m-a nedumerit întotdeauna, spuse doamna Withers.

Virginia se răsuci ca s-o privească.

– Cristos a spus ucenicilor Săi că trebuie să urâm pe mama noastră și pe tatăl nostru și să-L urmăm. De ce a spus așa ceva, când tot El ne-a poruncit să ne iubim unii pe alții?

Virginia încercă să se concentreze asupra a ceea ce părea a fi o contradicție, însă mintea-i era la planurile pentru cină.

– Nu... nu cred că se referea la faptul că trebuie să-i „urâm”.

– Dar se folosește cuvântul ăsta. Chiar aici.

– Cred că semnificația lui e mai mult... ceva de genul... a pune lucrurile – inclusiv oamenii – în ordinea corectă în viață. Că nu trebuie

să iubim pe cei din familie – sau pe oricine altcineva – mai mult decât pe Cristos. Nu membrii familiei sunt cei care trebuie să ne conducă viața. El trebuie să fie pe primul loc... întotdeauna.

– Dar se folosește cuvântul „a urî”. Chiar aici, repetă ea. Evident, explicația Virginiei nu ajutase prea mult.

– Ce-ar fi să-l întreb pe pastor data viitoare când va veni în vizită?

Urmără câteva clipe de tăcere, timp în care doamna Withers se gândi la sugestia Virginiei.

– Da, spuse ea în cele din urmă. Da, cred că asta o să fac. El trebuie să știe, nu-i așa?

– Sunt sigură că va ști.

– Vii acasă la prânz?

Virginia se gândi la planurile de cumpărături.

– Nu, astăzi nu. De obicei vin, dar astăzi nu.

– Dar nu ai luat nimic de mâncare cu tine. Nu știam că nu vii acasă, altfel ți-aș fi pregătit și ție un pachet.

– Nu-i nicio problemă, bunico. Iau un măr din pivniță.

– Da' nu-i destul.

– O să fie bine. Doar de data asta.

– Ar trebui să ai grijă de trupul tău, să știi. O femeie trebuie să se îngrijească de sănătate. Nu poți avea copii sănătoși dacă nu ai un trup sănătos.

Virginia nu se gândise la copii. Simți cum i se aprind obraji.

– O să tai și o bucată de brânză, promise ea.

Doamna Withers păru mai împăcată.

Virginia isprăvi de spălat vasele și se grăbi să-și ia haina și să-și pună pe cap eșarfa. Niciodată nu va mai avea aceeași părere despre ploaie, era adevărat, dar asta nu însemna că se va lăsa udată până la piele. Se gândi că nu-i va fi ușor nici la amiază, când va merge la cumpărături. Se sili să zâmbească. Nu va îngădui ploii să-i strice ziua.

– La revedere, bunico. Ne vedem diseară. Trebuie să mă grăbesc, altfel o să ajung târziu.

Femeia își ridică fața și Virginia o sărută pe obraz. O bătu ușurel pe braț.

– E atât de bine să te am cu mine aici, draga mea, spuse ea. Atât de bine și pentru mine și pentru Jonathan.

Virginia aproape că tresări la cuvintele femeii. Era ca și când în mintea bătrânei, noua familie era formată din trei membri, nu doar din doi, ea și Jonathan.

Însă mai târziu, gândindu-se la soțul ei, Virginia zâmbi. Intrase în pivniță și luase un măr din coș. Însă când îl simți rece în buzunar, grăbindu-se spre poștă, își aminti că uitase să-și taie o bucată de brânză.

În timpul pauzei de prânz, ploaia se oprise, așa că Virginia putu să-și dea jos haina când ieși să-și facă cumpărăturile. Soarele strălucea puternic, ridicând în văzduh aburi din pământul ud. Vântul se transformase într-o adiere domoală, iar Virginia se simți mângâiată de razele soarelui în timp ce se grăbea de la un magazin la altul pentru a cumpăra lucrurile de care avea nevoie pentru cină.

Cu toate că o vizitase adesea pe bătrână și o ajutase la treburile din casă, nu prea știa ce se găsea în dulapul de bucătărie al doamnei Withers. Așa că pentru a se asigura că nu-i lipsește nimic, Virginia revizui mintal fiecare ingredient pentru cina specială pe care plănuia s-o pregătească lui Jonathan. Presupunea că existau în casă unele ingrediente esențiale, însă era mai bine să se asigure decât să nu aibă la îndemână tot ce-i trebuie.

Era într-o dispoziție bună când se întoarse înapoi la poștă. Nu mai trebuia să se oprească decât la măcelărie în drum spre casă. Va cumpăra pui pentru fript. Trebuia să se grăbească dacă vroia ca totul să fie gata pe când se va întoarce Jonathan – plăcinta coaptă, puiul sfărâind în tigaie, chiflele fierbinți și cartofii făcuți piure. Era sigură că se va descurca, asta dacă Jonathan n-o va lua prin surprindere și va veni mai devreme acasă.

Dușumelele oficiului poștal nu fuseseră niciodată curățate mai repede ca în acea zi de luni. Virginia înhăță haina din cui, ridică plasele cu cumpărături și porni grăbită spre casă, cu obrajii înfierbântați de entuziasm. Prima masă pe care o va găti pentru soțul ei. O să fie mândru de ea.

CAPITOLUL 5

Primul lucru pe care îl remarcă Virginia când intră pe alee, fu mirosul de pâine coaptă.

„Bunica Withers și-a făcut de lucru”, gândi ea zâmbind în timp ce se îndreptă spre spatele casei. Bătu la ușă.

– Bună, strigă ea încetișor, așa cum făcuse întotdeauna. Eu sunt. Auzi un chicotit, apoi:

– Virginia, intră, draga mea. Nu trebuie să mai bați la ușă. Acum locuiești aici.

Virginia păși în bucătăria plină de abur. Mirosea a friptură. Se uită de jur-împrejur. Da. Aceasta *era* casa ei acum. Aici locuia cu Jonathan și cu bunica lui – cel puțin pentru o vreme. Poate că mâncarea gătită de bunica va fi bună și mâine...

– Am uitat, glumi ea. Însă își așază puțin nesigură plasele pe masa din bucătărie.

– Se pare că ai făcut ceva cumpărături, remarcă bunica Withers. Virginia își scoase haina și răspunse rar:

– Da. Pentru cină. Mă gândeam să...

– Cină? Cina e deja pregătită, draga mea, o întrerupse bunica Withers, arătând spre sobă. Am copt și pâine. N-am avut ocazia să fac asta prea des cât timp am locuit singură aici. Se învechea, n-avea cine s-o mănânce. Dar acum am pentru cine găti.

Virginia se uită la cratițele de pe sobă, apoi la doamna Withers, apoi din nou la cratițe. Ar fi vrut să protesteze, însă strânse din buze.

— Lui Jonathan întotdeauna i-a plăcut pâinea proaspătă și friptura. Friptura a fost mâncarea lui favorită. M-am gândit să-i fac ce-i place.

— E... e drăguț din partea dumitale, reuși să spună Virginia. Cui ei va trebui să fie pusă deoparte, pentru mâine.

— Ai făcut cumpărături?

Virginia încuviință.

— Foarte bine. Tu cumperi, eu gătesc. O să fie chiar bine.

Virginia încuviință din nou. Nu era prea amuzant să meargă la cumpărături. Care soț ar fi făcut complimente soției sale pentru un braț plin de cumpărături?

— Am cumpărat pui, spuse ea. Este loc în cutia cu gheață?

— Cred că îl putem îngheși cumva acolo. Lui Jonathan îi place puiul. Friptura de pui condimentată după rețeta mea specială.

— Am... am cumpărat pui pentru fript, spuse Virginia.

Doamna Withers păru să stea pe gânduri câteva clipe. Apoi zâmbi și o bătu ușurel pe braț.

— Nu-i nimic, draga mea. Data viitoare o să știi.

Virginia făcu loc puiului în cutia cu gheață și scoase celelalte cumpărături din plase. Bunica Withers rămase lângă ea, cu ochii sclipindu-i ca cei ai unui copil când vede cadourile de Crăciun.

— Măi, ce multe ai cumpărat! exclamă ea entuziasmată. O să fie o plăcere să gătesc cu un dulap încărcat de atâtea bunătăți.

Virginia știe că ar trebui să se simtă încurajată de un răspuns atât de încurajator, însă nu putea simți deocamdată decât o cruntă dezamăgire. Cina ei nu va aduce un zâmbet în ochii lui Jonathan.

Jonathan întârzie la cină. Intră în casă cu scuzele pregătite și cu privirea implorând iertare. Se adresează bunicii sale mai întâi:

— Îmi pare rău, bunico. S-a îmbolnăvit una dintre iepe. Una dintre cele mai bune, așa că e important s-o salvez. Cred că mânzul pe care-l

poartă îi face probleme. Poate că drumul înapoi a fost prea mult pentru ea. Am făcut tot ce-am știut. Cred c-o să-i dau un telefon lui Danny. El ar putea să-mi dea un sfat.

Virginia, supărată din cauză că întârziase, și apoi îndurerată de faptul că-i ignorase prezența, se căi îndată când văzu expresia de îngrijorare de pe fața lui.

— Mai întâi mănâncă ceva, spuse bunica Withers. Pe urmă poți să-ți rezolvi problemele.

— Ce-ar fi să mergi la ai noștri, sugerează Virginia. O să te ajute să dai de Danny. Ei știu locurile în care se refugiază ca să studieze. Îl găsești greu în camera de la internat. Spune că acolo e prea gălăgie.

Jonathan zâmbi în semn de mulțumire și se îndreptă spre bunica sa.

— Dar îmi pare rău, bunica. Mâncarea miroase minunat. Îmi pare rău că ați așteptat după mine. Trebuia să măncați. Dacă se mai întâmplă să întârzi, nu mai așteptați. Puteți începe să măncați.

Se aplecă și-i sărută creștetul alb.

— Știam că te-a reținut ceva important, îl asigură bunica Withers. Du-te și spală-te. Îți pun în farfurie.

Poate că Jonathan ar fi ales să facă altceva. Însă după ce ezită câteva clipe, se îndreptă spre ligheanul din colț și se spală viguros pe mâini. Luă un prosop ca să și le șteargă și se întoarse spre Virginia.

— Cum a fost ziua ta?

Virginiei îi veni greu să răspundă, însă reuși să zâmbească slab. Abia așteptase îmbrățișarea lui. Sărutul lui – chiar și pe creștetul capului.

Mi-a fost dor de tine, ar fi vrut să spună. Abia am așteptat să ajungi acasă și când am văzut că nu mai vii, am început să mă tem. Nu știu de ce. Pur și simplu să mă tem că... că ți s-a întâmplat ceva. Însă Virginia nu spuse decât:

— Bună.

— E bine, răspunse el și puse prosopul în cui.

La masă nu vorbiră prea mult. Jonathan încercă de câteva ori să întrețină conversația, însă Virginia își dădu seama că gândurile-i erau la iapa cea bolnavă. Ar fi vrut să-l poată ajuta cumva, să poarte și ea o parte a poverii lui, însă nu știa cum.

— Eu și Virginia am pus la punct un sistem de lucru, spuse doamna Withers cu veselie.

— Sistem?

— În bucătărie. Ea o să facă cumpărăturile, iar eu o să gătesc.

— Grozav! spuse Jonathan. N-are rost să vină acasă seara și să se apuce de gătit. Da' ai grijă să n-o răsfеți, bunico. N-o să avem totdeauna luxul unei bucătărese care să locuiască cu noi.

Îi făcu cu ochiul Virginiei și-i zâmbi, iar inima ei tresăltă de bucurie. Când Jonathan se uita la ea în felul acesta, nici măcar noul sistem al bunicii nu-i putea răpi bucuria.

El îi apucă mâna pe sub masă și o strânse încetișor. Virginia înghiți, simțind cum i se aprind obraji. Când Jonathan își trase mâna, o mângâie ușor pe picior. Acum Virginia simțea că obraji îi sunt în flăcări. Oare bunica Withers își dădea seama ce se întâmplă sub fața ei de masă? Virginia aruncă o privire spre ea și văzu că bătrâna era ocupată să-și feliereze friptura. Virginia își privi soțul și văzu o sclipire în ochii lui.

— O să încerc să rezolv problema asta cât mai grabnic, le spuse el celor două femei în timp ce se ridica de la masă.

— Avem plăcintă cu mere, îi spuse bunica lui. Stai jos și mănâncă cum trebuie. Virginia, taie-i o felie. Noi două ne putem bucura de ea și mai târziu.

Virginia se ridică de la masă.

Jonathan se așeză din nou, însă Virginia își dădu seama că era nerăbdător să-l contacteze pe Danny și să se întoarcă la ea.

După ce înghiți în grabă plăcinta, se ridică și își luă pălăria cu boruri largi. Spuse că pleacă să dea un telefon și că se va întoarce îndată. Virginia ar fi vrut să meargă cu el, dar trebuia să strângă masa.

Spălase jumătate din vase când Jonathan se întoarse, încă agitat și preocupat pentru iapă.

— Am reușit să dau de Danny. Crede că iepei i-ar face bine dacă... Dar n-are rost să vă necăjesc cu astfel de lucruri. Dacă mânzul e mort, n-ar mai trebui să-l poarte. Danny crede că asta s-ar putea să fie problema. Mă duc înapoi să văd ce pot face.

Virginia ar fi vrut să protesteze, însă se abținu; caii aceia reprezentau mijlocul lor de trai. Era important ca iapa asta să fie salvată.

Jonathan veni la ea și-o sărută. Ea era cu mâinile în vasul cu apă, iar bunica Withers ședea la masa din bucătărie. El se duse în spatele ei și o cuprinse pe după talie.

— Îmi pare rău, dulceată, îi șopti la ureche. Nu mă aștepta. Nu știu cât îmi va lua. Apoi o sărută pe gât, iar ea simți un fior în tot corpul. Însă nu-și îngădui să se întoarcă spre el și să-și pună brațele în jurul gâtului lui. Mâinile-i erau ude și se simțea stânjenită în prezența bunicii lui.

— O să mă întorc, doamnă Lewis, îi șopti la ureche chiar înainte de a pleca.

Virginia abia se stăpâni să nu plângă în timp ce auzi ușa închizându-se ferm în urma ei. Avea sentimentul că o să fie o seară lungă și singuratică, cu toată tovărășia pe care i-o oferea noua ei bunică.

Virginia încercă să ofere o companie plăcută, însă gândurile ei se întorceau mereu la Jonathan. Când o să se întoarcă? Oare va putea salva iapa? Ce-ar însemna pentru ei pierderea animalului? Jonathan se bazase pe faptul că mânzul iepei le va aduce la primăvară un preț bun. În perioada asta, fiecare mânz era important.

— Tricotezi? Glasul bunicii Withers îi întrerupse șirul gândurilor.

— Da, răspunse Virginia, ce încercase disperată să se concentreze asupra unei cărți.

— Asta-i bine. Bunica Withers nu explică de ce.

— Coși?

— Da. Virginia se agită pe scaun și întoarce altă pagină.

— Bun. Croșetezi?

— Câteodată.

— Am o sumedenie de modele pentru croșetat. M-aș bucura să te învăț câteva în unele seri.

— Mulțumesc, răspunse Virginia.

— Știi să faci cuverturi?

Virginia își schimbă din nou poziția, neștiind pentru ce i se puneau atâtea întrebări.

— Am lucrat la câteva.

— Ai țesut și covorașe?

— Da.

Doamna Withers își exprimă aprobarea printr-o mișcare a capului.

— Vom avea multe de făcut împreună serile, spuse ea satisfăcută.

Mi-au lipsit toate astea în relația cu Damaris, știi? Mă gândeam adesea cum ar fi fost să stăm împreună și să facem lucru de mână. M-am simțit atât de singură când a plecat Damaris – dar nu mi-a părut rău că a făcut-o. Înțelegi... Trebuia să plece. Era singurul lucru pe care-l putea face. Iar acum suntem prea departe una de cealaltă ca să ne bucurăm de lucrurile pe care le face o mamă împreună cu fiica ei. Va fi atât de plăcut să te am pe tine. Cumva, acum simt că am câștigat toți acei ani pe care i-am pierdut.

Doamna Withers îi adresă un zâmbet plin de dragoste, iar Virginia îi răspunse la fel. Biata femeie, se simțise atât de singură. Virginia știa că mama lui Jonathan, Damaris, plecase de acasă pe când era doar o copilă și se îndreptase spre Vest, încercând să scape de un tată alcoolic. Virginia se gândi la toate discuțiile pe care le avusese cu mama sa, la toate ocaziile în care gătiseră împreună de-a lungul anilor, și dintr-odată se simți binecuvântată.

— Ar fi frumos, o asigură ea pe bunica Withers. Ce să facem mai întâi?

— Alege tu. Poate o plapumă, vei avea nevoie la iarnă.

O, dar deja am destule, ar fi putut spune Virginia. Bunica și mama au avut grijă de asta. Însă nu rosti aceste cuvinte. Zâmbi doar.

— O să fac rost de materiale.

Când bunica Withers anunță că se duce la culcare, Virginia se grăbi să-i urmeze exemplul. Își luă cartea cu ea, intenționând să citească până la întoarcerea lui Jonathan.

Se concentrează cu greu la cuvintele citite. Se gândea întruna la Jonathan. Virginia întorcea paginile și apoi le dădea înapoi ca să recitească ceea ce citise deja. Nu reținuse nimic. Se întoarse când

pe o parte când pe alta, își umflă pernele, apoi le turti. Nimic n-o ajută.

În cele din urmă, Virginia renunță. Pleoapele îi erau atât de grele, încât nu le mai putea ține deschise. Nici măcar nu stinse lampa. Jonathan trebuia să vină acasă și avea nevoie de lumină.

Se trezi simțindu-se sărutată pe vârful nasului. Când deschise ochii, îl văzu pe Jonathan aplecat asupra ei, zâmbindu-i.

— Ești așa de dulce când dormi, șopti el. Abia m-am îndurat să te trezesc.

— Vii la culcare? Întrebă Virginia, cu ochi somnoroși.

Drept răspuns, Jonathan râse.

— Nu, dulceață. E dimineață.

Virginia se ridică într-un cot și se uită la fereastra din spatele ei. Așa era, lumea de afară era inundată de razele soarelui.

— E deja dimineață?

Jonathan râse încetișor.

— Ai reușit să dormi puțin? Întrebă Virginia cu îngrijorare în voce.

— Da. Nu prea mult, dar destul.

— Ce face iapa?

— Cred că am salvat-o. A pierdut mânzul. Dar mulțumită lui Danny, am reușit să salvez iapa.

Virginia știa că oricât de bună putea fi vestea, nu era una îmbucurătoare.

— Te bazai pe mânzul acela, nu-i așa?

El se aplecă și mai mult și o luă în brațe.

— Așa e. Dar atunci când crești animale, trebuie să iei în calcul și unele pierderi. Iapa va mai putea, sper, să poarte alți mânji. Acum ce zici, îmi dai un sărut de rămas bun?

— Rămas bun? Abia mi-ai spus bun găsit.

El râse încetișor.

— Ei... ceva de felul ăsta. Dar trebuie să plec. Ar fi trebuit să fiu deja la fermă. Bunica mi-a pregătit micul dejun. Cred că-i place să aibă grijă de mine. Zâmbi.

M-aș bucura să am eu ocazia asta, gândi Virginia, însă înlătură degrabă astfel de gânduri în timp ce primi sărutul lui Jonathan.

— O să întârzii din nou? întrebă ea când Jonathan îi îngădui să-și tragă suflarea.

— Nu știu. Se poate. Nu așteptați după mine. Mâncați. N-are rost să stați cu stomacul gol până vin eu.

Jonathan, nu stomacul mă interesează pe mine, ar fi vrut să protesteze Virginia. De tine mi-e dor – nu de mâncare. Însă nu spuse nimic, ci se agăță de el în timp ce o sărută din nou.

— Îmi pare rău că te-am trezit așa de dimineață, dar n-am putut pleca fără să-ți spun „la revedere”. Mai încearcă să dormi puțin. Mai ai încă o oră de somn.

Însă Virginia nu reuși să adoarmă după ce ușa dormitorului se închise în urma siluetei înalte a lui Jonathan. Rămase acolo, privind fix ușa, dorindu-și ca soțul ei să mai fi stat, sau să fi putut merge cu el. Să poată fi împreună.

În cele din urmă, se ridică din pat. Se îmbracă încet, cufundată în gânduri. Își trase pe ea fusta și bluza. Desigur, dacă iapa se simțea mai bine, Jonathan nu va mai fi nevoit să stea până târziu la fermă. Va veni acasă la o oră potrivită și se va odihni cum se cuvine.

Când intră în bucătărie, o găsi pe doamna Withers la masă, cu Biblia în față.

— Te-ai trezit devreme, spuse ea zâmbind.

Virginia încuviință.

— N-am putut să dorm.

— I-am spus lui Jonathan să nu te trezească, dar nu. Trebuia s-o facă.

— Mă bucur că m-a trezit, se grăbi Virginia s-o liniștească pe femeia mai în vârstă. Aș fi suferit toată ziua dacă n-aș fi putut să-mi iau rămas bun de la el.

Femeia clătină din cap, apoi se întoarce la lectura ei.

— Terciul e în spatele sobei, la cald, spuse ea fără să-și ridice privirea.

— Mulțumesc, spuse Virginia, însă n-avea nicio intenție să înghită cu greutate încă un castron cu terci de ovăz.

CAPITOLUL 6

Zilele intrară într-un fel de rutină. Jonathan o trezea întotdeauna pe somnoroasa Virginia pentru a-și lua rămas bun înainte de ivirea zorilor. Virginia se ridica din pat și se îmbrăca pentru lucru, spăla vasele de la micul dejun și făcea curățenie în restul casei. De obicei, pleca devreme spre poștă și nu se grăbea. N-avea rost să mai întârzie în casă; Jonathan nu era acolo.

Virginia fu recunoscătoare că iapa supraviețuise. Animalul va contribui la sporirea venitului familiei lor în anii ce vor urma. Împărtăși dezamăgirea lui Jonathan cu privire la mânzul pierdut, însă se bucurau că nu pierduseră și iapa.

Totuși, Jonathan petrecea multe ore la fermă. Pe lângă faptul că trebuia să îngrijească de animale, începuse să lucreze la casa ce urma să devină căminul lor. Virginia tânjea după un loc numai al lor, însă, în același timp, se plângea de faptul că munca i-l răpea toată ziua pe Jonathan și adesea nu se întâlneau decât târziu, noaptea.

Fii răbdătoare, își spunea adesea. Doar pentru o perioadă scurtă, pe urmă vei putea avea un cămin normal și o viață împreună – doar voi doi.

Un cămin normal. Virginia nu era chiar sigură ce însemna asta. Presupunea că va semăna mult cu căminul în care crescuse ea – doi oameni care se iubesc, care lucrează împreună, care împărtășesc aceeași credință și au aceleași scopuri în viață. Se iubesc și sunt devotați unul altuia. În același timp, Virginia își spunea adesea că tatăl

ei era și el plecat în cea mai mare parte a zilei. Nu-și petrecea timpul în casă, ținându-și soția de mână și mângâind-o pe frunte. Cum se face că mama ei era atât de mulțumită doar știind că tata va ajunge acasă „mai târziu”? Cum se face că romantismul conta atât de puțin și dedicarea atât de mult? Virginia se gândi că erau multe lucruri pe care încă nu le înțelegea într-o relație de căsătorie. Tot ce știa, tot ce simțea cu fiecare părticică a ființei ei, era dorința intensă de a fi cu Jonathan. De a avea parte de timpul și atenția lui. De a-l vedea spunându-i cu ochii, cu buzele și cu brațele cât de mult o adora. Nu pentru asta o rugase să se căsătorească cu el? Oare nu asta însemna căsătoria? Acea dăruire totală unul față de celălalt?

Și totuși, Jonathan părea a fi mulțumit. Și prea ocupat. Prea presat. Prea împovărat cu toate acele responsabilități. Însă mulțumit. Venea târziu, mânca o cină încălzită, aproape că adormea pe scaunul din bucătărie, apoi dimineața următoare se trezea înaintea de ivirea zorilor, gata s-o ia de la capăt. Virginia se gândea uneori că putea foarte bine să-și facă bagajele și să se mute acasă, în vechiul ei dormitor. *Mă întreb cât va trece până mi se va simți lipsa?* se întreba ea aproape în serios.

Însă toate aceste gânduri sumbre se evaporau când Jonathan se întorcea acasă. Senzația pe care o avea atunci când o trăgea în brațele lui, precum și sălbaticul sărut pe tâmplă – o făceau să uite de orele lungi și singuratice de până atunci. Iar când îi șoptea cuvinte de dragoste și-i povestea despre cum înainta lucrul la casa lor, Virginia se muștra și-și promitea în mod repetat că n-o să se mai plângă vreodată.

Însă îi era greu să se țină de tainica promisiune. În special atunci când majoritatea prețioaselor clipe pe care le aveau la dispoziție, nu erau petrecute împreună. Bunica lui Jonathan părea că are întotdeauna o listă cu tot felul de sarcini care mai de care mai ciudate pentru Jonathan – omul care se pricepe la toate.

— Bărbații au nevoie să se simtă utili, îi spuse doamna Withers Virginiei într-o seară, după ce-l trimisese pe Jonathan să-i facă niște țărui pentru uriașele ei gladiole. Virginia simți că i se pune un nod în gât; ea avea nevoie de Jonathan mai mult decât aveau gladiolele acelea.

O VOINTĂ DE NECLINTIT

Însă Virginia știa că era inutil să se opună situației. Discutaseră înainte de nuntă detaliile legate de locuință. Ea fusese de acord, cu toată inima, că ar fi mult mai bine să împartă cu toții locuința bunicii Withers, decât să aștepte până când va fi gata casa și doar după aceea să se căsătorească. Jonathan procedase corect când o lăsase să ia decizia finală. O avertizase că pentru a construi casa va fi nevoie de timp și va trebui să se concentreze în acea direcție. Nu era vina lui că ea nu înțelesese cât de greu va fi.

Ea și bunica Withers făcură plăpumi. Nu doar una, ci trei. Serile, în timp ce așteptau întoarcerea lui Jonathan, coseau împreună. Nu așa ar fi dorit Virginia să-și petreacă serile. Ar fi fost mult mai bucuroasă dacă ar fi putut citi o carte bună. Însă bunica Withers se bucura atât de mult de timpul acesta, încât Virginia se conformă. Asta o ajuta să-și umple timpul.

Virginia nu mergea des la vechea ei casă, cu toate că se afla doar dincolo de gard. În primul rând, pentru că nu dorea ca mama ei să bănuiască cât de singură se simțea. Dacă ar fi petrecut mai mult de cinci minute în compania Belindei, aceasta și-ar fi dat seama imediat. Virginia se mulțumea să-i salute pe ai ei peste gard, făcându-le cu mâna sau adresându-le câteva cuvinte pline de veselie. Câteodată mergeau duminica, la masă, toți trei.

În schimb, Virginia ceru permisiunea de a găti pentru familia ei. La urma urmelor, era bucătăria bunicii Withers. Nu era ușor, căci încăperea era mică și stăteau înghesuiți la masă. Dar se bucurară de câteva astfel de evenimente, duminica, făcând haz de faptul că erau nevoiți să se strângă unul în altul în jurul mesei. Jonathan întotdeauna spunea că altfel va fi când se vor muta la casa lor de la fermă, apoi împărtășea tuturor noutățile legate de stadiul la care se afla casa. Virginia avea impresia că de la „am săpat pivnița”, până la „am pus temelie”, „am ridicat pereții” și „am început acoperișul”, lucrările înaintau cu viteza melcului. Casa nu avea pereți interiori, uși sau ferestre, iar vara era aproape pe sfârșite.

Însă Jonathan părea mulțumit de fiecare veste pe care o împărtășea celorlalți despre viitorul lor cămin. Virginia presupuse că, de fapt, asta conta. La urma urmelor, el știa mult mai multe decât ea despre cum

se construiește o casă. Poate că interiorul casei se va materializa mai repede, odată ce totul era terminat pe dinafară.

✻

Virginia deschise ochii. Afară era deja soare, iar Jonathan își trăgea cizmele în picioare. Stătea cu spatele gol spre ea, căci încă nu-și luase cămașa. Se ridică într-un cot și-și dădu părul pe spate. El se întoarse spre ea.

— Am crezut că dormi, spuse el, întorcându-se spre ea.

— Am dormit, până în acest moment.

— Astăzi nu trebuie să mergi la lucru. Mă gândeam că vrei să dormi mai mult.

— Nu-mi mai este somn.

El se aplecă spre ea și o luă în brațe.

— Trebuie să mă duc la fermă, spuse el între două săruturi.

— Lasă-mă să vin cu tine. Ideea spontană o făcu să se tragă din îmbrățișarea lui, pregătindu-se să sară din pat.

— Să vii cu mine? Și ce să faci toată ziua la fermă? Nici măcar n-ai pe ce sta.

— Trebuie să fie vreun buștean sau doi pe acolo, răspunse Virginia cu vioiciune în timp ce căută în sertar după haine potrivite.

— Și bunica?

Virginia se întoarse spre el.

— Ce-i cu bunica?

— O să fie singură... toată ziua.

— Jonathan, după ce casa va fi gata, bunica va rămâne din nou singură.

Pe chipul lui Jonathan se așternu o expresie și mai serioasă.

— M-am gândit la asta. Însă nu spuse mai mult. În schimb, zise:

— Ar fi vrut să smulgă buruienile de pe stratul acela de flori din spate. M-am gândit că ai putea s-o ajuți, știind că-ți place să îngrijești de flori.

— Pot face asta luni, după ce vin de la lucru. Nu e un strat mare.

— N-o să stea liniștită... știi bine. O să încerce să facă singură treaba asta.

— Ei bine, poți să-i spui să-mi lase și mie ceva de lucru. Întotdeauna a ascultat de tine. Dacă-i vei spune că mă voi ocupa de asta luni, va înțelege.

Jonathan nu spuse nimic, însă nu părea încântat, așa cum crezuse ea că va fi dacă-i va propune s-o ia la fermă. Nu vroia să petreacă timp cu ea? Oare el nu-i împărtășea dorința de a fi doar ei doi, împreună?

— Care-i problema? întrebă ea, nesigură dacă chiar dorea să afle răspunsul. Credeam că ești nerăbdător să termini treaba. Eu te pot ajuta.

Jonathan clătină din cap.

— Mă tem că ai fi mai degrabă o piedică decât un ajutor, Virginia, spuse el.

Ochii ei se măriră.

— O piedică?

— N-ar fi trebuit să spun „piedică”. Mai degrabă, mi-ai distrage atenția. Nu cred că aș reuși să muncesc prea mult dacă ai fi acolo.

— De ce? Ce aș putea face ca să...

— Nu mi-ar sta capul la ce fac, interveni el. Asta-i tot. M-aș gândi doar la tine.

— Și vrei să spui că atunci când nu mă vezi, nu te gândești la mine?

— Sigur că mă gândesc la tine.

— Însă nu într-atât încât să te simți deranjat de la lucru, nu?

Vocea Virginiei suna strident, lucru cu care niciunul dintre ei nu era obișnuit. El se ridică și-și vârî cămașa în pantaloni, apoi își trase bretelele pe umeri.

— Nu... nu înțeleg ce vrei să spui, începu el calm. Te rog... haide să nu dăm loc unor neînțelegeri. Am vrut să spun doar că...

— Ai vrut să spui ce-ai spus. Nu vrei să-ți stau prin preajmă pentru că asta te-ar putea face să te gândești la mine și te-ar... te-ar deranja.

— N-am spus nimic despre faptul că m-ar deranja. Tu ai folosit cuvântul ăsta.

— Dar nici n-ai negat, îi ripostă Virginia.

— N-am negat pentru că, într-un fel, e adevărat. Prezența ta acolo ar putea să-mi distragă atenția. Când am de-a face cu grinzi și scânduri grele, am nevoie de atenție sporită. Dacă ai fi acolo, nu cred

că m-aș putea concentra la ele. M-aș întreba tot timpul dacă te simți bine, dacă nu ești în pericol.

— Jonathan, spuse Virginia punându-și mâinile în șolduri și suflând greu, nu mi-ai acordat atenția cuvenită niciodată de când am pus piciorul în casa asta. Ferma, casa, bunica ta... au parte de mult mai multă atenție decât primesc eu.

Jonathan o privi uluit. Cuvintele ei își atinseseră ținta. Virginia citi pe fața lui câtă durere îi provocaseră. O clipă, simți gustul triumfului — a unui glorios triumf. Acum avea parte de atenția lui deplină. Jonathan ridică o mână spre ea și începu să spună ceva, clătină din cap și se răzgândi. Își trecu mâna prin păr, un gest de frustrare și înfrângere. Apoi se întoarse cu spatele la ea.

— Îmi pare rău, spuse el. Atât. După care plecă, închizând încet ușa după el. Virginia presupuse că reacționase așa din respect pentru bunica lui. Auzi ușa din spate închizându-se la fel de încet. Sentimentele de triumf pieriră odată cu plecarea lui. Se aruncă pe pat și plânse.

Toate cuplurile au mici ciondăneli. Cuvintele lui Jenny îi veneau mereu în minte în timp ce smulgea buruienile de pe stratul de flori din spatele grădinii. Ei bine, cel puțin Jonathan n-o lăsase cu obrazul învinețit. Acel „îmi pare rău” spus cu voce înceată, încă îi mai suna în urechi. Nu replicase, nu se certase, nu căutase argumente, nu o sfătuisese să fie chibzuită. Doar „îmi pare rău”. Și fusese sincer.

Virginia smulse buruienile și udă grădina cu lacrimi sărate. Și-ar fi dorit să fie mai multe buruieni de smuls. Și mai mari. Așa cum era acum, urma să termine treaba devreme. Ce să facă în restul timpului? Își dori să fi putut merge la poștă. Cel puțin astfel, mintea și mâinile i-ar fi fost ocupate. Poate că se putea duce la cumpărături. Nu. Făcuse asta ieri. Putea merge la mama, să bea un ceai cu ea. Nu. Belinda ar fi bănuț de îndată că ceva nu era în regulă. Poate la Clara. Poate Clara avea nevoie de ajutorul ei. Nu. Clara spusese că-i duce pe copii la fermă, ca să-și viziteze străbunii. Virginia și-ar fi dorit să li se poată alătura.

O VOINTĂ DE NECLINTIT

Ce să facă toată ziua asta lungă? Jonathan întrerupea lucrul doar atunci când era prea întuneric ca să mai vadă să bată cuie. Pe urmă, lua felinarul și se ducea la animale, ca să se asigure că sunt în siguranță. Doar după aceea făcea acel drum lung spre casă. O, nu era chiar atât de lung. Era lung doar pentru unul ce se istovise muncind toată ziua. Jonathan venea întotdeauna acasă transpirat și istovit. Gata să cadă în pat cât mai grabnic cu putință.

De la mânie, gândurile și sentimentele Virginiei trecură la rușine. N-avea dreptul să aducă astfel de acuzații la adresa lui Jonathan. El făcea tot ce-i stătea în putință ca să-i ofere căminul pe care ea și-l dorea. O avertizase că va lua timp. Mult timp. *Totuși, se jeli ea, oare n-ar putea să-mi acorde măcar o fărâmbă din timpul și atenția lui?*

Cuvintele pe care i le adresase, oricât ar fi fost de crude și tăloase, fuseseră adevărate. Era ceea ce simțea. Încercase să lupte cu aceste sentimente, să li se opună. Nu era o acuzație fără temei. Însă nu fusese corect din partea ei. Atitudinea ei nu fusese corectă. Cu siguranță, putea să spună ce simte într-un mod rezonabil. Dacă distrusese dragostea lui pentru ea? Dacă el nu-și va mai exprima dragostea nici măcar în acele puține momente când erau împreună? Fără Jonathan ar muri. S-ar ofili și ar muri. Îl iubea atât de mult. Chiar și atunci când era supărată pe el, așa cum era acum, nu suporta gândul că-l putea pierde.

Virginia încercă să găsească o soluție la problema ei, însă din orice unghi ar fi privit-o, ajungea la aceeași concluzie nedorită: se purtase ca o femeie rea de gură. *Dar am avut atâtea motive, încerca ea să-și găsească justificări. Dar a fost un lucru urât din partea ta, își reproșa ea din nou. Gândurile i se învârtteau în cap. Pe de o parte, nimic nu justifica purtarea ei. Vorbirea ei. Jonathan făcea tot ce putea pentru ea. Însă nu era corect să-și trateze tânăra soție ca și când n-ar fi existat. Îi acorda mai multă atenție bunicii lui decât ei. Și totuși, tocmai acest duh bun și blând o atrăsese la el. Atunci, pentru ce nu-și făcea timp să-i acorde aceeași atenție ca și celorlalți?*

Virginia se frământa, însă orice argument ar fi adus, tot ea ieșea în pierdere.

Virginia abia aștepta sfârșitul zilei, însă pareă se temea de confruntarea pe care o va aduce. Aștepta întoarcerea lui Jonathan, însă se temea de ea. Se agită și se neliniște învârtindu-se de colo-colo prin bucătărie, până când bunica Withers spuse:

— S-a întâmplat ceva, draga mea?

Virginia nu putea răspunde cu o minciună, așa că nu spuse nimic.

— A fost o zi lungă pentru tine, nu-i așa? Întotdeauna se întâmplă așa atunci când ai mai mult timp la dispoziție și n-ai eu ce-l umple. În zilele când nu aveam de lucru, aproape că îmi pierdeam mințile gândindu-mă la Damaris. Duminicile se întâmpla asta. Luasem hotărârea să nu lucrez duminica. Dar nu mă duceam nici la biserică. Nu înțelegeam de ce să merg la biserică. Îmi închipuiam că era un obicei pe care-l moștenești de la ai tăi. Mama și tata spuneau că biserica este importantă. Că sabbatul, ziua de odihnă, trebuie onorat. Așa că nu făceam nimic duminica. Eram agitată și îmi doream ca ceasurile să treacă mai repede. Eram atât de mulțumitoare când se făcea ora culcării, căci știam că dimineata următoare mă aștepta mai multă treabă decât puteam face într-o singură zi.

Virginia ascultă. Era ușurată că bătrâna nu bănuise problema ei reală. Se duse devreme la culcare. Poate că dacă se străduia, va adormi înainte de întoarcerea lui Jonathan acasă.

CAPITOLUL 7

Virginia se trezi când simți brațele lui Jonathan în jurul ei. Se ghemui lângă el, încercând să se trezească, să-și limpezească mintea somnoroasă.

– Virginia, trebuie să vorbim, îi spuse la ureche.

Virginia se trase și încercă să-i distingă chipul în întunericul camerei.

– Ce e? întrebă ea somnoroasă. Ești bine?

Brațele lui o cuprinseră mai strâns, trăgând-o din nou aproape.

– Te-ai trezit?

Ea mormăi ceva. Trupul ei părea că insista să fie lăsat în pace.

El o sărută pe frunte.

– Dormi, spuse el încetișor. Vorbim mâine. Trebuie să fim amândoi treji dacă vrem să rezolvăm problema asta.

Virginia se scutură dintr-odată de amorțeala somnului. Jonathan venise de la fermă. Avuseseră o neînțelegere înainte de a pleca. Undeva, înăuntrul ei, încă mai nutrea sentimente de supărare și confuzie. Încercă să se tragă, însă brațele lui se strânseseră în jurul ei.

– Sunt trează, spuse ea pe un ton ferm.

Jonathan nu spuse nimic câteva clipe, ceea ce Virginiei i se părură o veșnicie; apoi simți oftatul lui adânc.

– Mă tem că am fost îngrozitor de egoist, începu el. Mi-a fost atât de dor de tine cât am fost în Vest, încât n-am vrut să mai stau departe

de tine. Însă am greșit atunci când ți-am cerut să te căsătorești cu mine înainte de terminarea casei. Înainte de întemeierea fermei. Ar fi trebuit să așteptăm.

— Dar ai spus că vor trece luni. Poate chiar ani, exclamă Virginia.

— Și mă aștept la asta.

— N-am fi putut... n-am fi fost în stare niciodată să așteptăm atât de mult.

Brațele lui se strânseseră în jurul ei și își apăsă obrazul pe fruntea ei. Trecură câteva minute înainte de a vorbi din nou.

— Nu mi-am dat seama cât de greu ți-a fost. Lunile acestea petrecute alături de bunica.

— Jonathan, nu bunica ta este problema aici. Eu... eu o iubesc. Ca și când ar fi bunica mea. Mă doare faptul că nu te văd *pe tine*. Că nu te am niciodată doar pentru mine. Că nu... că nu petrecem timp împreună. Cum se poate dezvolta o căsnicie dacă nici măcar nu... nu ne facem timp de a ne cunoaște unul pe celălalt?

Jonathan tăcu.

— Pentru mine, faptul că sunt cu tine și în condițiile astea, este suficient... deocamdată, răspunse el în cele din urmă.

— Ei bine, pentru mine nu e suficient. Virginia își puse ambele mâini pe pieptul lui și-l împinse. Jonathan îi dădu drumul din brațe.

Îl auzi oftând din nou, ca și când ar fi fost foarte tulburat.

— Ce ar fi suficient pentru tine? îndrăzni să întrebe, cu voce liniștită.

— Să avem o viață normală de soț și soție. Să avem timp. Timp să vorbim. Timp să... să ne bucurăm unul de celălalt. Timp să împlinim nevoile celuilalt. Nici măcar nu pot să gătesc pentru tine. Bunica îți pregătește micul dejun, îți pune pachetul cu mâncare pentru prânz, gătește mâncarea pentru cină.

— N-am știut că e atât de important pentru tine să gătești. Sunt sigur că bunica...

— Nu asta vreau să spun.

— Dar...

— Nu sunt cu adevărat soție. Pur și simplu sunt și eu aici... când vii seara acasă. Iar dimineța, nici nu apuc să mă ridic din pat, că tu deja pleci.

– Virginia, am vorbit despre asta înainte de a ne căsători. Știai că așa va fi. Am încercat să-ți spun cum va fi. Am crezut că ai înțelege...

– Și eu am crezut că am înțelege, dar am greșit. Vreau să spun că zilele acestea se presupune că sunt... sunt zilele lunii de miere. Iar noi nu le-am trăit, Jonathan. Le-am nesocotit complet.

– Complet?

– Complet!

– N-ai fost fericită?

– M-am simțit singură.

– Îmi pare rău.

Vreme îndelungată se auzi doar ticăitul ceasului din hol.

El nu încercase s-o ia din nou în brațe. Tăcerea și pasivitatea lui o înspăimântară. S-ar fi simțit mult mai bine, mai în siguranță, dacă el ar fi încercat să contrazică cele spuse de ea.

În cele din urmă, Jonathan vorbi, însă rămase nemișcat.

– Am dat-o în bară, nu-i așa?

Virginia fu cea care făcu prima mișcare. Se întoarse spre el și-și vârî degetele în părul lui.

– N-ai dat-o în bară, spuse ea pentru prima dată cuprinsă de remușcări. Și eu am fost la fel de nerăbdătoare ca și tine să ne căsătorim.

– Atunci, ce facem? Cum îndreptăm lucrurile? Își petrecu brațul după talia ei.

Virginia simți cum pe obraji i se preling lacrimi fierbinți. Nu avea niciun răspuns.

– Avem nevoie de casă, continuă el. Avem nevoie de cai.

Virginia încuviință, tăcută.

– Iar eu am nevoie de tine.

Brațul lui se strânse în jurul ei, iar șuvoiul de lacrimi din ochii Virginiei se întetă.

– Nu promit că lucrurile vor merge mai bine, admise el cu sinceritate.

Gândul o înspăimânta, însă Virginia știa că trebuie să-l accepte.

– Mai poți... mai poți rezista... cumva... câteva luni?

– Va trebui s-o fac. Vocea Virginiei tremură.

— Ai fi mai fericită... dacă te-ai întoarce acasă?

Gândul o făcu pe Virginia să se cutremure. A se întoarce acasă însemna a admite că era înfrântă. Ar fi fost ca și când ar fi spus lumii că făcuseră o greșeală. Că nu erau destul de puternici pentru a duce la îndeplinire ceea ce-și promisese unul altuia.

— Nu, spuse ea categoric. Nu. Nu vreau să mă întorc acasă.

— Vrei să ne facem dormitorul în grajd? o întreabă el în glumă.

— Sună tentant.

El o sărută. Mai întâi pe nas. Apoi pe frunte.

— Ce să facem? întreabă cu buzele îngropate în părul ei, în timp ce o strânse tare la piept.

Virginia simți cum o podidesc din nou lacrimile. Nu putea vorbi. Nu putea exprima toate acele sentimente amestecate care se frământau înăuntrul ei, făcând-o să simtă bucurie și tristețe în același timp. Tot ce putea face era să se agațe de el.

DOCA

Rutina lor începu să se schimbe oarecum. Jonathan se trezea încă dimineața înainte de răsăritul soarelui și se pregătea să plece la fermă. Însă își aducea a doua cafea în dormitor, împreună cu o ceașcă plină pentru Virginia. Somnoroasă, ea se ridica în șezut, rezemată pe pernă și sorbea din cafea până când simțea că mintea i se limpezește și poate vorbi. Și vorbeau. Discutau tot felul de lucruri, conversații fără niciun sens, pe mai multe criterii. Însă discutau despre evenimentele de peste zi, iar acest lucru întărea legătura dintre ei și reușea să-i țină aproape în ciuda distanței și a orelor petrecute departe unul de celălalt. Jonathan o tachina uneori spunându-i că e vremea să se trezească și să-i pregătească mâncarea pentru prânz, știind foarte bine că bunică deja i-o pregătise și i-o pusese în săculețul cel mic pe care îl lua cu ea la fermă.

Virginia se străduia să rămână mai multă vreme trează seara, ca să-și întâmpine pe Jonathan, iar când acesta venea acasă mai obosit decât de obicei, îi masa spatele și mușchii brațelor cu acel unguent urât mirositor din dulăpiorul cu medicamente al bunicii lui. Și vorbeau.

O VOINTĂ DE NECLINTIT

Virginia încercă să-și umple orele serii cu lucru de mână, având în minte tot felul de lucruri de care urma să alibă nevole în noua casă. Bunica Withers își exprima entuziasmul aprobarea și părea că se bucură de fiecare moment petrecut cu „fiica” ei în casă. Virginia încercă să nu se simtă îngrădită. Însă erau uneori momente în care tânjea după puțintică singurătate; dacă nu putea să-și petreacă ceasurile alături de Jonathan, ar fi preferat să le petreacă, în cea mai mare parte a timpului, singură.

Toamna era pe sfârșite, iar Jonathan se străduia mai mult ca oricând să aducă acea clădire la stadiul în care putea s-o încălzească, pentru a-și continua lucrul în timpul lunilor de iarnă. În câte o duminică, o lua pe Virginia să vadă casa. Ea era încântată de ceea ce descoperea, iar asta o făcea tot mai nerăbdătoare să se mute în casa ei. Să fie o soție adevărată. O gospodină adevărată.

— Poate la Crăciun, spuse Jonathan, iar Virginia șterse din mintea ei cuvântul „poate” și continua să sper.

Între timp, număra zilele. Încerca să nu-și piardă răbdarea. Încerca din greu să ofere o tovarășie plăcută bunicii Withers. Încerca să-l sprijinească și să-l înțeleagă pe Jonathan. Uneori avea impresia că toată ziua fusese nevoită să-și controleze sentimentele. Ca și când ar fi încercat să-și țină răsuflarea.

1908

Zăpada veni mai repede decât sperase Jonathan. Casa încă nu avea cămin. Nu putea încălzi clădirea fără cămin. Fără ca el să spună ceva despre asta, Virginia știa că Jonathan era îngrijorat. Încercă să-l liniștească, însă nu știa ce să spună ca să facă să-i dispară cuta dintre sprâncene sau privirea îngrijorată din ochi. Când bunica Withers povestea despre evenimentele locale sau vreo bancă ce avea nevoie de reparații, sau o balama ce scârțâia și trebuia unsă, Virginia îl vedea pe Jonathan cum se străduiește să rămână calm și curtenitor. Virginia își dorea câteodată să întrerupă șuvoiul acela de cuvinte și să o trimită pe bunica la culcare.

Însă n-avea cum să-l ferească pe Jonathan de realitatea situației. Trebuia să accepte asta. Nici măcar n-avea cum să-l consoleze. Iar

JANETTE OKE

noua casă părea că are voință proprie = rămânând în urmă, avansând greoi. Virginia fierbea de nervi pe dinăuntru, însă încerca să zâmbească pe dinafară. Era chinulilor. Pără a-și spune unul altuia ceva, încetară să mai vorbească despre casă.

— Jonathan, cum merge treaba la casă? Întrebă tatăl Virginiei în timp ce se aflau cu toții în jurul mesei. Jonathan și Virginia se uită unul la altul, iar Virginia își ținu respirația. În ultimele zile nu mai aflase nimic despre asta. Știa că Jonathan va răspunde sincer. Acum se temea că ceea ce va auzi o va dezamăgi teribil.

— Merge încet, spuse el, ungându-și cu unt o felle de pâine proaspătă.

— Îmi pare rău că nu te putem ajuta mai mult.

Jonathan încuviință.

— Dacă n-aș fi avut atât de mult de lucru cu animalele, aș fi putut avansa mai repede cu lucrările la casă, spuse el sincer. Trebuie să-mi petrec o bună parte din zi lucrând cu caii, așa că de casă mă ocup doar în timpul care-mi mai rămâne. N-aș putea să cer familiei sau prietenilor să lucreze la casă în timp ce eu încerc să îmblânzesc un mânz.

Drew încuviință. De multe ori munca de avocat îl reținea la birou câteva ore după terminarea programului.

Virginia nu reușise să înțeleagă niciodată cum se lucrează cu caii, cum să le dai atenția de care aveau nevoie. Jonathan încercase să-i explice, însă ea nu pricepuse prea multe.

— Și cum te descurci cu caii? Întrebă din nou tatăl ei.

— Avem câțiva mânji care dau adevărate speranțe. Însă nu vor fi atât de valoroși dacă nu lucrez cu ei așa cum trebuie. La ce bun un mustang, dacă nu e îmblânzit? Caii aceștia sunt iuți, așa că au nevoie de timp și atenție. Eu nu sunt de părere că trebuie să le zdrobești spiritul arătându-le că tu ești stăpânul. Răspund mult mai bine dacă te apropii de ei cu blândețe. Și asta cere timp. Mult timp. Și răbdare. Trebuie să lucrezi cu ei în fiecare zi. Acum am cinci mânji și ca să se vadă progrese, trebuie să lucrez cu ei o bună parte din zi.

— Iar asta trebuie făcut acum? Îndată? Întrebă Belinda, părând că înțelege la fel de mult ca și Virginia din toată treaba asta.

— Acum este momentul. Dacă sunt lăsați în voia lor prea mult timp, își fac obiceiuri proaste. Pot deveni chiar mai încăpățânați. Eu am început să lucrez cu ei la scurt timp după ce au fost fătați. Acum au încredere în mine. Acum e momentul să lucrez cu ei, înainte de a deveni prea independenți. În special armăsarii tineri — și din aceștia am câțiva. Pe lângă încuviință, părând că înțelege cuvintele lui Jonathan.

— N-ai putea să-i vinzi și să-l lași pe cumpărător să-i îmblânzească? venise întrebarea din partea lui Francine.

— Ba da, aș putea. Dar aș pierde foarte mulți bani. Un cal îmblânzit și dresat valorează de cinci sau șase ori mai mult. Nu, Francine. Dacă eu și Virginia vrem să facem din creșterea cailor un mijloc de trai, atunci trebuie să lucrez cu ei.

Virginia remarcă faptul că fusese inclusă în planurile fermei. Simți un fior inexplicabil de bucurie — cu toate că n-avea niciun merit, după părerea ei. Ea n-avusese nimic de-a face cu acei cai — decât că, din când în când, se aplecase peste țarc și le întinsese câte un măr sau o mână de ovăz.

— Trag nădejde că la primăvară voi avea mai mulți mânji care trebuie dresați. Un lucru bun pentru planurile noastre de viitor. Dar dacă în treaba asta aș rămâne în urmă, n-aș mai putea niciodată să recuperez ceea ce-am pierdut. Trebuie să-i învăț cu căpăstrul și frâiele. Dar pentru asta trebuie să se obișnuiască cu mine. E important să-i mângâi și să mă port cu blândețe cu ei.

— O, aș putea face asta, interveni Francine cu ochi sclipitori.

— Sunt sigur că ai putea, spuse Jonathan râzând și încuviințând printr-o mișcare a capului. S-ar putea să te chem la primăvară. Francine păru încântată.

— Cum se simte iapa aceea cu probleme? întrebă Drew.

— Este foarte bine. E tot mai jucăușă și zburdalnică, pe zi ce trece. Nu cred că aș fi salvat-o fără sfatul lui Danny. N-are de gând să-și practice meseria aici?

Drew clătină din cap.

— Nu cred. Visează să se ocupe de animale exotice, nu de animale de la fermă. Vrea să lucreze într-o grădină zoologică, sau într-o fermă mare.

— Am avea nevoie de el sau de unul ca el aici. Dacă pierzi un animal de rasă, pierzi o grămadă de bani. Câteodată chiar profitul pentru un an întreg.

— Așa este.

Virginiei situația i se păru teribil de riscantă.

— Ai mai aflat ceva despre Jenny? Belinda schimbă subiectul după o pauză în conversație. Virginia clătină din cap. Nu mai aflate nimic despre prietena ei în ultimele luni, după ce-și făcuse atât de brusc apariția – și dispariția.

— Poate că lucrurile s-au îndreptat. Cel puțin așa sper. Altfel am fi aflat ceva. Știe că poate veni aici dacă... Virginia nu-și isprăvi propoziția. Ar fi vrut să spună, *dacă trebuie să stea o vreme departe de soțul ei*. Nu i se părea că e corect să vorbească astfel despre căsătorie.

— Sper că se simte mai bine. Mi-a fost tare milă de ea... arăta atât de istovită și palidă. Iar sărmana copilă... Încă mă mai urmărește privirea aceea rătăcită din ochii ei.

Virginia cunoștea senzația. Zile și nopți ochii copilei o urmăriseră și pe ea. Era atât de fragilă, atât de jalnică.

— Mă întreb ce fel de viitor o așteaptă, spuse Belinda cu voce joasă.

— Trist, dar Scriptura spune că păcatele părinților sunt o povară pentru copii. Drew, care n-o văzuse pe Jenny și nici pe micuța ei în timpul scurtei lor vizite, aflate de la Belinda despre starea în care se aflau cele două. Jenny L-a respins pe Dumnezeu ani la rând. E o rușine că micuța trebuie să suporte consecințele acestei respingeri.

Cuvintele erau dureros de adevărate, punându-i pe gânduri pe cei aflați în jurul mesei.

Francine sparse tăcerea.

— Ar trebui să-l vedeți pe Anthony cum aruncă mingea, spuse ea entuziasmată de performanțele nepoțelului. Era să spargă unul dintre geamuri – și a aruncat mingea de lângă gardul din spate. Troy se juca cu el și nici nu și-a închipuit că micuțul ar putea arunca mingea atât de tare.

Apoi ascultară cu toții despre ultima ispravă a fiului cel mic al Clarei. Era un lucru normal să discute despre copii și despre părinți care-și luau în serios rolul de părinți – care-și adora micuții și

căutau zilnic ajutorul lui Dumnezeu pentru a-i îndruma în direcția potrivită.

— Și Jeff a încercat să-l imite pe fratele lui mai mare. Pur și simplu trebuie să facă tot ceea ce-l vede pe Anthony făcând. Numai că el abia putea ține mingea în mână. Și când a încercat să-i dea drumul, n-a mai știut cum s-o facă.

Izbucniră cu toții în râs, iar conversația se îndreptă spre lucruri mai vesele decât case neisprăvite la timp, iepe bolnave și mame iresponsabile.

Virginia răsuflă ușurată. Discuția din jurul mesei fusese depri-mantă. Își spusese – și era aproape convinsă – că atunci când casa va fi gata, lucrurile se vor schimba. Jonathan va avea timp. Timp să fie soț. Timp să-și cunoască soția. Timp pe care urmau să-l împartă împreună. Timp pentru a crește împreună. Acum, după această discuție despre cât de mult timp trebuia acordat cailor și cât de important era să fie dresați cum se cuvine, i se păru că nu vor avea niciodată parte de acel timp. Era adevărat? Oare așa va fi întotdeauna? Oare Jonathan nu va avea niciodată timp să fie un soț adevărat?

Gândul o înspăimântă pe Virginia. Tânjise atât de mult după o relație soț-soție în care să poată împărtăși totul unul cu celălalt. Bucuriile și frământările, discuțiile și buna dispoziție. Acum i se părea că va avea un soț mai tot timpul absent – unul pentru care să gătească și să spele, ca o simplă îngrijitoare.

Nu. Nu gândea corect. Clipele pe care le împărtășeau împreună erau pline de dragoste. De devotament. Dacă ar fi trebuit să aleagă, ar fi procedat la fel. S-ar fi căsătorit cu Jonathan chiar și numai pentru acele momente ale zilei în care-l avea doar pentru ea. Însă nu era ușor. Trebuia să recunoască. Cunoscându-l și iubindu-l pe Jonathan așa cum o făcea, se gândea cât de minunată ar fi fost viața ei dacă lucrurile ar fi fost așa cum le visase. O, ar fi fost splendid să aibă parte de timpul și atenția lui mai multe ore din zi!

Virginia își plecă capul și încercă să-și stăpânească lacrimile. Nu dorea să strice întâlnirea familiei.

Din fericire, soarele își arată din nou fața, zăpada se topește și Jonathan reușește să instaleze căminul în casa de la fermă. Virginia este aproape la fel de mulțumită ca și el de acest lucru. Își alege soba pe care ar fi vrut-o în bucătărie, în timp ce Jonathan alege boilerul pentru camerele de sus. Camera de zi urma să fie încălzită de un șemineu de piatră, care încă nu fusese construit.

Pentru că vremea era caldă, Jonathan profită de ea și lucrează multe ore. Cât timp soarele strălucea pe cer, lucra cu caii, apoi ducea în casă și, la lumina lămpii, meșterea până noaptea târziu.

Virginia nu spuse nimic. Curând, spera ea, foarte curând, vor avea propria lor casă. Cel puțin va fi suficient de aproape de Jonathan ca să-l privească cum lucrează cu animalele în țarc. Iar lucrul acesta îl consolida oarecum.

CAPITOLUL 8

Din spatele ghișeului, Virginia zâmbi în semn de bun venit. Sarah Thompson era mai mică decât ea cu trei ani, iar în școală nu se cunoscuseră decât din vedere. Însă faptul că se căsătoriseră în aceeași vară, le făcea să se simtă oarecum înrudite.

Sarah îi întoarse zâmbetul împreună cu un timid: „Bună”.

— Trec pe lângă casa ta în fiecare dimineață când vin la lucru. Îmi place cum arată noua fereastră.

Sarah zâmbi, încântată.

— E meritul lui Geoffrey. Se pricepe foarte bine la tâmplărie. Cum merg lucrurile la casa voastră?

— Nădăjduim să ne putem muta de Crăciun.

— Probabil că aștepti cu nerăbdare.

— Așa e. În unele zile am impresia că nu mai pot suporta așteptarea, spuse Virginia cu sinceritate.

— Ei bine, Crăciunul nu-i departe. Nici nu-mi vine să cred cât de repede se apropie sărbătorile anul acesta. Când eram copilă mi se părea că n-o să mai vină niciodată.

Sarah cumpără două timbre pentru scrisorile pe care urma să le trimită și zâmbi din nou. Tocmai dădea să plece, când ușa poștei se deschise.

Virginia cunoștea femeia doar din vedere. Se mutase de curând în oraș și locuia în apropierea casei lui Sarah și Geoffrey. Ori de câte ori

o întâlnise, Virginiei i se păruse gălăgioasă și vulgară, așa că nu căutase niciodată ocazia de a lega vreo relație cu ea. Acum femeia o salută pe Sarah cu glas răgușit, aspru, puse o scrisoare în cutie pentru a fi trimisă și scotoci în propria cutiuță poștală.

— Am observat că v-ați pus geam nou, remarcă ea cu spatele spre tânăra femeie căreia i se adresa.

— Da. Geoffrey l-a pus joia trecută.

Femeia se răsuci ușor și privi chipul zâmbitor al lui Sarah.

— Pari încântată.

— Sunt.

— Și Geoffrey?

— Și el e mulțumit.

— Nu vorbeam despre calitățile lui de tâmplar. Te întrebam dacă Geoffrey al tău mai e încă îndrăgostit de tine.

Tânăra femeie păru încurcată.

— N-ai dat cu capul de zid încă?

— Îmi pare rău... Nu vă înțeleg.

— Zidul de piatră, drăguță. Zidul de piatră al realității. Fiecare tânără soție se lovește, mai devreme sau mai târziu. Uneori trece mai mult timp. Alteori te lovești de el încă din prima zi.

— Nu știu...

Râsul aspru, lipsit de veselie al femeii acoperi cuvintele lui Sarah.

— Văd că încă nu te-ai lovit. Da' nu mai e mult. Ascultă la mine, te vei lovi. Într-una din zilele astea strălucirea din ochi ți se va șterge și ți vei da seama că toate acele basme despre „au trăit fericiți până la adânci bătrânețe” nu sunt decât simple basme. Niciun bărbat nu-i la fel de bun după cum arată la altar. Da' cine sunt eu să-ți spun asta? O să descoperi singură, curând.

O bătu ușurel pe umăr cu sulul de hârtie pe care-l ținea în mână. Apoi râse cu poftă, același râs golit de veselie.

— Bucură-te cât mai poți, spuse ea și o bătu din nou cu sulul de hârtie pe umăr. Apoi plecă.

Sarah se uită implorator la Virginia, ca și când ar fi vrut ca aceasta să contrazică afirmația femeii, apoi părăsi poșta fără să zică nimic.

Cuvintele însă păreau să atârne în aer. Oare să fi fost adevărate? Există un moment în care toate tinerele soții realizau în cele din urmă că basmele nu erau adevărate? Că acel cavaler în armură strălucitoare nu era nimic altceva decât un om cu greșeli și slăbiciuni? Oare așteptările pe care le avea de la viața de căsnicie erau nerealiste? Felul în care ea privise dragostea era o iluzie – atât pentru ea cât și pentru Jonathan? Gândurile acestea o tulburară tot restul zilei.

– Clara... tu ai dat vreodată cu capul de zid?

Clara se opri din feliatul checului cu stafide și o privi pe Virginia încurcată și curioasă.

– De zid? Ce zid?

– Nu știu... exact. Am auzit ieri o discuție la poștă. O femeie spunea că orice proaspătă soție se lovește, mai devreme sau mai târziu, cu capul de zid. „De zidul realității”, spunea ea. Și atunci îți dai seama că viața de căsnicie nu este un basm.

– O, spuse Clara și se întoarse la treaba pe care o începuse.

Când văzu că sora ei nu mai adaugă nimic, Virginia continuă subiectul.

– E adevărat?

– Nu știu, spuse Clara. Eu sunt doar una dintre tinerele soții.

– Dar... ție ți s-a întâmplat?

Clara se întoarse spre ea cu farfuria în mână.

– Dacă m-am lovit de zidul realității? Asta nu e o întrebare ușoară, Virginia.

– Ce vrei să spui cu asta? Întrebă Virginia nerăbdătoare. Ar trebui să știi dacă ți s-a întâmplat sau nu.

Clara se așeză pe un scaun și începu să toarne ceaiul în cești.

– Ei bine, depinde de cât de tare te lovești, spuse ea în timp ce așeză ceainicul pe masă și-l acoperi, ca să-l păstreze cald.

Virginia se uită fix la chipul Clarei. Devenea din ce în ce mai nerăbdătoare.

— Presupun că într-o măsură mai mică sau mai mare, vine o clipă când fiecare femeie – sau bărbat, îmi închipui, dar nu vorbesc acum despre ei – își dă seama că viața de căsnicie este... este mai mult decât acel fior al romantismului. Realitatea – viața, dacă vrei – are multe cerințe, atât pentru soție, cât și pentru soț. Trebuie să te confrunți cu ele. Să dai piept cu ele, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Afirmația i se părea Virginiei rece, calculată. Lipsită de orice urmă de romantism.

— Trăim într-o lume care ne solicită timpul și atenția. Cred că lucrul ăsta e valabil mai ales pentru bărbat. De la el se așteaptă să ofere un cămin, să-și întrețină familia, să aibă grijă de familie. Iar dacă e un bărbat responsabil, atunci ia în serios aceste nevoi. Trebuie să observăm și să respectăm acest lucru. Noi, care suntem mai romantice, nu înțelegem pe deplin aspectul acesta. Avem probleme în a găsi un echilibru. Este ușor să treci cu vederea intenția și să judeci doar acțiunile.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, să-l luăm de pildă pe Troy. Nu-mi place să folosesc experiența personală, dar e singura pe care o cunosc. Nu vreau să crezi că nu sunt mulțumită de Troy. E un soț minunat. Un tată minunat.

Virginia ar fi vrut să spună Clarei să-și continue explicația.

— A existat o vreme când credeam că Troy petrece prea mult timp la magazinul tatălui său. Nu puteam pricepe de ce nu se grăbea în fiecare zi acasă ca să mă ia în brațe.

— Chiar se întâmpla asta?

— Da. La un moment dat l-am acuzat că își pierde vremea și întârzie în mod intenționat.

— Nu se poate!

— Spre rușinea mea o spun, dar așa am făcut.

— De câtă vreme erați căsătoriți?

— Cam de șase luni.

— V-ați certat?

Clara ezită, apoi continuă.

— Da. Destul de urât.

– Și...? Și s-a schimbat?

– Nu sunt sigură. Dar știu că eu m-am schimbat.

– Tu?

– Am hotărât, după rugăciuni și lacrimi, să mă maturizez,

Virginia.

– Să te maturizezi?

– Mă purtasem ca un copil. Îmi doream atenția lui. Declarațiile lui de dragoste. Îmi doream să fiu mica lui prințesă, cred. Și după ce m-am gândit mai îndeaproape la lucrurile acestea, mi-am dat seama că nu așa intenționez să fie căsnicia mea. Nu suntem puși laolaltă ca să ne alimentăm reciproc „eul”. Căsătoria este un parteneriat. O întrepătrundere a două vieți. Un efort comun. Aici intervine dedicarea. Este o alegere a minții – nu a inimii. Nu, n-ar trebui să formulez astfel ideea. Implică inima, e limpede. Se bazează pe dragoste, dar este un alt fel de dragoste. O dragoste matură. Una care nu întreabă: „Ce vei face pentru mine?”, ci „Ce pot să fac pentru tine?”, sau „Ce putem face unul pentru celălalt?” Iar asta dă semnificație dragostei. Întregii relații de căsnicie.

Virginia rămase tăcută, gândindu-se la aceste cuvinte.

– Și nu te mai deranjează dacă Troy întârzie?

Clara râse.

Sigur că mă deranjează. Câteodată sunt ispitită să-i spun asta. Însă acum înțeleg mai bine *pentru ce* întârzie. Am mai multă încredere în dragostea lui. În dragostea lui adevărată. Nu doar în acea bătaie rapidă a inimii în urma unui sărut acordat pe furiș.

Virginia se gândi la acea seară când Jonathan îi furase un sărut în timp ce bunica era cu spatele la ei. Inima ei fremătase de încântare.

Virginia își schimbă poziția pe scaun.

– Deci vrei să spui că fiecare femeie proaspăt căsătorită se lovește de zid?

– Nu cred că-i așa de drastic, Virginia. Mai degrabă aș spune că „s-a încheiat luna de miere”. Ai auzit expresia asta, nu?

Virginia încuviință, apoi spuse:

– Eu nici măcar n-am avut lună de miere.

— Știu. Și e păcat. Însă personal, nu cred că e esențială. O călătorie mai târziu, când vă cunoașteți mai bine unul pe celălalt, și nu mai trebuie să treceți prin perioada de început...

— Nu. Vreau să spun că nu am avut lună de miere. Punct. Clara o privi dusă pe gânduri.

— Eu și Jonathan n-am avut un timp pe care să-l numim lună de miere, explică Virginia. Întotdeauna am avut-o pe bunica lui cu noi — cu noi în cameră, sau rugându-l să facă una și alta, sau pregătindu-i tot felul de lucruri. Gătește toate mâncărurile lui preferate și se asigură că duminică are cămașa apretată pentru biserică. Până și seara... în dormitorul nostru, mă tem că pereții sunt... sunt prea subțiri. Nici măcar nu îndrăznesc să încep o discuție în contradictoriu de teamă că ne poate auzi. Virginia râse auzindu-și cuvintele, iar Clara i se alătură.

— Nu mi-am dat seama... spuse Clara redevenind serioasă.

— Așa a fost încă din prima zi de căsnicie.

— Ei bine, nu peste multă vreme o să vă mutați la casa voastră și atunci...

— Nu ne mai putem întoarce la acele zile de început, Clara. Au trecut. Nu ne mai întâlnim cu ele.

Clara se jucă cu ceașca pe care o ținea în mână.

— Așa e, spuse ea în cele din urmă. Au trecut și e păcat. Nu vă mai puteți întoarce la ele. Relația s-a dezvoltat și a ajuns la un alt stadiu acum. Nu va mai avea niciodată acea noutate, acea inocență a începuturilor. Însă poți începe acolo unde te afli acum, Virginia. Asta poți face.

— Cum?

— Învățând din trecut. Încercând să înțelegi lucrurile din perspectiva lui Jonathan.

— Jonathan spune că... că ceea ce am avut până acum a fost suficient pentru a-l face fericit. E foarte mulțumit să lucreze toată ziua la fermă și să vină seara acasă obosit, într-o cameră mică, unde abia dacă ai loc să te întorci.

— Bun!

— Bun?

— Înseamnă că faci ceea ce trebuie. Începe de aici.

— Dar nu fac nimic. Nici măcar nu gătesc pentru el.
— De ce te legi întruna de treaba asta cu gătitul? Crezi că Jonathan se gândește numai la mâncare?
— Nu. Cred... cred că simbolizează faptul că vreau să-i port de grijă, sau ceva de felul ăsta.

— Și știi ce anume simbolizează pentru Jonathan faptul că-ți poartă de grijă? Casa pe care o construiește. Acoperișul pe care ți-l oferă. Asta este expresia dragostei lui. Și nu se va odihni până când nu va isprăvi casa. E împins de dorința de a-ți purta de grijă, Virginia. Până când nu te va vedea în acea casă, Jonathan va avea impresia că a dat greș. Va simți că nu și-a exprimat dragostea față de tine așa cum ar fi trebuit.

Virginia clătină din cap, cu ochii încăreți de lacrimi.

— O... Dacă ar ști că aș da toate casele din lume în schimbul timpului petrecut cu mine.

— „Timpul” nu-ți ține de cald în nopțile de iarnă. Dragostea adevărată este practică.

Rămaseră câteva clipe în tăcere.

— Ceaiul ăsta e rece ca apa de ploale. Clara se duse să verse ceaiul rece din ceașcă și se întoarse să-și toarne ceai fierbinte.

— Am dat dovadă de nerăbdare cu Jonathan, admise pe față Virginia.

— Cu toții facem greșeli.

— E atât de dulce, încât mă doare inima.

Clara luă mâna Virginiei.

— Ai un soț bun, surioară. Ține-te de el. Fă-l fericit.

Virginia încuviință printre lacrimi.

— Mă doare să știu că am ratat amuzamentul, entuziasmul lunii de miere, șopti ea cu bărbia tremurând.

Când Clara nu spuse nimic, Virginia continuă.

— N-am avut parte nici de pețit. De flori, de dulciuri, de plimbările sub clar de lună. De...

— Îmi pare rău. Ai pierdut un timp special. Dar a fost alegerea voastră.

— Știu... dar îmi lipsește. Acel sentiment special că... Cred că n-am înțeles cum va fi.

— Însă ce e mai bun te așteaptă.

Virginia nu era atât de sigură.

— Crezi că m-am izbit de zid?

— Nu. Decât dacă vrei tu să ridici un zid. Ai ajuns la un punct de cotitură. La un moment al deciziilor. Multe perechi au probleme când ajung aici. Însă este o decizie, Virginia. O alegere pe care trebuie să o faci. Ce vrei să faci cu o căsnicie reală? Nu cu un basm. Cu o căsnicie adevărată. Vrei să-ți pui inima și sufletul în ea și, cu ajutorul lui Dumnezeu, să zidești un cămin statornic alături de bărbatul pe care-l iubești? Sau vei bate în retragere și vei continua să-ți dorești a fi mica prințesă de pe un tron imaginar? Nu le poți avea pe amândouă.

— Dar unde e romantismul?

— Romantismul? Aici începe romantismul. Așa vei învăța să apreciezi romantismul la adevărata lui valoare. Aici începe, nu se sfârșește. Devii atât de preocupată să găsești modalități noi de a-i arăta dragoste, încât fiecare zi devine o oportunitate plină de entuziasm.

Ochii Virginiei se măriră, și privi mirată la sora ei.

— Tu încă îl mai iubești pe Troy... în felul ăsta?

— Încă? Nu, nu încă. Îl iubesc pe Troy mai mult decât l-am iubit înainte. Mai mult decât l-am iubit atunci când mă entuziasmam de bilețelele lui de dragoste, sau de inițialele noastre gravate de el în scoarța copacilor.

— Dar luna de miere...

— Îl iubesc mai mult decât în luna de miere. Acum îl văd cărând alimentele cumpărate, reparând instalațiile, curățând zăpada de pe alee. Îl urmăresc ascultând rugăciunile de seară ale băieților, îl văd învățându-i să lovească mingea. Îi simt îngrijorarea pentru durerea mea de spate la sfârșitul unei zile în timp ce mă masează, văd în ochii lui dragostea pentru acest nou copilăș — cel pe care încă nici nu-l cunoaște. Acestea sunt lucrurile pe care le iubesc la Troy. Acestea și multe, multe altele.

Virginia se îndreaptă de spate și-și șterse ochii cu batista.

— Cred că încep să înțeleg, spuse încet. Mă bucur că am avut discuția asta.

Clara strânse încetisor mâna pe care încă o mai ținea în mâinile ei.

— Am un cadou de Crăciun pentru tine, îi șopti Jonathan în timp ce se strecura sub plapuma umplută cu puf. Virginia se sili să-și alunge somnul și încercă să se ridice în șezut.

— Ce? întrebă ea somnoroasă.

— O casă nouă? Afirmația lui sună ca o întrebare.

Virginia se trezi de-a binelea.

— Vrei să spui...

— Nu este chiar terminată. Va fi nevoie să mai lucrez la ea dar, dacă vrei, ne putem muta. E locuibilă. Dacă... dacă nu te deranjează să mai auzi lovituri de ciocan... pentru o vreme.

— Dar credeam...

— M-a ajutat bunicul Clark. Am vrut să fie o surpriză.

S-o deranjeze? S-o deranjeze faptul că va locui într-o casă neterminată? N-avea nicio îndoială. Vor fi împreună. Vor fi singuri. Era un răspuns la rugăciunile ei.

— O, Jonathan.

Virginia se aruncă în brațele lui. Începu să plângă de bucurie. Nu era sigură, dar se întrebă dacă nu cumva și pe obrajii lui erau lacrimi.

CAPITOLUL 9

Casa nu era nici mare, nici pretențioasă. Nu avea ferestre cu arcadă. Nici scări în spirală. Structura era simplă și solidă. Practică. Încă nu erau finisate ramele ușilor și ferestrelor. Pereții nu erau vopsiți sau acoperiți cu tapet. Și totuși, Virginia nu-și imaginase că va fi atât de entuziasmată să se mute în propria ei casă. Era ca și când toate sărbătorile de Crăciun, toate aniversările zilelor de naștere, toate lecțiile la pian și prima dată când Jonathan îi spusese că o iubește – toate acestea ar fi fost puse la un loc. Jonathan o privi și răsă încetitor. Apoi clătină din cap, la rândul lui. Nici nu-și imaginase cât de mult însemna pentru ea să aibă casa ei.

— O, abia aștept să coc pâine, spuse entuziasmată în timp ce mângâie cu drag suprafața lucioasă a cuptorului noii sobe. Apoi se gândi la cum o să îmbrace așternuturile, la perdelele pe care le va agăța temporar, la covoarele pe care le va întinde pe jos.

— Gândește-te. Pot să despachetez toate vasele. Acum am unde le pune.

Și continuă în acest fel, savurând fiecare clipă a noii experiențe.

În acea seară când Jonathan intră în casă după ce termină lucrul afară, Virginia îl puse în mână o cană cu ciocolată fierbinte și-l invită să i se alăture în fața focului. Sorbiră din căni și tălăsuiră în timp ce lemnele trozneau în cămin. Singurul sunet care venea de afară era câte un nechezat răzlet.

- Probabil că ești istovită, spuse Jonathan.
- Sunt puțin obosită, dar e o oboseală plăcută. Îmi place felul ăsta de muncă mai mult ca slujba de la poștă, spuse ea, mulțumitoare încă o dată că fusese posibil să renunțe la slujba ei când se mutase aici.
- Cred că „pregătirea cuibului” se aseamănă cu ceea ce am simțit eu când am construit casa. Nu simți prea mult oboseala.

Virginia clătină din cap ca pentru a-și limpezi gândurile și privi în flăcările din cămin. Așa s-a simțit Jonathan? Nerăbdarea lui de a vedea casa ridicată a fost asemenea nerăbdării ei de a se muta și a locui aici? Nu e de mirare că venea adesea doar la miezul nopții.

- Încă mai am multe de făcut mâine, spuse Virginia întorcându-se spre el, dar sunt uimită de cât de multe am reușit să fac astăzi.

Jonathan se uită de jur împrejurul lui:

- Arată ca o adevărată casă, remarcă el.
- Nu-i așa? Și chiar e îmbietoare. Se ridică de pe scaun și i se așeză la picioare, punându-și capul pe genunchii lui.
- Jonathan, nu-ți pot spune cât de fericită sunt. Aproape ca și când... ca și când am începe din nou... Nu explică mai mult, însă, drept răspuns, Jonathan îi mângâie părul cu mâna.

Virginia își ridică privirea și studie încăperea.

- Crezi că ai putea găsi timp mâine să faci rost de un pom de Crăciun?

Jonathan încuviință.

- Unde vrei să-l pui?
 - În colț, lângă fereastră.
 - Ai ceva mărunțișuri pentru el?
 - Mărunțișuri?
 - Din acelea de agățat. Ca să-l împodobești.
 - Decorațiuni? Nu. Dar fac eu ceva.
 - Ar fi frumos. Mai sunt doar trei zile până la Crăciun.
 - O, mă descurc eu, spuse ea simplu. Aș fi dorit... aș fi dorit să nu le fi spus celorlalți că vom petrece Crăciunul cu ei. Ar fi fost atât de amuzant să-l sărbătorim aici, în noua noastră casă.
 - Mă gândesc că o să fie multe Crăciunuri sărbătorite aici.
- Virginia încuviință. Multe Crăciunuri. Întreaga viață le stătea înaintea

Jonathan își puse deoparte cana goală.

— Trebuie să o speli în seara asta? o întrebă pe Virginia.

Ea clătină încet din cap, încurcată de întrebarea lui.

— Poate aștepta până dimineată.

— Bun.

Jonathan se ridică.

— Pentru că sunt nerăbdător să văd cum ai aranjat dormitorul nostru.

Virginia se îmbujoră și-l luă de mână, iar el o ridică.

✱

Sărbătoriră Crăciunul alături de familie, împreună cu bunicul Clark, bunica Marty și bunica Withers.

— Mi-ai lipsit teribil de mult, îi spuse bătrâna Virginiei în loc de salut, în timp ce o îmbrățișă strâns.

— Îndată ce vremea se mai încălzește, Jonathan o să vină să te ia și să te aducă la fermă, ca să vezi casa, promise Virginia. Avem un pat liber, așa că poți rămâne peste noapte.

— O, nu știu dacă ar trebui să fac asta. Pe o asemenea vreme trebuie întreținute focurile.

— Vom găsi pe cineva care să verifice focul dumitale. Sunt sigură că tata...

— N-aș vrea ca florile din casă să înghețe. Violeta aceea nouă deja înflorește. Ar trebui s-o vezi. Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Un albastru închis, mărginit de o nuanță de albastru deschis.

— Cred că e tare frumoasă.

Virginia se îndreaptă către bunicii ei, ca să-i salute.

— Am auzit că ai un locșor tare frumos acolo, spuse Marty. Virginia doar încuviință, însă ochii îi străluceau de bucurie.

Din brațele bunicii trecu în brațele bunicului.

— Am înțeles că ne-ai ajutat să putem intra în casă nouă de Crăciun, spuse, îmbrățișându-l strâns pe Clark.

— Ei, n-am făcut prea multe. Bărbatul tău a făcut cea mai mare parte. Ai un soț bun, draga mea.

— Știu, bunicule, apuse Virginia întorcându-se și zâmbindu-i lui Jonathan.

— Sunt nerăbdătoare să-o văd, apuse Marty.

— De Anul Nou, apuse Virginia, încuviințând entuziasmată. Am discutat cu Jonathan și am vrea să invităm familia la masă de Anul Nou. Puteți veni?

Se puseră toți de acord să sărbătorească la ei Anul Nou împreună cu „petrecerea” de casă nouă. Virginia avu impresia că inima o să-i sară afară din piept de bucurie.

NOI

Chiar înainte de a termina masa, soarele coborî spre apus. Oamenii începură să-și caute paltoanele, pălăriile și eșarfele, înfofolindu-se bine pentru a se feri de gerul iernii. Jonathan îi făcu un semn discret Virginiei, iar aceasta se duse să caute hainele. Călătoria spre casă avea să fie friguroasă. Virginia abia aștepta să ajungă acasă ca să-și poată întinde picioarele în fața focului din cămin și să soarbă din cana cu cidru fierbinte. Și să privească din nou în jurul ei, la casa lor extraordinar de confortabilă. Dacă se grăbeau, puteau să ajungă destul de devreme.

Stăteau în bucătărie luându-și un ultim rămas bun, când auziră o bătaie în ușă. Toate privirile se întoarseră într-acolo, întrebându-se cine se alătura sărbătorii la o oră atât de târzie. Jonathan, fiind mai aproape de ușă, o deschise.

Poate că era Clara și familia ei, în drum spre propria casă după ce luaseră masa la părinții lui Troy. Sau doctorul Luke, ca să-i salute, întorcându-se de la o urgență.

Pe veranda din spatele casei se afla însă Jenny, tremurând de frig. Jenny, având-o alături pe micuța și înghețata Mindy.

Virginia și Jonathan le luară cu ei, acasă. Nu așa intenționase Virginia să-și isprăvească ziua de Crăciun, însă după ce se consultaseră în grabă, ajunseseră la concluzia că era ceea ce trebuiau să facă. Virginia observă că Jenny căra două valize. De data asta cel puțin, venise pregătită să stea – câtă vreme, nimeni nu întrebă.

Îi făcură o baie fierbinte lui Mindy și o puseră la culcare. Cu degetul în gură, fetița se ghemui și adormi îndată ce capul ei atinse perna. Cu Jenny lucrurile stăteau altfel. Aceasta se plimbă de colo-colo agitată, până când Virginia se văzu silită să-i atragă atenția să se liniștească. Mai apoi se gândi că agitația asta a lui Jenny avea de-a face și cu nevoia ei de a fuma.

— Poți fuma în veranda închisă. Închide ușa casei și deschide un geam, admise ea. Nu-i făcea plăcere să simtă mirosul acela în casă. Știi, Jenny, o mâncare hrănitoare ar fi mai bună decât o țigară.

— Da, mama, o întrerupse ea pe un ton de batjocură. Însă Virginia își dădu seama că Jenny se simțea ușurată pentru faptul că nu trebuia să fumeze afară, în frig.

— Te rog să nu fumezi în dormitor, continuă Virginia, simțind că trebuie să traseze niște limite, încă de la început. Dacă ai nevoie să cobori în timpul nopții, o să-ți lăsăm o lumină aprinsă.

Jenny încuviință fără a spune nimic.

Tonul Virginiei se înmuie.

— Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi. Ești binevenită să stai aici cât vrei.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, inima Virginiei se strânse. Așteptase atâta vreme să-l poată avea pe Jonathan doar pentru ea. Să-i ofere un cămin. Să își ofere amândurora un cămin. Iar acum... Însă nu putea să le alunge pe Jenny și pe micuță. N-ar fi fost decât o dovadă de egoism. Nu, era de neconceput așa ceva.

— Nu cred că voi sta mult, răspunse Jenny, însă nu-i dezvălui nimic din planurile ei.

Doar după două zile începu să vorbească despre situația ei. Hayden o părăsise. Nu... nu chiar. O aruncase afară. Ei bine, nu... nu chiar. Venise acasă cu altă femeie. Jenny, într-o izbucnire de furie, hotărâse să plece. Virginia își dădu seama că acum îi părea rău.

— N-ar fi trebuit să plec, spuse ea a treia zi. Ar fi trebuit s-o înșfac de părul ăla vopsit blond și s-o arunc afară. Eu ar fi trebuit să-l dau afară pe el! isprăvi ea, folosind un cuvânt rușinos pentru a-l caracteriza.

Virginia nu făcu niciun comentariu.

— Din cauza copilului, spuse Jenny înverșunată în a patra zi. Hayden nu și-a dorit niciodată copii. Mi-a spus că m-ar ucide dacă aș mai rămâne însărcinată.

Chipul Virginiei îi scoase la iveală șocul, așa că rămase locului, nemișcată.

— N-ar face așa ceva. Jenny înjură. E doar o expresie, Virginia. Însă explicația lui Jenny nu reuși să alunge groaza de care fusese cuprinsă la auzirea acestor cuvinte.

În cea de-a șasea zi, Jenny coborî vijelios scările.

— Mă duc înapoi, o anunță pe Virginia, care era ocupată cu pregătirea micului dejun.

— Așteaptă, Jenny. Virginia își șterse mâinile pe șorț. Ești sigură? Gândește-te mai bine.

— Deja m-am gândit. Mă duc înapoi. Știu că l-aș putea câștiga dacă... Virginia așteaptă și restul propoziției. Jenny nu mai continuă.

— Dacă ce, Jenny?

— Dacă m-aș descotorosi de copil. Rostise cuvintele fără menajamente.

Virginia pâli și se simți stoarsă de orice vlagă.

— Ce vrei să spui? Nu... nu înțeleg.

— Există o casă pentru copii în oraș. M-am gândit la asta de multă vreme. I-ar fi mult mai bine acolo.

— Dar nu poți să-ți... Virginia tremura și nu reuși să-și termine fraza.

— E copilul meu.

— Asta vreau să spun. Cum ai putea să... să-ți părăsești propriul copil?

— N-o părăsesc. O să fie mai bine pentru ea. S-ar putea chiar să fie înfiată de o familie.

— Cum poți face asta, Jenny? Cum poți sta acolo vorbind despre abandonarea propriului copil?

— Nu-mi ține predici, Virginia. Am terminat-o cu predicile tale.

— Jenny, nu e drept. Tot timpul cât ai stat la noi nu ți-am ținut nici măcar o singură predică.

— Poate nu cu voce tare. Dar privirea ta îmi predică, ori de câte ori te uiți la mine.

O VOINTĂ DE NECLINTIT

— Ceea ce crezi că vezi în ochii mei e propria ta interpretare. Nu neapărat ceea ce gândește.

— Cred că mi-am făcut o idee despre ce gândești. Te cunosc demult. Ți-am auzit ideile și părerile destul de des. Suficient cât să-mi dau seama că n-ai o părere bună despre mine.

— Te rog... nu putem discuta despre asta? Te rog, Jenny, stai jos. Fac o cafea și discutăm despre asta.

— Nu mă răzgândesc. E singurul mod în care pot rezolva situația.

— Bine, spuse Virginia împăciuitor. Nu-ți cer să te răzgândești — dacă ești sigură. Dar haide să discutăm problema înainte de a... de a-ți duce planul la îndeplinire.

Jenny se așează. Virginiei i se păru că tocmai câștigase o mică victorie. Se grăbi să pună pe foc ibricul pentru cafea.

— Povestește-mi despre Hayden, spuse ea în timp ce puse ceștile pe masă și se așează pe scaunul din fața lui Jenny.

Jenny trase adânc aer în piept.

— Este terapeut. Lucrează la spital. Acolo l-am întâlnit.

Virginia încuviință. Tatăl lui Jenny îi povestise despre asta.

— E un tip extraordinar. Amuzant. Am avut împreună un timp excelent. Viața era... ca o mare petrecere.

— Pe urmă a apărut Mindy, o îndemnă Virginia să continue.

— Da. La început m-am gândit că o să fie bine. Nu-l deranja prea mult. Doar atunci când plângea, iar el era după o beție. Atunci trebuia să-l fac să tacă. Însă pe el îl deranja din ce în ce mai mult. Nu-i plăcea să-l vadă în preajmă. Spunea că-l face să se simtă bătrân și încătușat. Dorea să fie liber. Ne-am certat de câteva ori din cauza ei, dar niciodată prea grav. Ne certam și din alte motive, așa că n-am dat prea mare atenție. Apoi a început să devină din ce în ce mai... nervos. Și agresiv. O dată m-a scos afară din casă.

— Asta s-a întâmplat atunci când ai venit...?

— Da. Am urcat în tren. La început mi-am spus că n-o să mă mai întorc niciodată la el, atât eram de furioasă. Dar mi-am dat curând seama că nu pot sta departe de el. Hayden este... este special. N-am mai întâlnit pe nimeni ca el. Mi-a fost dor de el.

— Și acum te întorci la el?

Jenny încuviință.

— Iar acum vrei să... vrei să rezolvi problema cu Mindy?

Jenny încuviință din nou.

— Ești sigură? Absolut sigură că asta e ceea ce vrei?

— Da, Virginia, spuse Jenny pe un ton care nu lăsa loc niciunui comentariu.

Virginia se ridică.

— Promite-mi un singur lucru. Că o să aștepți aici până când voi sta de vorbă cu Jonathan.

— Nici el n-o să mă facă să-mi schimb planurile, Virginia.

— Nu va încerca. Promit.

Jenny păru surprinsă, însă încuviință.

— Vreau să prind trenul de după-amiază, o avertiză.

— N-o să-mi ia mult. Promit. Mă întorc imediat.

Virginia apucă o haină din cuierul de pe perete și alergă în grajd unde Jonathan lucra cu caii. Ochii îi erau plini de lacrimi. Nu știa din ce cauză – poate de la frig, poate de supărare. Nu-i luă mult ca să povestească soțului ei cele discutate cu Jenny. El o țină în brațe și o lăsa să plângă. Când se liniști, el spuse simplu:

— N-o putem lăsa să facă asta, nu-i așa?

— Ce putem face? E hotărâtă.

— S-ar putea să n-o putem împiedica să-și abandoneze copila – am observat câtă afecțiune are pentru ea – dar putem face ceva pentru ca micuța să nu ajungă într-un cămin pentru copii.

Virginia privi fix chipul soțului ei.

— Vrei să spui...?

— O putem lua noi – dacă tu crezi că asta ar trebui să facem.

— Jonathan, ești sigur?

— E o fărâmbă de om pe care o ia vântul, și asta se vede de la o poștă. Dar poate că, dacă-i acordăm timp și dragoste, o s-o punem pe picioare.

— Vrei să spui...? O, Jonathan, nu știu. E o decizie prea serioasă pentru a o lua în pripă. Avem nevoie de timp să... să gândim... și să planuim.

— Avem timp la dispoziție?

O VOINȚĂ DE NECLINTIT

– Jenny vrea să prindă trenul de după-amiază.

– Atunci tot ce pot spune, Virginia, este să-ți asculți inima. Jonathan o trase la pieptul lui, iar Virginia izbucni din nou în lacrimi. O țină acolo vreme îndelungată. Apoi, după ce lacrimile secară, o conduse într-un colț unde era o grămadă de fân.

– Cred că ar trebui să ne rugăm, spuse el luând-o de mână și ajutând-o să se așeze pe paie. Se prinseră de mâini și se rugară, cerând lui Dumnezeu înțelepciune și o gândire clară cu privire la micuța Mindy și la felul în care îi puteau arăta lui Jenny calea spre adevăr.

Când isprăvi, o țină din nou în brațe.

– Vrei să vin cu tine în casă?

– Nu. Sunt bine. Dar s-ar putea să fie nevoie s-o duci pe Jenny la tren. E hotărâtă să plece.

El încuviință.

– Anunță-mă când e gata.

Virginia se întoarse în casă, încă apăsată de povara acestei decizii. Acum însă, inima nu-i mai era atât de grea. Își scoase haina și o puse în cuier, apoi se întoarse la Jenny, care nu se ridicase de pe scaun. Doar se servise cu mai multă cafea.

– Am vorbit cu Jonathan, începu Virginia. Suntem... am fi onorați s-o ținem aici pe Mindy... până când vei pune la punct lucrurile. Dacă vei horări s-o iei înapoi, poți veni după ea. Dacă decizi... altfel... Mindy va avea întotdeauna la noi un cămin.

Jenny încuviință, cu fața lipsită de expresie. Apoi Virginia observă că umerii încep să-i tremure. Jenny plângea.

CAPITOLUL 10

Dacă Virginia s-ar fi mulțumit doar s-o hrănească și s-o îmbrace, Mindy ar fi fost un copil nepretențios. Însă ea privea dincolo de ochii și chipul micuței, la inima disperată ce striga după ajutor. Micuța nu plânseese când își văzuse mama plecând. Nici nu întrebase de ea – nici măcar o dată. Stoicismul ei copilăresc o înspăimânta pe Virginia. Mindy stătea liniștită, tăcută și retrasă, mângâindu-se doar cu degetul pe care-l suga.

Virginia nu știa ce să facă. Copilul părea să se împotrivească oricărui contact fizic, trăgându-se înapoi ori de câte ori Virginia întindea mâna spre ea. Jonathan încercă s-o ajute, însă Mindy îl privea cu ochi înspăimântați atunci când venea aproape de ea. Temându-se că va începe să țipe, Jonathan se retrăgea încet, vorbindu-i cu blândețe.

— Nu știi prea multe despre copii, recunosc eu, dar mie mi se pare că e ca un mânz speriat. Uită-te la ochii ei. Sunt plini de panică. Cred că vom avea nevoie de tare multă răbdare cu ea. Și timp.

Virginia se temea că s-ar putea să nu reziste.

Apoi Jonathan veni cu o idee.

— Bătrâna Molly e blândă ca un pisoiaș. Ce-ar fi s-o duc pe Mindy la ea și să vedem cum se înțelege.

În privirea Virginiei se oglindea îndoiala, însă după o săptămână întreagă în care făcuse puține progrese cu micuța, era gata să încerce aproape orice.

Mindy îi îngădui Virginiei să-i încheie haina și să-i lege șnurul la glugă. Apoi Jonathan, în ciuda împotrivirii copilei, o ridică în brațe și porniră toți trei spre grajd, prin zăpada proaspăt căzută.

— Mergem să vedem caii, explică Jonathan cu blândețe. Caii. Ai mai văzut cai, Mindy? Sunt frumoși. O să ți-o arăt pe Molly. Lui Molly îi plac oamenii. Dacă vrei, poți s-o mângâi.

Îi vorbiră până ajunseră la grajd, folosind des cuvintele „cai” și „Molly”. Jonathan se duse mai întâi la țărcul ce servea ca adăpost mânjilor mai mici.

— Poate că nu va fi atât de speriată dacă o ducem prima dată la cei mai mici, îi șopti el Virginiei.

Părea o logică bună, însă micile animale cu picioarele lungi și pline de energie, săltau, se împingeau și se mușcau unele pe altele încercând să se apropie de Jonathan, care de obicei le aducea ceva dulce. Mindy se agăță disperată de gâtul lui, scheunând de frică.

— N-a fost o idee prea bună, murmură el și se trase îndărăt.

— Ce mari au crescut! exclamă Virginia. Sunt aproape la fel de înalți ca și mamele lor.

Jonathan zâmbi, mândru de caii lui. Virginia își dădu seama că fusese un efort pentru el să se îndepărteze de țărc, de dragul lui Mindy. În mod normal s-ar fi apropiat de ei, le-ar fi frecat urechile, i-ar fi mângâiat pe gât și le-ar fi întins câte o mână de grâne. Însă cu Mindy tremurându-i în brațe, se văzu nevoit să se retragă.

— E timpul să le dăm nume, spuse el, vorbind blând.

— Nu au încă nume? întrebă Virginia.

— M-am gândit că ai avea și tu un cuvânt de spus aici.

Virginia nu-și putu ascunde zâmbetul.

— Ei bine, mă gândesc că eu și Mindy vom avea de lucru.

Jonathan se îndreptă spre partea în care se aflau iepele.

— Ai grijă la cea neagră, o avertiză pe Virginia. Dacă se sperie, lovește cu picioarele.

Virginia se țină la distanță de copitele ei.

— Iapa aceea mică, maro... aceea e Chiquita. E destul de blândă, dar n-a mai fost în preajma copiilor. Deocamdată o lăsăm în pace.

Virginia se opri să se uite la iapa mare. Era o frumusețe, cu un cap trufaș și ochi mari ce studiară cu interes mai întâi pe Jonathan și povara neobișnuită pe care o purta în brațe, apoi pe Virginia. Trupul ușor rotunjit îi era neted și lucios, iar coama neagră, pieptănată și mătăsoasă. Pe frunte avea un mic semn alb în formă de stea și unul din picioarele din față părea că fusese mușcat într-o găleată cu vopsea albă.

– E frumoasă! exclamă Virginia.

Jonathan zâmbi.

– Trebuie să fete la primăvară. Armăsarul se numește Warrior. Abia aștept să văd mînzul. Ar trebui să fie un cal pe cîste.

– Care dintre cai e Warrior?

Jonathan avea trei armăsari.

– Cel roșu.

Virginia îl știa. După părerea ei, era cel mai frumos animal pe care-l văzuse vreodată – înalt, trufaș și musculos, cu coama și coada lungă și mătăsoasă, cu o ținută malestuoasă, însă înfricoșătoare. Mișcările capului și freamătul neconținut al copitelor o duceau cu gândul la animalele neîmblânzite din sălbătici. Se îngrijora de fiecare dată când îl vedea pe Jonathan apropiindu-se de țarcul lui. Însă Jonathan nu părea să se teamă de el, și spre surprinderea Virginiei, calul devenea calm de îndată ce Jonathan fluiera și ridica o mână spre el. Chiar acum era plin de energie, părând gata să declanșeze puțină mișcare.

– „Pegasus” ar fi un nume potrivit, observă Virginia în timp ce se uita mirată la el.

În vreme ce Jonathan continua să se plimbe printre rândurile cu cai, ei își întorceau capetele și nechezau, așteptând atenția lui. Copitele loveau cu nerăbdare, și nările se umflau, în timp ce frîngiile erau legate de stâlpi.

Virginia își luă ochii de la cai și o privi pe Mindy. Ochii îi erau măriți, trupul lipit de pieptul lui Jonathan. Arăta absolut înspăimântată.

– Jonathan... nu sunt sigură că-i o idee bună. Uită-te la ea.

Jonathan își luă ochii de la calii îndrăgiti și privi la chipul copilei.

– Pare puțin neliniștită, spuse el strângând-o mai tare la piept.

Molly se află la celălalt capăt al grajdului.

Nu avea de gând să se întoarcă. Virginia îl urmă.

Jonathan se îndreptă mai repede spre iapa cea blândă.

— Asta e Molly, îi explică el copilului, cu voce aproape șoptită.
Molly. Vezi? Întinse mâna și o mângâie pe spate. Molly îi răsplăti
atenția întorcându-se și privind-l cu ochi blânzi, închiși la culoare.
Nici măcar nu flutură din coadă.

— Vrei să pui mâna pe ea? E catifelată. Încearcă. Luă cu grijă mâna
lui Mindy și o puse pe trupul animalului, însă Mindy și-o trase înapoi
cu o forță surprinzătoare. De pe buze îi scăpă un mic scâncet.

— Bine. N-o atingem. Nu astăzi.

Jonathan continuă să mângâie animalul, care se întorsese înapoi la
mâncarea lui.

— Poate că e suficient pentru prima zi, îi șopti Jonathan lui Mindy,
bătând-o ușurel pe Molly, în timp ce se întoarse să meargă.

Îndreptându-se spre ieșirea din grajd, Virginia o urmări pe micuță
în brațele lui Jonathan. Nu doreau s-o înspăimânte mai tare. Dacă
nu-i plăceau caii, atunci era neînțelept din partea lor s-o expună în
felul acesta.

Însă dimineața următoare, Jonathan intră în casă și luă din cuier
haina lui Mindy.

— Ce vrei să faci? întrebă Virginia.

— Mergem să vedem caii.

— Jonathan, ești sigur...?

— O să ne dăm seama. Dacă astăzi se simte mai în largul ei, atunci
vom ști că procedăm bine. Dacă se împotrivește, ne retragem.

— Nu vreau să...

— Nici eu, Virginia, însă trebuie să găsim o modalitate de a o ajuta.

Virginia se întrebă dacă ar fi trebuit să meargă cu ei, sau să rămână
în bucătărie. În cele din urmă decise ca, de dragul lui Mindy, să
meargă și ea. Întinse mâna ca să-și ia haina.

— Nu-i nevoie să vii dacă nu vrei. E frig.

— Vin.

Virginiei i se păru că Mindy este la fel de înspăimântată ca și
înainte, însă Jonathan se declară mulțumit.

— Nu mai e atât de împotrivoare, remarcă el.

Virginia nu vedea nimic diferit. Fetița se agățase de gâtul lui Jonathan, lipindu-se de pieptul lui ca să fie cât se poate de departe de giganticele animale.

Însă în fiecare dintre zilele ce urma, Jonathan o înfodolea pe micuță și o ducea în grajd ca să vadă caii. O mutase pe Molly mai aproape de ușa grajdului, ca să nu mai fie nevoiți să treacă pe lângă toate țarcurile. În fiecare zi se întorcea mai încrezător în casă. Era sigur că nu peste multă vreme, Mindy va ajunge să mângâie și ea un cal. Virginia se întrebă în taină ce ar dovedi acest lucru, sau ce ar realiza cu asta. Doar prin simplul fapt că atingi un cal nu înseamnă că ajungi să accepți oamenii – un lucru pe care Mindy nu reușise să-l facă până acum.

Însă fetița nu părea să se mai teamă atât de tare de Jonathan. Nu se mai trăgea înapoi când se apropia de ea. Nu se mai ghemuia în scaunul din camera de zi, ascunzându-și fața în spătarul lui când îl vedea apropiindu-se. El vorbea cu ea întotdeauna cu voce blândă, joasă. Îi rostea numele cu blândețe.

La sfârșitul celei de-a treia săptămâni în casa lor, seara, Jonathan veni de la treabă și-și agăță haina în cuier. Suflă în mâini ca să și le încălzească și se îndreptă spre Virginia, sărutând-o pe obraz.

– Brr, e frig afară. Unde-i fetița noastră?

– La locul ei, spuse Virginia, scoțând o tavă cu chifle din cuptor.

Jonathan ieși din bucătărie și se îndreptă spre locul unde ședea Mindy. Virginia îl urmări cum se așază pe dușumea și o ia pe fetiță în brațe. Traversă camera spre scaunul cu balansoar aflat în fața căminului și se așază pe el, cu fetița în brațe. Apoi, ținând-o aproape, cu bărbia odihnindu-se pe capul ei mătăsos, începu să se legene. Nimic altceva. Scaunul scârțâi încetișor până când Virginia îi chemă la masă.

Din acea clipă, acesta deveni un ritual zilnic. Dimineața Jonathan venea de la cai, o îmbrăca pe Mindy și o lua cu el să-i vadă. Seara, după ce-și termina treaba afară, o lua în brațe și o ținea aproape de el în timp ce se legănavă amândoi în balansoar. Apoi mai adăugă ceva. Dimineața și seara își puneă mâna pe creștetul fetiței și se ruga pentru ea.

Începură să creadă că-i câştigaseră inima. Mindy nu se mai trăgea înapoi de la contactul fizic. Chiar arăta spre haina din cui când Jonathan venea după ea dimineața și adesea alerga în întâmpinarea lui când îi auzea pașii pe verandă. Jonathan și Virginia se simțeau extrem de încurajați.

Dar fetița încă nu vorbea. Nu făcea niciun efort de a vorbi. Lucrul acesta îi tulbura și discutau împreună când fetița nu se afla în preajmă.

— Crezi că e surdă? Era o întrebare naturală. Însă Mindy nu părea a fi surdă. Răspundea la zgomote, își întorcea capul când își auzea numele sau când ceva îi atrăgea atenția.

— Oare să fie mai înceată de cap? fu următoarea lor întrebare. Însă Mindy părea că înțelege tot ceea ce-i spuneau și reacționa la cele spuse.

— Cred că ar trebui s-o ducem la un doctor. Să aflăm de ce nu vorbește, spuse Jonathan într-o seară, după ce o puseseră la culcare, în timp ce discutau evenimentele de peste zi.

Virginia încuviință. Deja discutase despre Mindy cu doctorul Luke, unchiul ei. Îi dăduse câteva sugestii, însă Mindy trecuse fiecare mic test fără nicio dificultate. O examinare mai amănunțită părea a fi următorul pas logic.

Însă înainte de a putea face aranjamentele necesare, avu loc o întâmplare surprinzătoare. Într-o dimineață, în timp ce Virginia puneă terciul în farfuria lui Mindy, aceasta strigă deodată:

— Nu. Nu vreau! Și împinse farfuria de pe masă.

Se priviră unul pe altul uluiți. Nu știau ce să facă, să râdă sau să plângă.

— A vorbit, spuse Virginia șocată, încântată și alarmată, toate deopotrivă. Mindy nu mai răspunsese în felul acesta niciodată. Jonathan păru a-și veni primul în fire.

— Mindy, să nu mai faci asta niciodată, spuse pe un ton ferm, dar controlat. Uite... terciul tău s-a împrăștiat pe toată podeaua. Acum va trebui să facem curățenie. Dacă nu vrei terci, spui: „Nu, mulțumesc” și pe urmă discutăm despre asta.

Virginia era încă năucită în timp ce se duse să aducă cârpa de șters pe jos.

Acesta se dovedi a fi doar începutul izbucnirilor de furie ale fetei. La sfârșitul celei de-a treia luni în casa lor, Mindy protesta țipând, aruncând cu tot ce-i pica în mână. Copilul docil, înspăimântat, se transformase dintr-odată într-un mic monstru.

Virginia și Jonathan se priveau unul pe celălalt cu ochi întrebători. Nu înțelegeau această schimbare bruscă în comportamentul fetei. Era clar că fetița acumulase o doză imensă de furie. Îndată ce dobândise o anumită siguranță de a se manifesta, toată furia aceasta păru că se revarsă în afară într-o succesiune rapidă. Virginia se simțea epuizată la sfârșitul fiecărei zile. Istovită, secătuită și tulburată într-un mod ciudat, își dădu seama curând că acest lucru nu se datora decât în parte lui Mindy. Virginia aștepta primul lor copil.

Jonathan fu de-a dreptul încântat să afle că va fi tătic. Virginia era și ea fericită, cu toate că în inima ei se întreba cum o să se descurce. Jonathan petrecea multe ore din zi lucrând cu caii. Puținul timp ce-i mai rămânea, îl petrecea încercând să asigure pe micuța și buclucașa fată că era iubită și protejată. Mindy crezu curând că are tot dreptul în brațele lui Jonathan, unde se cuibărea ori de câte ori acesta se așeza. Dacă era în picioare, trăgea de pantalonii lui, cerându-i să vină și să se așeze pe scaunul lor preferat. Jonathan nu găsisese timp ca să lucreze la finisarea interiorului casei, așa cum planificase.

Dacă acum e atât de ocupat, gândi Virginia în timp ce-l privea pe Jonathan lucrând cu un cal în țarc, de unde va mai găsi timp să fie tată pentru încă un copil?

Virginia însăși, simțind că deja apasă pe ea responsabilități mai grele decât putea duce, se întreba cum va mai putea îngriji un copil... singură. Începu să se roage ca Mindy să se liniștească. Aveau nevoie de timp și de putere pentru a putea face față noului copilăș.

Nu cu multă vreme în urmă, Jonathan intra în casă cu umeri
ninși. Acum se întorcea din țărcul cailor cu noroi până la genunchi.
Oricât ar fi fost de familiarizată cu viața la țară, Virginia n-avea idee
cum arăta un astfel de țărc pe timpul primăverii. Pământul ud și
moale, călcat de copitele cailor, se transforma într-o adevărată
mlaștină, așa că nu doar pantalonii erau stropiți cu noroi, ci și haina.
Virginia strâmba din nas dezgustată când trebuia să se apuce de
spălat haine, o dată pe săptămână. După aceea, se freca pe mâini
minute în șir cu săpun cu leșie. Spera că soarele va usca curând
noroiul din țărc.

Acum Mindy se hotărâse să plece cu Jonathan ori de câte ori acesta
ieșea pe ușă afară. Virginia trebuia să suporte o criză de nervi
epuizantă de fiecare dată când ușa se închidea în urma lui.

— Nu vreau să aștept, țipa micuța întruna. Vreau să plec acum.

Mai apoi, Mindy descoperi cuvântul magic: „Te rog”. Acest „te
rog” era, după părerea ei, cheia care deschidea toate ușile, forța care
dădea la o parte orice obstacol. Într-o dimineață, în toiul unei astfel de
izbucniri, se opri brusc și o privi pe Virginia cu ochi mari, plini de
lacrimi. Plecându-și capul într-o parte și înăbușindu-și hohotele de
plâns, imploră cu un glas sfâșietor:

— Te rog. Plec acum. Virginia se simți copleșită. O trase pe micuța
în brațe și o ținu strâns la piept.

Micuța păru să creadă că avusese sorți de izbândă.

— Îmi pare rău, murmură Virginia, mângâindu-i părul. Mindy nu
poate pleca acum. Mai târziu. Mai târziu poți pleca s-o vezi pe Molly.
Nu acum. Nu.

Mindy se trase din îmbrățișare cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și
gura tremurând de dezamăgire.

— Am spus *te rog*, zise ea clătinând din cap sfidător. Când Mindy
spune *te rog*, trebuie să spui da.

Virginia știu că trebuie să facă față unei noi crize de furie. Cum
putea s-o facă să înțeleagă?

– Cred că trebuie să alegem niște nume, spuse Jonathan într-o seară în timp ce stătea cu Mindy în brațe în balansoar, iar Virginia tricota o șosetă mică. La început Virginia se gândi că Jonathan se referă la cai. Găsise deja nume pentru trei mânji, însă doi rămăseseră fără nume. Nu reușise să le găsească un nume care să li se potrivească. Sau vorbea oare despre bebelușul lor?

Jonathan adăugă:

– Nu ne-am prea gândit la nume, dar după cum merg lucrurile, mi se pare că micuța va rămâne aici o vreme. Ar trebui s-o învățăm cum să ne spună.

Jonathan nu vorbea despre cai sau despre bebeluși. Vorbea despre Mindy.

Virginia era de aceeași părere – și ei i se păruse o situație cam ciudată. Încuviință.

– Ce propui?

– Mi se pare prea oficial să ne spună domnul și doamna Lewis.

Virginia zâmbi.

– Și cred că nici Jonathan și Virginia n-ar fi corect să ne spună – chiar dacă ar putea pronunța bine numele noastre.

– Unii oameni folosesc unchi și mătușă, se oferă Virginia.

Jonathan încuviință. Virginia văzu cum brațele lui se strâng mai tare în jurul fetei.

– S-ar putea să meargă, răspunse el.

– Dar îți place?

Înainte de a răspunde stătu mai multă vreme pe gânduri.

– Nu știu.

Nu sosise nicio veste de la Jenny în ultimele cinci luni. Se părea că n-are intenția de a se întoarce să-și ia copilul. Virginia se întrebă dacă găsise fericirea alături de acel egoist și arogant Hayden. Se strădui să se concentreze la cuvintele lui Jonathan. Când se gândea la Jenny și la egoistul acela de bărbat al ei, simțea cum o cuprinde furia.

Virginia așteptă.

– Vreau să spun că... puiul ăsta mic are nevoie de tot ce-i putem noi oferi și dacă ne-ar putea vedea ca pe niște părinți, poate că asta ar ajuta-o...

JANETTE OKE

— Ai vrea să ne spună mama și tata?

El încuviință.

— Ai avea ceva împotrivă?

Virginia rămase pe gânduri.

— Nu. Nu, cred că nu. Se pare că asta vom fi pentru ea de acum încolo.

Jonathan încuviință din nou. Treaba părea aranjată. O strânse și mai tare la pieptul lui pe Mindy.

Nu aveau timp ca să vorbească unul cu celălalt decât la sfârșitul zilei, după ce lucrul era în sfârșit gata, după ce o culcau pe Mindy, iar ei se retrăgeau în propriul dormitor. Virginia abia aștepta aceste minute prețioase când puteau împărtăși gânduri, activități și planuri de viitor. Se părea că era singurul timp pe care-l aveau cu adevărat împreună. Timp pentru a fi soț și soție. Timp pentru a povesti nu doar despre evenimentele de peste zi, ci și despre sentimentele lor legate de acele evenimente. Un timp pentru a se ruga împreună. Pentru a-și uni inimile și duhurile. Timpul lor privat, personal, pentru a deveni cu adevărat una. Situația nu era cu mult diferită de cea când locuiseră cu bunica Withers, însă cel puțin nu se mai întrebau dacă fuseseră auziți prin perete.

CAPITOLUL 11

Jonathan vorbise cu o doamnă din oraș, care urma să îngrijească de bunica Withers. Doamna Cadbury venea de trei ori pe săptămână și verifica focurile, îi făcea cumpărăturile și se asigura că bunica are tot ce-i trebuie. Însă odată cu venirea primăverii, Virginia știu că doamna Cadbury, oricât ar fi fost de dornică să ajute, nu putea să îngrijească și grădina de flori. Într-o după-amiază, în timp ce luau masa, deschise subiectul.

— Sunt sigură că straturile de flori ale bunicii au nevoie de îngrijire. Deja au fost prea multă vreme neglijate.

El încuviință.

— M-am gândit și eu la asta. Am plătit un băiat să smulgă buruienile, dar sunt sigur că nu știe prea multe despre flori.

Virginia, ușurată să afle că buruienile fuseseră smulse, apuse:

— Mă întrebam dacă n-ar trebui să merg eu să verific florile, o zi sau două.

Jonathan se uită la ea încruntându-se.

— N-o să mă obosească. Nu cred că e nevoie decât să mai aranjez lucrurile pe ici pe colo și poate să mai pun niște țărugi.

— Îmi promiți că dacă te simți oboaită, te oprești?

Virginia încuviință.

Următoarea dimineață, după ce termină de spălat vasele de la micul dejun și puse prânzul lui Jonathan la rece, Virginia leși cu Mindy afară.

— Mergem s-o vedem pe bunica, spuse privind chipul ridicat spre ea.

— Care bunică? întrebă Mindy, care deja fusese prezentată celor trei bunici în timpul cât stătuse la Virginia și Jonathan.

— La bunica Withers.

— Oh!. Și atât. Ca și când totul era aranjat în mintea ei.

— O să lucrez în grădină, iar tu va trebui să fii fetiță cuminte.

— Pot să ajut, mama?

— Vom vedea, răspunse Virginia, cu inima cuprinsă de sentiment profunde la auzul cuvântului folosit atât de rar: „mama”.

Bunica Withers se afla deja în grădină cu săpăliga în mână și cu un zâmbet larg pe față în timp ce le văzu pe cele două sosind. Virginia observă că se ținuse de spate când încercă să se ridice sus pentru a-l saluta. Observă și o ușoară umbră în ochii ei, din cauza durerii pe care nu izbutise s-o ascundă în întregime.

Începură să lucreze împreună în grădină, bunica Withers tăia și arătându-i ce să facă, oferindu-i sfaturi, iar Virginia făcând tot ce-i stătea în putință să le ducă la îndeplinire. Mindy le urma pretutindeni cu o săpăligă mică în mână, săpând pământul ici-colo și stându-le în cale mai tot timpul. Virginia fu încântată să vadă că băiatul plătit de Jonathan făcuse treabă bună. Straturile fuseseră bine curățate de buruieni.

Se întoarse acasă în acea seară extrem de obosită, însă mulțumită de ceea ce realizase.

— Nu știu pe cine ai ales să smulgă buruienile, îl informă ea pe Jonathan, dar să știi că a făcut o treabă tare bună în grădina bunicii. Dacă mă duc o dată pe săptămână, cred că ne vom descurca numai bine.

Era o ușurare mare pentru Virginia. Se neliniștise gândindu-se la cât era de lucru în grădina bunicii. Iar propriile ei zile nu erau ușoare. Cu toate că pământul din țarc se uscaseră și nu mai trebuia să spele atât de multe haine groase, spatele o durea în fiecare zi după ce spăla haine, mătura dușumele și îngrijea de Mindy.

De fapt, spatele o durea foarte tare. Abia reușea să se ocupe de propria ei grădină de verdețuri și de flori. Îi arăta lui Mindy cum să

O VOINTĂ DE NECLINTIT

hrănească păsările, iar micuța de trei anișori fu încântată să umple vasul cu apă și farfuriile cu grăunțe. Mindy o imploră s-o lase să hrănească și câinele și cele două pisici din grajd, despre care Jonathan spusese că este nevoie la fermă. De fapt, Mindy părea că se bucură mai mult de compania animalelor, decât a oamenilor. Virginia o auzea vorbind încontinuu în timp ce ducea mâncarea la animale. Se minuna de vocabularul copilei. Odată ce se hotărâse să vorbească, toate cavintele păreau a fi la locul lor.

Însă nu scăpaseră de acele crize de furie ale fetei. De așternuturile ude. De degetul zbârcit de atâta supt. Virginia se temea pentru dantura fetei. Însă n-ar fi vrut să recurgă, deocamdată, la piper sau la esență de vanilie. Copilul avea nevoie de siguranță – și disciplină. Însă atent măsurate și echilibrate.

POCĂ

Duminicile erau singurele zile când rutina de la fermă se schimba. Jonathan nu făcea nicio muncă duminica, cu excepția hrănirii animalelor. Duminica dimineața familia Lewis dormea puțin mai mult decât în restul săptămânii. Sau cel puțin încercau s-o facă. Mindy se trezea de obicei mai devreme decât ar fi vrut ei. Aproape înainte ca soarele să apară la răsărit, ușa se deschidea și Mindy se urca în patul lor.

– Cred că e timpul să ne trezim. Burtica mea vrea mâncare, era obișnuitul ei salut de dimineață.

Virginia era ispitită să-și ascundă capul sub pernă.

Cel mai adesea, Jonathan o trimitea pe Mindy în camera ei ca să se îmbrace, apoi el se dădea jos din pat și-și lua cămașa și pantalonii.

– Tu mai dormi, îi spunea Virginiei cu un sărut. Găsesc eu ceva care să-i ocupe timpul până la micul dejun. Virginia adormea adesea. Știa că Jonathan o va trezi la timp pentru a se pregăti de biserică.

Ce făceau Jonathan și Mindy în acele dimineți de duminică, Virginia nu era sigură. Știa doar că în casă era liniște. Uneori auzea lătratul îndepărtat al câinelui sau nechezatul vreunui cal. Pe când se străduia să se trezească, focul era aprins, animalele hrănite și vaca

mulșă. Toate lucrurile păreau să fie în ordine, iar Mindy părea că uitase, sau poate deja pusese ceva în burtica ei flămândă.

Un lucru e sigur, își spuse Virginia în timp ce o privea pe micuță cum băga în ea micul dejun. *Pofta de mâncare i-a crescut simțitor.*

Împreună cu apetitul, înfățișarea copilei se îmbunătățise vizibil. Era încă micuță pentru vârsta ei – Virginia presupuse că întotdeauna va fi mai micuță – însă acum nu mai arăta atât de palidă și subțire.

Singurul regret pe care-l avea Virginia era acela că nu reușiseră s-o facă pe Mindy să-și depășească timiditatea în fața bunicilor, când se întâlneau duminica. Încercaseră s-o înduplece, s-o lingusească, să-i ofere tot felul de daruri – micuța nu putea fi convinsă să-l lase pe Jonathan de mână. Belinda cocea prăjituri, Drew îi oferea bomboane de mentă, iar tatăl lui Jenny, adevăratul bunic al lui Mindy, venea la biserică cu buzunarele pline de tot felul de daruri pentru ea. Îi venea greu să-și vadă nepoțica agățându-se de Jonathan sau îngropându-și fața în fusta Virginiei. Descoperise o lume a ei, o lume sigură, și ezita să-i extindă hotarele pentru a lăsa și pe alții să intre în ea – inclusiv pe propriul bunic.

Virginia privea cu înțelegere dezamăgirea ce se oglindea pe fața domnului Woods. Deja își pierduse fiica; acum nu reușea să se împrietenească cu propria nepoată. Virginia încercă în mod repetat să-l liniștească spunându-i: „Are nevoie de timp. Nouă ne-a luat câteva luni ca să-i câștigăm încrederea.” Ar fi putut adăuga că încă mai erau zile când se îndoiau de acest lucru. Însă parcurseseră cale lungă împreună. Mindy îl iubea pe Jonathan și iubea și caii lui. În special pe Molly. Era cea mai fericită atunci când Jonathan o puneă pe spatele lui Molly și o plimba în jurul curții, sau o puneă în fața lui în șa, când călărea pe Cricket sau Chiquita și se ducea să verifice vreun gard, sau să vadă care era starea pășunii, sau dacă pârâul din vale era curat.

Mindy se întorcea cu obrajii strălucind, cu părul bătut de vânt și cu o sclipire în ochi ce o făcea pe Virginia să zâmbească.

Lunile de sfârșit de vară și început de toamnă îi părură Virginiei foarte călduroase. Simțea greutatea copilului pe care-l purta. Nu trebuia să se nască decât în luna ianuarie, iar uneori Virginia se întreba cum o să se descurce în lunile ce-i stăteau înaintea. Scăpase de chinul grețurilor de dimineață, lucru pentru care era recunoscătoare, însă o dureau foarte tare picioarele și spatele. Poate din cauză că o ridica pe Mindy în brațe, sau din cauza muncii în grădină, își spuse ea. Încercă să nu se plângă, căci n-ar fi vrut să-l îngrijoreze pe Jonathan.

El însă observă oboseala din privirea ei și adesea își exprima îngrijorarea. Se asigură ca ea să nu fie nevoită să care lemne sau apă, și se duse în oraș să comande una din acele mașini noi de spălat, ca să nu mai fie nevoită să stea în picioare, aplecată deasupra scândurii pe care freca rufe cu peria. Virginia era îngrijorată că mașina era un lux pe care nu și-l puteau permite, însă Jonathan îi arătă cali ce pășteau în ȋrcul din apropiere.

— Ei ne vor ajuta s-o plătim. Pe zi ce trece arată tot mai bine.

Însă Virginia știa că va mai trece o vreme până când Jonathan va scoate animalele la vânzare. Nu dorea ca toată munca lui de până atunci să fie lăsată pe mâna altcuiva, nedeprins cu dresarea cailor.

Zilele călduroase de toamnă îi îngăduiră Virginiei să pună legumele în conserve și să așeze restul în pivnița de leguminoase. Reușise să-și curețe straturile de flori și să-și acopere trandafirii. Jonathan se bucura mult de vremea deosebit de caldă pentru această perioadă a anului. Fiecare zi cu soare însemna economie la fânul pus deoparte pentru lunile de iarnă.

Mindy continua să crească – cel puțin din punct de vedere fizic. Virginia se întreba uneori dacă vor reuși vreodată să scoată din ea acea mânia ce-i mocnea în suflet. Crizele de furie ale fetiței îi luau prin surprindere adeseori. Nu știau niciodată ce putea declanșa o astfel de criză – putea fi simplul fapt că Jonathan ieșea afară fără ea, sau un șiret înnodat, o carte ce se încăpățâna să stea deschisă la pagina aleasă, sau un pisoi ce nu dorea să fie cărat în brațe.

Virginia și-ar fi dorit ca Jenny să-i fi spus mai multe despre fetița. Erau atâtea lucruri pe care nu le cunoștea. Nici măcar nu știa care era ziua ei de naștere, iar domnul Woods n-avea nici cea mai vagă idee. Se văzură nevoiți să aleagă o zi la întâmplare și s-o noteze în calendar. Până când vor afla data exactă, aceea urma a fi data la care vor sărbători ziua de naștere a micuței.

În primele săptămâni și luni, Virginia sperase că Jenny se va întoarce. I se părea drept și corect ca fetița să fie crescută de propria mamă. Însă pe măsură ce se apropiară de împlinirea unui an de când erau împreună, Virginia începu să se teamă de această posibilitate. Nu știa cum ar fi putut suporta s-o vadă pe Jenny la ușă, cerându-și înapoi fiica. Nu știa cum va face față Jonathan unei asemenea pierderi.

Și cum ar reacționa Mindy? Oare și-o amintea pe mama ei? Dacă da, ar fi încercat s-o îmbrățișeze, sau s-ar fi ghemuit într-un colț, cu degetul în gură? Virginia nu era sigură.

Fetița le spunea acum „mama” și „tata” pe un ton atât de firesc, încât parcă ar fi fost născută în familia lor. Deși nu se deschisese total față de cei doi, Jonathan era adoratul ei. „Tata” era primul cuvânt pe care-l rostea dimineata și ultimul pe care-l spunea înainte de culcare. Tata era acela pe care căuta să-l imite, cel pe care îl întâmpina cu chiote de bucurie. Așa că nu caili fuseseră cei care-i cuceriseră inima, remarcă Virginia, ci bărbatul care în fiecare zi o purtase în brațe ca să vadă caili. Pentru că el iubea aceste animale, Mindy ajunsese să le iubească și ea. Pentru că învățase să se încreadă în tăria acelor brațe, se simțea în largul ei atunci când era învăluită de ele. Se lipea de pieptul lat al lui Jonathan, știind că se afla în siguranță și era iubită.

Prima zăpadă veni cu fulgi mari și pufoși, iar ochii lui Mindy se făcură și mai mari decât erau.

— Uite, mama, strigă ea. Puf de pui.

Virginia râse și se alătură fetiței la fereastră.

O VOINTĂ DE NECLINTIT

— Nu, nu e puf de pui. Se numește zăpadă. Nu-ți amintești de anul
cut? Cade din cer până când tot pământul, casa și grajdurile sunt
perite.

— Și pisoii?

— Nu. Pisoii nu. Pisoii stau în grajd.

— Și Murphy?

— Nu. Murphy stă în căsuța lui.

Ochii lui Mindy se umplură de îngrijorare.

— Tata?

— Nu. Tata nu. Tata va veni la noi, în casă.

Copila păru ușurată. Însă mai păstră în privire o urmă de îndoială.

— Când vine? se neliniști ea în timp ce privi cum cad din cer fulgii
e nea.

Virginia plecă de la fereastră și se uită la ceasul din bucătărie.

— Mai stă puțin. Are mult de lucru.

Mindy rămase la fereastră, privind atentă afară.

— Ar face bine să se grăbească, spuse ea după câteva minute. Poate
ămâne înțepenit.

— N-o să rămână înțepenit.

— S-ar putea. E tot mai mare. Trece peste cizmele mele.

— Peste cizmele lui tata nu trece. El e înalt.

Mindy se gândi la aceste cuvinte și se mai liniști. Însă nu părăsi
locul ei de lângă fereastră. Virginia continuă pregătirile pentru cină.
Nu trebui să ghicească când anume își va face Jonathan apariția. Auzi
un chiot și știu că Mindy îl zărise prin perdeaua albă a fulgilor de
zăpadă.

— Mă gândesc să caut mâine un pom, îi spuse Jonathan Virginiei
în timp ce se puneau în pat. Virginiei nu-i venea să creadă că deja se
apropia alt Crăciun, însă calendarul de pe perete, mormanele de
zăpadă de pe gard și greutatea bebelușului pe care-l purta, confirmau
toate faptul că anul se apropia de final.

— Ar fi bine, murmură ea de pe partea ei de pat.

— Dacă nu va fi atât de rece, poate că o iau și pe ștrengărița cu mine.

Când erau singuri, Jonathan o numea pe Mindy „ștrengărița”. Auzind dragostea din vocea lui, Virginia zâmbi.

— I-ar plăcea.

— O să-l pun la intrare, ca să se dezghețe. Îl putem instala mâine seară.

— O să pregătesc decorațiunile.

Ziua următoare era geroasă, însă nu bătea vântul, așa că o pregătiră pe Mindy pentru escapadă.

Plină de entuziasm și cu mâna înmănușată în cea a lui Jonathan, micuța anunță:

— Tata mă trage cu sania.

— O să fie distractiv.

— Dacă obosește, îl trag eu.

Jonathan râse.

Plecară împreună, Jonathan trăgând de frânghia saniei și improșcând-o pe Mindy cu zăpada proaspătă și rece. Virginia o auzi tipând.

O să fie amuzant pentru amândoi, își spuse ea în timp ce-i privea îndepărtându-se. Mi-aș fi dorit să mă duc și eu cu ei. Privi în jos și-și puse mâna cu drag pe pânțelele voluminos. Da' nu sunt sigură dacă ar fi înțelept pentru noi doi să cutreierăm prin nămeți. Câteodată am impresia că devii tare nerăbdător să te alături familiei.

CAPITOLUL 12

Mindy era încântată de tot ce-avea de-a face cu Crăciunul. În următoarele câteva zile după ieșirea în pădure cu Jonathan, îl bătu la cap și-l imploră să mai meargă o dată. Nu se mulțumi când Jonathan și Virginia îi spuseră că nu aveau nevoie decât de un singur brad în camera de zi.

– Trebuie să-i lăsăm pe ceilalți în pădure, ca să mai avem și pentru anii ce vor veni, îi spusese Jonathan. Ea insistase că erau o mulțime de brazi în pădure. Virginia spuse că nu aveau loc decât pentru unul singur, la care ea răspunse că mai încăpea încă unul „în colțul ăla”.

– Însă nu avem decorațiuni decât pentru unul singur, îi explică Virginia răbdătoare.

– Le putem împărți, veni răspunsul.

În cele din urmă, Mindy își luă gândul de la pomii de Crăciun atunci când Virginia începu să coacă prăjituri. Mindy, căreia îi plăcea să-și vâre degețelele în aluat, implora să fie lăsată să ajute. Virginia îi trase un scaun la masă și-i dădu o bucată de cocă și un cep din lemn pe post de sucitor. Fetița întindea coca, o aduna și o întindea iar. Aluatul se făcu din ce în ce mai mic în timp ce bucățele mici cădeau pe podeaua din bucătărie. Când Virginia își termină treaba și se întoarse să vadă dacă prăjiturile lui Mindy sunt gata pentru a fi puse în tavă, nu mai rămăsese prea mult din ele. Când Virginia o întrebă ce

se întâmplase, cu toate că știa foarte bine, Mindy răspunse că probabil Murphy luase din aluat.

Virginia fu nevoită să-i țină o scurtă morală despre minciună și adevăr. Mindy își aplecă într-o parte căpșorul, îi arată firimiturile de sub scaun și spuse:

— Da' dacă deschideam ușa să intre Murphy, el sigur venea și le mânca.

Însă lucrul care o intrigă cel mai mult pe Mindy, fu scena nașterii. Micuțele figurine așezate pe polița căminului reprezentau diferite părți ale scenei. Cereea mereu să i se povestească despre bebelușul Isus. Mereu, Virginia și Jonathan erau rugați să mimeze coborârea corului de îngeri din cer, păstorii uimiți sărind din culcușul lor și pornind apoi spre Betleem ca să vadă micuța minune din iesle. Mereu, cămilele erau nevoite să străbată deșertul de nisip al căminului din camera de zi, pornind în căutarea pruncului Isus. De fiecare dată fetița bătea din palme și chiuia, apoi arăta spre ieslea în care se afla Isus.

— Acolo e. Acolo. Chiar acolo. Iar magii găseau degrabă bebelușul.

Niciodată nu se sătura de povestioară, de punerea ei în scenă și de mișcarea figurinelor. Când îi văzu pe copiii de la Școala Duminicală prezentând sceneta la programul de Crăciun, ochii ei se măriră de entuziasm. Iar când cei trei magi intrară în scenă căutându-l pe pruncul Isus, fetița se ridică și strigă: „E acolo. Chiar acolo!” – spre bucuria tuturor.

Virginia ar fi vrut să organizeze masa de Crăciun la ei, la fermă, dar pentru că se apropia data nașterii copilului, mama ei o convinge să renunțe la idee.

— Vor mai fi și alte Crăciunuri, îi spuse Belinda. N-are rost să te istovești. Cu Mindy, cu bebelușul pe drum și toate celelalte, cred că ai deja destule de făcut.

Virginia nu se împotrivi mult. Fură de acord să meargă cu toții la Clara. Belinda insistă să se ducă acolo mai devreme ca s-o ajute pe

O VOINTĂ DE NECLINTIT

Clara la mâncare și spuse că Virginia n-ar face decât să „le stea în gale”. Cele două râseră și se priviră înțelegătoare una pe cealaltă.

Odată lucrurile aranjate, Virginia se bucură de liniște în dimineața de Crăciun.

Jonathan cumpărase mai toate cadourile ce vor umple șosetuța lui Mindy. Virginia nu se simțise în stare să se învârtă printre rafturile magazinului din oraș, în căutarea unei păpuși și a unei coarde de sărit. Îi plăcu alegerea lui Jonathan și așteptă cu nerăbdare dimineața Crăciunului, ca să vadă cum se aprind cele două luminițe din privirea copilei.

Scena se dovedi chiar mai amuzantă decât își imaginase. Mindy privi fix vreme îndelungată, cu gura deschisă, incapabilă să se urnească din loc.

— Du-te, o îndemnă Jonathan. E șosetuța ta. E șosetuța de Crăciun. Du-te și vezi ce-i înăuntru. Mindy rămase ținută locului.

— Haide. Vine tata cu tine.

O luă de mână și o duse la locul unde era agățată șoseta cu cadouri.

— Hai, dă-o jos. O făcu însă Jonathan.

— Acum vino aici și haide să ne uităm ce e în ea. O luă de mână și o conduse spre scaunul lor.

Scoaseră împreună fiecare obiect, ochii lui Mindy mărindu-se, iar chipul fiindu-i plin de mirare. Exclama de uimire la vederea fiecărui lucru scos din șosetă, bătea din palme, chiuia și își astupa gura cu mâinile.

Când ultimul obiect fu pus pe genunchiul lui Jonathan, fetița se uită la Virginia.

— Ai văzut? Ai văzut, mama? Toate sunt pentru mine. Și își flutură mâinile, descriind un arc mare.

Apoi se uită la Jonathan.

— Cred că ar trebui să împart cu mama, spuse ea cu solemnitate. Apucă păpușica învelită în păturica tricotată de Virginia și o duse la Virginia.

— Poftim, exclamă ea, părând că se simte astfel mult mai bine. Acum ai un bebeluș.

Înainte ca Virginia să poată răspunde, Jonathan se ridică de pe scaun, se așeză pe podea, ridică fetița și o puse pe genunchii lui.

— Mama nu are nevoie de bebelușul tău, spuse el cu ochii plini de speranță. Curând, mama o să aibă un bebeluș al ei. O să fie micuț, cam atât. Dar n-o să fie o păpușică, cum e păpușa ta. O să fie un bebeluș adevărat, ca cel al mătușii Clara. Doar că acesta va fi mult mai mic — și va fi al nostru.

Mindy ascultă.

— Și al meu?

— Și al tău.

— Pot să-l țin în brațe?

— Dacă te ajutăm. Tu și cu mine o să-l legănăm în scaunul cel mare în timp ce mama pregătește mâncarea.

— Și va plânge?

— Câteodată.

— Sper să nu plângă prea mult. Mă dor urechile când plânge bebe Martin, și mă doare burtica.

— O să încercăm să nu-l supărăm, ca să nu plângă prea mult.

Mindy se uită la Jonathan cu ochi serioși. Ridică din umeri.

— Cred că-i bine, spuse ea și se duse să-și recupereze păpușica. Însă înainte de a o ridica din poala Virginiei, întrebă serioasă:

— Vrei să-l păstrezi pe bebe ăsta până îl primești pe al tău?

— Mulțumesc, spuse Virginia ștergându-și lacrimile de bucurie din ochi. Mai aștept. Poți să-ți iei păpușica.

Virginia se simți ciudat în acea ultimă zi a lunii decembrie. La amiază își dădu seama că n-o deranja stomacul. Începu să numere contracțiile, încercând din greu să nu se alarmeze în timp ce-l aștepta pe Jonathan să vină din grajd. În cele din urmă, decise că nu mai putea aștepta.

— Mindy, crezi că-l poți găsi pe tata?

Ochii fetei străluciră în timp ce clătină din cap în semn de încuviințare.

— Acum, ascultă cu atenție, spuse Virginia îngenunchind în fața micuței. Mama nu vrea să intri singură în grajd. Înțelegi? Vreau să te

un afară, la îngrădituri, ca să vezi dacă tata e acolo. Dacă nu este, te duci la ușa grajdului și-l chemi. Îl strigi. Dacă e acolo, o să te audă. Tu ai rămai acolo, lângă ușă.

Mindy păru incurcată.

- De ce nu pot să intru în grajd?

- Pentru că... Din cauza cailor. S-ar putea... s-ar putea să nu te vadă și... și să creadă că ești Murphy sau ceva... și să se sperie.

Virginia se gândi la iapa aceea agitată, neagră. Fu pe punctul de a se răzgândi, când o altă contracție puse stăpânire pe ea, mai puternică și mai lungă decât celelalte.

Așteptă să treacă, răsuflând sacadat.

- Mama, ești bolnavă? întrebă Mindy neliniștită.

Virginia trase adânc aer în piept și reuși să zâmbească slab.

- Mama e bine. Am nevoie de tata. Vezi dacă-l poți găsi și spune-i să vină în casă.

O îmbracă în grabă pe Mindy în timp ce-i vorbe și se rugă să nu mai aibă altă contracție până când copila va ieși afară.

Urmări de la fereastra bucătăriei cum Mindy își croia drum prin zăpadă către îngrădituri. Se părea că Jonathan nu era acolo. Virginia o văzu pe Mindy privind în jur și apoi îndreptându-se către grajd.

Simți o altă contracție și se văzu nevoită să se lase pe un scaun din bucătărie, sprijinindu-se de masă. *Liniștește-te. Liniștește-te*, își repeta întruna. *Respiră adânc. Încă o dată.*

În cele din urmă, durerea se liniști, iar Virginia, îmbujorată la față, se gândi că ar fi mai bine să se ducă în pat, înainte de următoarea contracție.

Reuși să urce treptele, dădu jos păturile de pe pat, dintr-o singură mișcare, și scoase din dulap bucățile de flanelă pe care le pregătise pentru acest moment. Tocmai terminase de aranjat patul, când auzi ușa deschizându-se brusc și pe Jonathan strigându-i numele. Mindy l-a zărit. Virginia spuse în gând o rugăciune de mulțumire și se puse în pat tocmai în momentul în care o nouă contracție îi cuprinsese abdomenul. Nici măcar nu reuși să răspundă chemării lui Jonathan. Auzi pașii lui pe scară și, sigură că nu se oprise la ușă ca să-și dea cizmele jos, se gândi că probabil lăsase urme de noroi pe podelele ei curate.

— Ești bine? întrebă neliniștit în timp ce dădu buzna în încăpă cu Mindy în brațe. Ochii lui scrutară rapid dormitorul. Păturile erau căzute pe podea. Bucățile de flanelă erau întinse de-a latul peretelui. Virginia stătea ghemuită pe marginea patului, cu chipul palid și mâinile pe burtă.

— Cred că da.

— Trebuie să mă duc după Luke.

— Du-te după mama.

— Mama. Bine. Însă părea năucit. O trecu pe Mindy pe celălalt braț.

— Crezi că o să pornească mașina?

— Am lăsat un încălzitor pornit în atelier.

Virginia nu știuse că Jonathan se pregătise din timp.

— Ce să fac cu Mindy? întrebă el neliniștit.

— Ar fi mai bine s-o iei cu tine.

— Atunci ai rămâne singură.

Virginia reuși să râdă încetitor.

— Și cum crezi că o să-mi fie de ajutor dacă o lași aici?

— Ei bine, ea m-a găsit.

— Așa e, admise Virginia. Da' nu cred că are prea multă experiență la nașterea de copii.

Jonathan încuviință.

— O să mă grăbesc, promise el și dădu să plece. Însă înainte de a ieși pe ușă, se întoarse spre ea, cu fața albă ca varul.

— Să nu... să nu faci nimic până mă-ntorc. Apoi dispăru, lăsându-o pe Virginia râzând încetitor până când o altă contracție îi șterse veselia de pe chip.

NOI

Bebelușul, o fetiță, sosi cu douăsprezece minute înainte de miezul nopții. Cu toate că era micuță, era sănătoasă și țipa suficient de tare asigurându-i pe toți.

Mindy, care fusese pusă la culcare, ieși tiptil din camera ei frecându-se la ochi, iar Jonathan o ridică în brațe și o lăsa să-l vadă pe nou-venitul bebeluș, înainte de a o duce înapoi, în pat.

La naștere asistară Belinda și doctorul Luke. Virginia era secătuită de puteri și fu mai mult decât mulțumită să înghită leacul pentru copil pe care i-l dădu Luke. Știa că pruncul ei era pe mâini bune.

– Lăsați-mă să mă mai uit o dată la ea, imploră în timp ce-și puse copilul pe pernă. Pruncul fu pus în brațele ei.

– E frumoasă, nu-i așa? Nu-i așa, Jonathan? Mândrul tată încuviință, întinzând mâna ca să atingă pumnul strâns al copilei.

– I-ați găsit un nume?

Ochii Virginiei se îndreptară spre Jonathan.

– Am ales două nume. Acum trebuie să hotărâm care din ele rămâne. Ce crezi? O să fie Martha Joy sau Sarah Ann?

Jonathan clătină din cap.

– Eu aș alege mai degrabă Martha.

Virginia își privi pruncul.

– Cred că ai dreptate. Cred că e o Martha.

– Poate că următoarea va fi Sarah.

Virginia își ridică privirea spre soțul ei.

– Să nu îndrăznești să-mi spui așa ceva. Cel puțin nu până... până mâine dimineată.

Se aplecă la ea ca s-o sărute, chicotind. Apoi își ridică în brațe fetița, o sărută din nou pe Virginia și șopti:

– Încearcă să dormi, mămicuțo. Ai avut o zi plină.

Dimineata, ca de obicei, Mindy dădu buzna în dormitor. Jonathan se grăbi să se scoale din pat, ducându-și degetul la gură.

– Ssst. Mama doarme.

Însă Virginia o auzise.

– Deja e dimineată? Întrebă somnoroasă, privind în jur.

– Nu e doar o zi nouă – ci și un an nou.

Virginia zâmbi.

– Bunica Marty a aflat? Și bunica Withers? Și Clara?

– Nu încă. Nu le-am trezit în miez de noapte. Dar o să afle curând. Eu și Mindy ne urcăm în mașină și mergem să le dăm vestea.

— Unde e bebelușul nostru – Martha a noastră? spuse Virginia savurând plăcerea de a-i rosti numele.

— E cu bunica, în balansoar. După cum se pare, va fi răsfățată de-a binelea, înainte ca eu să am ocazia asta.

— Mama e încă aici?

— A spus că va rămâne până te va vedea pe picioare.

— Și unchiul Luke?

— S-a dus acasă azi-noapte – sau dimineața asta, cum vrei să-i spui. De ce nu încerci să mai dormi puțin?

Virginia se întoarse pe o parte.

— Cred că asta voi face, spuse ea și închise ochii.

CAPITOLUL 13

Zilele ce urmau se dovediră a fi foarte dificile pentru Virginia. Auzea glasuri de jos și tânjea să se alăture și ea activității din casă. Și cu toate că mama i-o aducea des pe Martha ca s-o vadă, Virginia ar fi vrut să aibă ea însăși grijă de fetița ei.

Veniră mulți vizitatori. Veniră străbunicii, mătușile și unchii, verișorii și alte rude mai îndepărtate și prieteni – iar Virginiei nu-i făcea nicio plăcere să-i primească rezemată de perne, în loc să fie ea cea care-i servește cu ceai. Însă bucuria ei cea mai mare era să le arate fetița.

Virginia fu recunoscătoare când i se îngădui, în sfârșit, să coboare în camera de zi. Îi prindea bine să facă mișcare. Să fie parte a vieții de familie. Stătu la taifas cu mama ei, îi citi lui Mindy și îi făcu baie Marthei. Se asigură că Jonathan are cafeaua gata când vine la prânz și-i pregăti o cană cu ciocolată caldă la sfârșitul zilei. Vechea lor rutină, cu excepția faptului că mama ocupa camera de oaspeți și în pătuțul din dormitorul lor dormea – sau plângea, cerându-și drepturile, noul membru al familiei. Virginia nu fusese niciodată mai fericită.

Virginia fu încântată și tristă deopotrivă când sosi ziua să se descurce singură. Era bucuroasă că putea să-și vadă de casă, însă se bucurase s-o aibă pe mama alături.

— Micuța Martha îți va simți lipsa, mama, spuse în timp ce o îmbrățișă pe Belinda.

— O, o să mă vadă destul de des. Te vei sătura să tot apar pe neașteptate.

— Niciodată. Vino când vrei.

Belinda se întoarse spre Mindy, ca să-și ia rămas bun de la ea. Micuța încă nu le îngăduia s-o îmbrățișeze și rareori vorbea cu altcineva decât Virginia și Jonathan. Acum arată către pătuț.

— Să n-o uiți.

Belinda râse.

— O, nu vă iau bebelușul. Martha rămâne cu voi. Este surioara mămică a lui Mindy.

— Ia-o tu, spuse Mindy solemn. Mie nu-mi prea place.

Făcuseră haz de cuvintele lui Mindy, însă câteva zile mai târziu Virginia observă o schimbare la fetiță. Stătea liniștită în balansoarul cel mare în care se legănase cu Jonathan, cu ochii pe jumătate închiși și cu degetul în guriță. Virginia n-o mai văzuse de multă vreme sugându-și degetul, decât la culcare.

Într-o seară, când Jonathan intră în casă după orele de muncă Mindy coborî de pe balansoar și îi alergă în întâmpinare.

— Haide să ne legănăm, spuse ea, trăgându-l de mână înainte ca el să apuce să-și dea jos haina groasă.

— Hei, răspuse Jonathan. Lasă-mă să-mi încălzesc degetele mai întâi.

Însă Mindy fremăta de nerăbdare în timp ce Jonathan își ținea mâinile deasupra sobei, frecându-le una de alta pentru a le încălzi.

Jonathan se îndreptă spre pătuțul Marthei. Fetița era trează și contempla în tăcere lumea ei limitată. Când Jonathan îi vorbi, întoarse capul către el. El zâmbi.

— Hei, da' știi că ești o fetiță minunată? Deja cunoști vocea lui tată Virginia, care era așezată pe canapea, zâmbi. Oare recunoști vocea, sau doar tonul? Poate că totuși, Jonathan avusese dreptate. Poate că micuța recunoștea o voce familiară.

— Ce zici să te luăm din pătuț și să stăm de vorbă? spuse Jonathan entuziasmat, ridicând-o pe micuță. Martha răspunse strâmbându-se, iar el îi răspunse tot cu strâmbături. O puse bine pe un braț și întinse cealaltă mână spre Mindy.

— Acum haide să ne legănăm, Mindy.

Însă Mindy se răzgândise. Rămase deoparte, fără grai, cu ochii măriți și cu degetul în gură. Nu spuse un cuvânt. Nici măcar nu clătină din cap. Apoi închise ochii, izolându-se de restul lumii.

— Mindy, haide și stai lângă mama, o invită Virginia, care o urmărise cu atenție. Însă fetița nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o.

— O să citim noua ta carte de Crăciun, continuă Virginia, promisiune care, de obicei, o aducea pe fetiță degrabă la ea. Însă Mindy nu răspunse.

Jonathan și Virginia schimbară câteva cuvinte între ei.

— Ține-o, murmură Jonathan, punându-i bebelușul în brațe. Ține-o până când ne așezăm pe scaun, apoi adu-o la mine.

Se duse la Mindy și o ridică în brațe. O ținu aproape de el, își lipi capul de capul ei și rămase așa vreme îndelungată. Nu spuse nimic. Rămaseră acolo, micuța ținându-și tăticul cu fermitate și cu afecțiune. În cele din urmă, se duse la scaun și se așeză. Mindy îl ținea încă strâns. Câteva clipe se legănară în tăcere; apoi Jonathan se uită la Virginia și-i făcu semn.

— Haide să legănăm amândoi pe bebe, spuse Jonathan. Mindy se agită. Mai este destul loc în brațele lui tata, iar micuța Martha vrea și ea să fie legănată.

Virginia se aplecă și o puse pe Martha în brațul liber al lui Jonathan.

O vreme, Mindy rămase nemișcată. Își vârî degetul în gură. După câteva clipe și-l scoase atât cât să spună:

— E prea înghesuială. Mă împinge. Dă-o înapoi la mama.

Jonathan rămase pe poziții.

— Tata vrea s-o țină. N-am văzut-o toată ziua. Când am plecat eu dimineată, ea dormea.

— Să mai doarmă. Pune-o acolo. Mindy arătă cu capul spre pătuț.

— Vrea să mai stea trează puțin, ca să-i vadă pe cei din familie. Nu-i așa, Martha? Vezi? Se uită la tine.

Mindy strânse din pleoape.

— Îi place să se legene cu tata și cu sora ei mai mare, continuă Jonathan. Știai că poate să-ți prindă degetele? Uite. Uite cum țin degetul lui tata.

Însă Mindy refuză să se uite.

Virginia urmări scena, dându-și seama că Mindy se simțea din nou nesigură și geloasă pe bebe. Începuseră să creadă că Mindy se adaptase. Crizele ei de furie nu mai erau la fel de dese și violente. Că aveau să se întoarcă la vechiul comportament? Spera din toată inima că nu se va întâmpla asta. Zilele de furie ale lui Mindy fuseseră dificile pentru toți.

În timp ce Virginia îi privea, Mindy se lăsă în jos de pe genunchii lui Jonathan și se îndepărtă în tăcere.

— Te duci după carte? întrebă Jonathan.

Mindy nu răspunse.

— Dacă o aduci, tata îți va citi, iar tu vei întoarce paginile.

Mindy nu dădu vreun semn că auzise ce i se spusese.

— Cred că și Martha ar vrea să audă povestea.

Mindy urcă scările, fără ca măcar să întoarcă capul.

— Vai! spuse Virginia când fu sigură că micuța nu îi putea auzi. Cred că avem o mare problemă. Ce ne facem acum?

Jonathan o ridică pe Martha și o sărută pe vârful căpșorului.

— Să sperăm că nu va dura, spuse el oftând. Credeam că a reușit să treacă peste asta.

— Da, îi trecuse. Sper să nu mai fim nevoiți să luăm de la capăt procesul acesta dureros.

Jonathan încuviință și oftă.

— Crezi că... ai putea să nu-i mai dai atâta atenție Marthei? întrebă Virginia cu blândețe.

— Să-mi ignor copilul?

— Nu, nu s-o ignori. Doar să nu-i dai foarte multă atenție când e Mindy prin preajmă.

— Trebuie să începi încă de pe acum. Micuții trebuie să-ți cunoască glasul și mângâierea. Să se simtă confortabil și în siguranță cu tine. Virginia știa că Jonathan se gândea la mânjiile lui și aplica aceste

metodă și copilului pe care-l ținea în brațe. Deschise gura ca să protesteze, însă o închise îndată. Poate că metodele dădeau rezultate și la copii.

Jonathan continuă:

– Cred că de asta a dus lipsă Mindy. Și nu vreau să i se întâmple așa ceva Marthei. Mindy trebuie să învețe. Să știe că și acest copil e iubit. Nu sunt sigur că e cea mai bună metodă, dar dacă o voi ajuta să-și dea seama că încă e iubită, la fel ca Martha, până la urmă nu se va mai simți atât de abandonată sau nesigură.

Virginia se încruntă. Era o problemă complicată.

– Mindy a suferit deja atât de mult. N-aș vrea să mai treacă prin alte suferințe, spuse încet. Martha este ținută în brațe și iubită. Pentru ea n-ar fi o problemă.

– Pentru mine ar fi.

Era adevărat – Jonathan avea dreptul să-și alinte fetița. Să se apropie de ea încă de pe acum. Să cunoască bucuria de a ști că este recunoscut de copilul său. Virginia nu putea să-i răpească bucuria asta și nici nu voia s-o facă.

– Cu Mindy ne vom purta cât mai blând și dragăstos, spuse Jonathan. Dar n-o putem lăsa să preia controlul familiei.

Virginia încuviință, însă în inima ei se simțea îngrijorată. Cum să se poarte cu Mindy? Dar cu bebe Martha?

Mindy continuă să fie total imprevizibilă. Într-o zi era tăcută și retrasă, pentru ca ziua următoare să se trezească strigând și să continue astfel pe tot parcursul zilei. Câteodată avea crize de furie atât de grozave, încât Virginia se simțea la capătul puterilor. Uneori, când Jonathan intra pe ușă, Mindy se arunca spre el mai-mai să-l dărâme. Alteori, nici măcar nu voia să se apropie de el atunci când o chema.

Păru să-și piardă tot interesul pentru animalele de la fermă. Nu mai voia să dea mâncare la păsări, să se joace cu pisoii sau să zbunguie alături de Murphy. Virginia găsi că îi este mult mai simplu să

îndeplinească ea însăși sarcina îngrijirii lor, decât să mai încerce să o convingă pe Mindy. Iar aceasta începu să-și ude din nou patul. Virginia nu avea nevoie de rufe în plus pentru spălat în toilul iernii. Scutecele bebelușului îi erau îndeajuns.

Virginia nu îndrăznea să le lase pe cele două fete nesupravegheate, nici măcar câteva minute. Datorită antipatiei pe care o avea Mindy față de micuță, Virginia se temea că fetița ar putea s-o împingă din pătuț pe cea mică, sau să-i facă vreun rău. La sfârșitul fiecărei zile, Virginia se simțea istovită și descurajată. Spera și se ruga ca acest comportament dificil al lui Mindy să ia sfârșit cât mai repede.

Jonathan nu era de prea mare ajutor peste zi. Nu putea decât să o încurajeze și să o susțină. Lucra toată ziua cu cinci căluți de doi ani ce reprezentau viitorul fermei lor. Plănuia să-i pregătească pentru târg, la primăvară.

— Mi-ar plăcea s-o putem ține pe Cinnamon (*Scorțișoară*), îi spuse el Virginiei într-o zi. E specială.

— Și de ce n-o ții?

— Avem nevoie de bani. Ar aduce cel mai bun câștig dintre toți.

Virginia poreclise pe cei trei mânji Nutmeg (*Nucșoară*), Ginger (*Ghimbir*) și Cinnamon (*Scorțișoară*), spre marele amuzament al lui Jonathan. Însă nu schimbă numele.

— Cum ai de gând să-i poreclești pe ceilalți doi? Mustard (*Muștar*) și Horseradish (*Hrean*)? o întrebă el în glumă.

Virginia se făcu că nu-i înțelege gluma.

— Culoarea nu se potrivește cu Mustard. Altfel să știi că... îmi place numele. Dar Horseradish nu-mi place prea mult. În ce-i privește pe Ginger, Nutmeg și Cinnamon – culorile li se potrivesc. Uită-te la ei.

Jonathan încuviință și zâmbi.

Cei doi mânji primiră numele de Navajo și Cherokee. Jonathan zâmbi și se dovedi a fi cu totul de acord.

— Sunt trufași și bravi ca indienii războinici. Îmi place.

Însă acum, cei cinci erau pregătiți pentru a le aduce un câștig bunicel. Altcuiva îi va fi dată plăcerea de a se fâli cu frumoasele animale.

Și Virginia se simțise atrasă de Cinnamon. Tânăra iapă nu numai că era o frumusețe, dar răspundea grabnic la dovezile de afecțiune și îi plăcea mult să fie mângâiată pe gât sau pe bot. Întotdeauna era prima care se apropia de țarc atunci când Virginia se aventura afară din lucru care se întâmpla extrem de rar, mai ales după ce o născuse pe Martha. Însă Cinnamon o simțea îndată ce apărea pe treptele verandei. Virginia ar fi vrut să poată petrece mai mult timp cu tânărul animal.

Până și micuța Mindy, în escapadele pe care le făcea alături de Jonathan, avusese parte de semnalele de afecțiune din partea lui Cinnamon, cu toate că acum se făcea că nu vede sau că ignoră aceste semnale. În trecut, micuța ar fi urcat pe gardul țarcului și nu s-ar mai fi oțărât s-o mângâie.

Virginia își dorea să nu fie nevoiți să vândă vreunul dintre ei. Se atașase de ei, la fel și Jonathan. Dar era adevărat – aveau nevoie de bani. Animalele nu fuseseră crescute pentru a deveni animale de casă, ci pentru a aduce un venit familiei Lewis.

Avem nevoie de bani, își spunea Virginia. Începutul lor fusese destul de greoi. Pentru casă avuseseră nevoie de bani, își asumaseră sarcina de a crește un copil și acum apăruse un altul. Era aproape surprinsă și foarte recunoscătoare că nu fuseseră nevoiți să-și prelungească perioada de datorie. Mai aveau datorii doar pentru casă. Jonathan se gândise că, pe timpul iernii, era posibil să cheltuie mai mulți bani pentru hrana animalelor, însă cum vremea fusese blândă, se descurcaseră până acum.

Totuși, faptul că mai aveau datorii o îngrijora și o împovăra pe Virginia și, cu toate că Jonathan nu vorbise prea mult despre asta, știa că și pentru el datoriile erau o povară.

O să ne descurcăm, continua să-și spună. *Dumnezeu este credincios și înainte să ne dăm seama, va veni primăvara*. Avea încredere că Jonathan va lua un preț bun pe animale.

Virginia nici n-ar fi băgat de seamă trecerea timpului, dacă micuța Martha n-ar fi continuat să „umple” hăinuțele de nou-născut. Virginia privi calendarul de pe perete. Martha avea deja două luni. În ciuda faptului că zilele îi erau pline și că avea o mulțime de lucruri de făcut

pentru a se îngriji de familia ei, Virginia realizează că Martha nu mai era un nou-născut.

Acum dacă ar putea s-o ajute pe Mindy să depășească tumultul emoțional prin care trecea! Virginia simțea că asta i-ar face viața mult mai ușoară.

Cinnamon începuse să șchiopăteze, iar Jonathan se întreba nedumerit, care era motivul. Oricât de mult și atent îi examină copita și piciorul, nu reuși să-și dea seama. Se duse în oraș și-i telefonă lui Danny, care era în ultimul an de studii. Danny îi sugera câteva motive, însă nimic nu părea că e de ajutor calului.

Virginia se neliniști teribil, apoi se rugă, simți pace și se neliniști oarecum și mai mult. Se apropia termenul la care urmau să plătească rata la bancă și aveau nevoie de bani. Aveau nevoie și de o rezervă de bani. O să treacă ceva vreme până când vor avea alți cai gata de vânzare. Mânjii de anul trecut erau doar în primul stadiu de dresare și dezvoltare. Să-i vândă acum însemna o reducere mare de preț, lucru ce le putea pune în pericol profitul pe viitor.

Jonathan lucra în fiecare zi cu Cinnamon, masându-i piciorul, încălzindu-l, punându-i gheață, frecându-l – făcu tot ce-i trecuse prin minte. Zadarnic însă.

- N-o poți vinde așa cum este? întreabă Virginia neliniștită.
- Nimeni nu vrea un cal care are o problemă.
- Trebuie s-o sacrificăm? îndrăzni Virginia să-și mărturisească cea mai mare temere.
- Nu. Așa cum e acum, nu se pune problema. E destul de mobilă. Nu pare să aibă dureri. Însă nu poate fi călărită și nu poate fi înhamată la căruță.
- Poate că se preface, sugerează Virginia.
- Să se prefacă? Jonathan ridică din sprâncene.
- Știi cât de mult îi place să fie în centrul atenției. Ei bine, acum are parte de atenție mai mult ca oricând.

O VOINȚĂ DE NECLINTIT

— Căii sunt animale inteligente, e adevărat, dar nu cred că Cinnamon ar face asta.

Virginia ridică din umeri. Însă se simțea puțin iritată din cauza calului. Să fi fost cu puțință? Era posibil ca un cal să se prefacă bolnav doar ca să capete mai multă atenție? Virginia se hotărî să o urmărească mai îndeaproape.

Însă cu toate că începu să-și petreacă mai mult timp la fereastra bucătăriei decât își putea permite, Virginia n-o surprinse pe Cinnamon plimbându-se prin țarc fără a șchiopăta. Se părea că mânzul avea, într-adevăr, probleme.

CAPITOLUL 14

Virginia fu surprinsă să audă zgomotul unei mașini ce se îndrepta spre casa lor. Ziua era friguroasă și un vânt rece ridica zăpada în vârtejuri, depozitând-o apoi în mormane, lângă garduri. Nimeni nu călătorea într-o asemenea zi doar de plăcere. Virginia se duse la fereastră și trase perdeaua la o parte. Dar trebuia să curețe un colț din geamul înghețat înainte de a putea vedea cine oprise în fața casei.

Din mașină ieși tatăl ei. Acest lucru adânci și mai mult privirea nedumerită de pe fața Virginiei. Mama și tata fuseseră în vizită la ei cu o seară înainte, „doar ca să vadă ce mai fac” – la care Virginia ripostase de îndată cu un zâmbet:

– Ați venit s-o vedeți pe Martha.

Acum tatăl ei venise din nou. Și era singur.

Virginia era la ușă înainte ca tata să apuce să bată.

Bărbatul intră în bucătărie, curățându-și umerii de zăpadă.

– Brr. Urâtă vreme, fu prima lui observație.

– Atunci ce te-aduce aici pe o asemenea vreme? întrebă Virginia fără ocolișuri. Sper că nu vești proaste.

– Ei bine... nu sunt nici vești bune. Puteau fi însă și mai rele.

Virginia așteptă.

– Doamna Withers a căzut.

– A fost afară? Pe o vreme ca asta?

— Na, na. A căzut în bucătărie. Băiatul care-i curăță aleea a zăcut acolo. De fiecare dată când vine, intră ca să vadă ce mai face.

Virginia își simți picioarele moi și o cuprinse teama.

— A pățit ceva?

— Luke crede că și-a rupt piciorul. Deasupra genunchiului. Acum e la ea și încearcă să-l imobilizeze, dar s-a gândit că tu și Jonathan trebuie să fiți informați imediat.

— Jonathan e în grajd, spuse ea îndreptându-se spre ușă.

— Mă duc eu. Drew puse mâna pe brațul ei, apoi ieși.

Jonathan se grăbi în oraș, în urma lui Drew. Ziua era prea generoasă ca să iasă cu copiii afară din casă, consimțise Virginia, dar era gata pentru ea să aștepte după alte vești. Se întunecase când auzi motorul mașinii. Se uită pe fereastră și zări luminile farurilor prin fulgi de zăpadă. *Slavă Domnului că a ajuns acasă!* șopti ea. Își făcuse griji pentru el.

Împinse pe foc ibricul în timp ce-l auzi pe Jonathan scuturându-se zăpada de pe cizme. Îi ieși în întâmpinare.

— Cum se simte?

Jonathan își puse haina groasă în cuierul de pe perete.

— E rupt. Dar acum se odihnește liniștită, mulțumită lui Luke.

— O, Jonathan.

Jonathan o luă în brațe și o bătu ușurel pe umăr. Virginia era prea secătuită emoțional pentru a mai putea plânge.

— Mama ta a spus că va avea grijă de ea zilele următoare.

Și apoi? Virginia se gândi la viitor. *Ce vom face?* Mama ei nu va reuși s-o îngrijească pe o perioadă îndelungată. Iar Virginia n-avea cum să ajungă în fiecare zi în oraș.

Orașul nostru are nevoie de un spital, gândi ea tulburată. Pentru astfel de cazuri e prea departe să mergi într-un oraș mare. Nu-i suficient doar să ai un doctor aproape. Are nevoie de cineva care s-o îngrijească tot timpul...

Virginia se retrase cu un oftat din îmbrățișarea lui Jonathan, și își dădu la o parte o şuviță de păr din ochi.

— Apa e fierbinte. Probabil că ai înghețat.

— Ai alăptat-o pe Martha înainte de culcare?

Întrebarea lui, atât de departe de subiectul discutat, o surprinse.

Nu. O să mai mănânce o dată, pe urmă o culc. Mă surprinde că
am s-a trezit.
Bun, spuse el și se îndreptă spre pătuțul fetei. O ridică cu grijă
se îndreptă cu ea în brațe spre balansoarul din fața căminului.
Virginia se gândi că micuța din brațele lui îi va aduce mai multă
îngăiere și căldură decât o ceașcă de ciocolată caldă. Mută ibricul de
foc în spatele sobei.

După ce discutară îndelung despre situația ivită, singura soluție
parea potrivită, era s-o aducă pe doamna Withers la ei. Jonathan se
se în oraș și încarcă în căruță patul și dulapul bătrânei. Făcură loc
camera de zi și pentru mobilierul bunicii, pentru ca focul din cămin
să țină de cald, și Virginia să nu fie nevoită să alerge toată ziua în
sus și-n josul scărilor.

Nu le va fi ușor, Virginia știa asta, însă spera că piciorul se va
indeca degrabă și lucrurile vor reveni la normal. Fusesse de acord cu
Jonathan că n-aveau de ales. Mama Virginiei învelise în păaturi
violetele ca să nu le ia frigul și le mutase în bucătăria ei, la căldură.
Pentru că nimeni n-avea să mai facă focul în căsuța doamnei Withers
pe săptămânile următoare, violetele nu puteau rămâne acolo. Și nici
nu ar fi suportat să fie transportate pe frig la fermă.

Zilele ce urmară, Virginia încercă să afișeze o față veselă când era
întreruptă din spălatul rufelor pentru a da doamnei Withers o altă
astilă pentru durere, sau când trebuia să o lase deoparte pe micuța
Martha, plângând și doar pe jumătate sătulă, pentru a veni în ajutorul
bunicii. La sfârșitul fiecărei zile, spatele o durea de atâta ridicat,
îngreunat și spălat.

Pentru a îngreuna și mai mult lucrurile, Mindy se împotrivi și mai
tare acestui deranj în familie. Crizele ei de furie se înmulțiră, iar
Virginia nu mai știa când era cazul să aplice disciplina și când nu.
Dacă ar fi putut să-și dea seama ce să facă!

Curând observă că Jonathan își găsea refugiul în grajd, în fiecare
dimineață, alături de caii lui pe jumătate dresați. Îl invidie. Cel puțin

el își formase o anumită rutină. Cel puțin animalele cu care lucra erau previzibile. Nu se aruncau la pământ, bătând din picioare și urlând, nu plângeau atunci când le era foame, sau nu întrebau cu amabilitate: „Draga mea, îmi dai o mână de ajutor?”, sau: „Îmi aduci, te rog...?”

Lui nu-i înghețau mâinile cum i se întâmpla ei atunci când întindea rufăria udă pe sfoara înghețată și nu trebuia să se aplece ca să nu agațe cu capul scutecele puse la uscat deasupra sobei. Nu trebuia să alerge de colo-colo ca să întrețină două focuri arzând și nici nu trebuia să-și amintească să împungă aluatul dospit între spălarea vaselor și pregătirea următoarei mese.

Erau zile când Virginia credea că o să explodeze. Avea prea mult de lucru și prea puțină energie ca să le facă pe toate. Și nu după multă vreme, mici resentimente începură să erodeze spiritul ei deja deprimat.

De ce era ea cea care trebuia să se îngrijească de toți ceilalți? Cum se face că viața lui Jonathan continua la fel ca înainte? O, era adevărat că își asumase o parte din îngrijirea copilei pe care o luaseră la ei. Și de ce să n-o facă? Fusesse și decizia lui, nu doar a ei. Amândoi știau că n-o să suporte ca micuța Mindy să fie dată în grija unei case de copii nedoriți.

Și el dorise să fie tată, la fel de mult cât dorise ea să fie mamă. Însă se părea că singura lui responsabilitate față de Martha era s-o trezească din somn în fiecare seară, doar pentru a avea plăcerea să o țină în brațe o vreme. Și, la urma urmelor, bunica lui era cea al cărei pat umpluse într-atât camera de zi, încât abia dacă mai aveau loc să se strecoare printre piesele de mobilier. De ce tocmai ea, Virginia, trebuia să-i facă toate serviciile și s-o îngrijească?

Cu cât devenea mai istovită, cu atât i se părea mai nedrept ceea ce i se întâmpla. Și cu cât i se părea mai nedrept, cu atât se simțea mai secătuită de puteri.

—

— Mindy, poți să-i dai bunicii cartea aceea de pe masă? o auzi Virginia pe bunica Withers spunând.

- De ce? întrebă Mindy țâfnoasă. Ia-o singură.

- Nu pot.

- De ce?

- Pentru că piciorul meu e rupt.

Urmără câteva clipe de tăcere. Virginia își ținu respirația, întrebându-se dacă ar trebui să intervină.

- Ce înseamnă „rupt”?

- Înseamnă că osul s-a rupt când am căzut.

- Pentru ce ai oase în picior? Găinile au oase.

- Și eu am. Și tu, la fel.

- Nu, eu n-am.

- Ba da, ai. Dacă Dumnezeu n-ar fi pus oase în picioarele tale, n-ai putut umbla. Sau alerga, sau sări.

Copilul păru că se gândește câteva clipe la cele spuse.

- Tu ai oase, răspunse ea, și tot nu poți umbla.

- Aș putea, dacă n-ar fi rupte.

- Repară-le, atunci.

- Asta fac. Asta se întâmplă în timp ce stau în pat. Las osul să se repare. Asta e singurul mod în care se poate repara.

Din nou tăcere.

- Și cât timp trebuie pentru asta? întrebă Mindy, cu o urmă de simpatie.

- Ia mult timp.

- Când se face bine, te ridici din pat?

- Da.

Alte câteva clipe de tăcere.

- După ce te ridici, te întorci la casa cu flori?

- Da.

Virginia o auzi pe Mindy mișcându-se în balansoar.

- Îți aduc cartea de data asta. Părea că-i face un hatâr. Da' piciorul ar face bine să se repare repede.

Însă, în zilele care urmară, Mindy se arătă dispusă să aducă una-alta bunicii Withers sau să-i facă mici servicii. Virginia gândea că micuța, în felul ei, încerca să ajute la vindecarea piciorului rupt, astfel încât lucrurile să revină la normal cât mai repede posibil.

În ciuda îngrijirilor acordate de Jonathan, Cinnamon continua să șchiopăteze. Era limpede că nu putea fi gata pentru târgul de primăvară. Virginia nu se încumeta să pună întrebarea care-i stătea pe suflet. Dacă animalul nu se vindea, ce vor face ca să-și acopere obligațiile financiare? Îngrijorarea o măcina în fiecare zi. Oare se vor descurca? Dacă plăteau împrumutul la bancă, vor mai avea destui bani pentru a se descurca în lunile ce le stăteau în față? Era adevărat că ferma producea suficient pentru a se întreține, însă mai erau și alte nevoi. Puteau negocia noi termene cu bancherul din oraș? Și ce însemna asta pentru ei? Erau nevoiți oare să-și pună în pericol viitorul pentru a proteja prezentul? Îngrijorarea cu privire la situația financiară nesigură adăuga la povara lăuntrică a Virginiei.

Încercau să se poarte ca de obicei, însă Virginia simțea o tensiune în casă. Până și Mindy o simțise. Virginia se întorcea de la cuptor și o surprindea pe micuță că o privește foarte atent, ca și când ar fi încercat să-și dea seama ce anume nu e în regulă. Mindy îl privea și pe Jonathan cu aceeași expresie de nedumerire. Iar asta n-o ajuta deloc pe Virginia să pretindă că totul e în ordine.

Doamna Withers probabil că simțea și ea această tensiune, cu toate că Virginia și Jonathan nu discutau despre problemele cu care se confruntau decât seara, târziu, în dormitorul lor. Dar în serile în care Jonathan stătea în fața focului cu micuța Martha în brațe și discutau despre evenimentele de peste zi, femeia în vârstă începu, discret, să-i pună lui Jonathan tot felul de întrebări.

Virginia, care ședea pe scaunul de alături tricotând, asculta uimită, constatând că bunica Withers părea să știe deja situația lor, fără ca ei să-i spună măcar un cuvânt. Iar Jonathan răspundea fiecărei întrebări cu sinceritate și fără a exagera. Da, va mai trece o vreme până când pășunea lor va produce suficientă iarbă pentru cai. Da, încerca să raționalizeze fânul, în speranța că o să-i ajungă până la primăvară. Da, era teribil că cel mai bun cal al lor nu putea fi vândut. Se bazase pe acest venit. Nu, nu vorbise cu bancherul încă, dar se gândise să meargă în oraș de îndată ce vremea se va mai încălzi.

O VOINTĂ DE NECLINTIT

Andrelele Virginiei continuau să facă gălăgie. Se întrebă ce se va întâmpla după acest drum în oraș. Și se mai gândi că lui Jonathan îi era probabil mai ușor să răspundă întrebărilor bunicii sale, decât întrebărilor ei.

Jonathan nu se întoarse cu vești bune din oraș. Bancherul fusese de acord să mai amâne plata ratei cu încă trei luni. Asta era tot ce putea face.

Dar ei aveau nevoie de mai mult timp – cel puțin până la târgul de primăvară, când vor fi gata și alți mânji, opt dintre cei mai tineri. Jonathan era mulțumit de noul lot. Erau bine dresați și arătau splendid.

Iar câteva iepe urmau a fâta la primăvară. Mânjiile lor vor constitui venitul familiei pentru încă un an. După aceea, le va fi mai ușor. Atunci vor avea profit. Dacă ar putea să plătească cumva acea rată la bancă...

Așezată la masa din bucătărie și servind micul dejun, Virginia, care stătea cu fața la fereastră, observă o lumină ciudată, purpurie, profilându-se pe cer.

– Cred că avem parte de un răsărit de soare pe cînte, remarcă ea. Cerul e roșu.

– Nu e ora la care răsare soarele, spuse Jonathan încruntându-se. Scena îl făcu să sară ca un arc de pe scaun, palid la față încă înainte de a ajunge la fereastră. Virginia văzu cum trupul i se încordează.

– Ce este? Se ridică de pe scaun în clipa când el se răsuci spre ea.

– A luat foc fânul.

Ieși din casă fără ca măcar să-și ia haina pe el.

Nu mai avea niciun rost să lupte cu focul. Flăcările reușiră să pătrundă până în fânul uscat, și nu avea apă la îndemână, decât dacă aducea de la pompa din curte. Tot ce puteau face, era să stea și să

privească tristul spectacol, în timp ce caii din îngrăditurile aflate în apropiere nechezau, fornăiau și alergau în îngrădituri cuprinși de panică. Jonathan căută să-i liniștească, însă vocea atât de familiară nu avu prea mare efect asupra lor. Virginia se întrebă dacă nu cumva și ei își dădeau seama care erau consecințele unui asemenea dezastru.

Se întoarse în casă neajutorată, secătuită. *Pentru ce nu renunțăm? Pentru ce nu vindem ferma ca să ne mutăm în oraș?* Știa că Jonathan putea să se descurce lucrând ca tâmplar. Își dovedise îndemânarea lucrând la casa lor. Cu siguranță, tâmplăria era o meserie mai sigură decât creșterea cailor. Și ar avea mai mult timp. Ar putea avea șansa de a fi un soț și un tată adevărat. Nu un vizitator la sfârșit de zi. Nu un bărbat istovit care nu mai avea energie decât pentru a sta în fața focului și a-și legăna copilul. *Da, hotărî Virginia, asta ar trebui să facem.* O să vorbească cu Jonathan. Sigur o să fie de acord.

Însă Jonathan nu fu de acord. În timp ce stăteau întinși sub plapuma călduroasă, el spuse foarte puțin când Virginia veni cu soluția la toate problemele lor. Însă ea își dădu seama după tăcerea și după încordarea pe care i-o simțea în trup că nu era de acord.

O clipă se simți frustrată și tentată să-i spună că e încăpățânat. Ci refuza să-și ia în considerare familia. *Ce e mai bine pentru noi?* protesta mintea ei. Însă știa că ar fi nedrept. Jonathan întotdeauna se gândise la familia lui.

Totuși, se pare că acum nu intenționa să fie rezonabil. Oare visul său era prea greu de abandonat? Nu putea vedea că nu slăbiciunea îl determina pe om să admită că este înfrânt, ci tăria?

Încercă din nou. Avea o avere frumoșică în grajduri. Dacă ar fi vândut ferma și caii, și dacă toate acestea valorau cât credea el că valorează, atunci va putea să plătească datoria și le mai rămânea încă o sumă frumoșică de bani, ca să poată cumpăra o casă în oraș. Era singurul lucru înțelept pe care-l puteau face. Cum de nu putea vedea asta? Virginia își prezentă argumentele, cu voce din ce în ce mai ridicată pe măsură ce-și exprima poziția.

O VOINTĂ DE NECLINTIT

Când văzu că Jonathan n-o contrazice, însă nici nu este de acord, Virginia îi întoarse spatele. N-avea sens să mai discute despre asta. Lacrimi fierbinți udară perna umplută cu pene de gâscă. Ce rost avea? Încercase atât de mult să fie o soție bună. Să-și sprijine soțul, să-l ajute să-și împlinească visul. Și iat-o acum, împovărată de problema îngrijirii familiei. Familie ce nu reprezenta doar responsabilitatea ei. Nu era drept să se îngrijească de toți ai casei aproape singură, în timp ce Jonathan se refugia alături de animalele lui. Poate că ea era cea care ar trebui să se mute înapoi, în oraș.

Virginia se muștră aspru pentru o astfel de gândire, însă lacrimile o podidiră și mai tare. I se părea că povara ei era foarte mare. Și chiar i-ar fi prins bine confortul brațelor lui Jonathan.

CAPITOLUL 15

Dimineă următoare, Virginiei îi veni greu să se dea jos din pat. Jonathan deja ieșise din dormitor. Virginia auzi vocea lui Mindy. Nu știa dacă fetița vorbea cu Jonathan sau cu bunica Withers. Nu înțelegea cuvintele, îi auzea doar vocea. Martha, care fusese alăptată la patru dimineă, dormea acum. Virginia spera din toată inima că nu se va trezi decât după ce vor servi cu toții micul dejun.

Se dezlipi de căldura așternutului și puse un picior pe covorașul de lângă pat. Ar fi vrut să nu fie nevoită să dea piept cu ziua asta. Se întrebă cum o va întâmpina Jonathan după neînțelegerea pe care o avuseseră cu o seară înainte.

Se îmbracă încet și coborî scările. Jonathan deja plecase în grajd. Fetița vorbea cu bunica Withers.

— ... Și pe urmă, tata a spus că a fost doar un vis și că ar trebui să încerc să dorm.

— Și ai adormit?

— Nu, n-am putut. Mi-a fost frică. Am crezut că focul o să mă înghită și pe mine.

— Dar focul a fost departe, în partea cealaltă a îngrăditurilor.

— A fost acolo. Da' poate veni și aici.

Deci Mindy avusese un coșmar din cauza focului. Virginia n-o auzise în timpul nopții. Dormise mai adânc decât crezuse. Jonathan se dusesse la ea. Se întrebă cât mai reușise să doarmă după aceea. Iar acum era deja la treabă. Probabil că avusese o noapte scurtă.

Virginia o salută pe bunica Withers cu o aplecare a capului și se duse direct în bucătărie. Trebuia să pregătească micul dejun. Jonathan se va întoarce curând de la treabă.

Însă întârzie mai mult decât de obicei. Când veni, Martha era deja trează și insista să-și primească laptele. Mindy se smiorcăia și ea, spunând că o doare burtica. Virginia se întrebă dacă nu va începe și bunica Withers să se văicărească. Se grăbi să-i ducă micul dejun la pat, apoi puse masa pentru ceilalți.

Când Jonathan sosi în sfârșit, arăta de parcă deja lucrase întreaga zi. Niciunul nu avea chef de conversație, așa că mâncară în tăcere. Jonathan se uită la Virginia în timp ce se ridică de la masă.

— M-am gândit la ce ai spus, începu el cu glasul calm și controlat, și cu privirea stinsă. Dacă asta e ceea ce vrei, atunci asta o să facem. Va fi nevoie de timp ca să punem toate la punct, așa că o să te rog să ai puțină răbdare.

Apoi se ridică și plecă.

Acum ești rezonabil, își spuse Virginia. Însă în loc să aibă acel sentiment al triumfului, se simți tristă și tulburată. Știa că nu aceasta ar fi ceea ce Jonathan ar alege să facă. Știa cât de mult înseamnă pentru el caii în care investise atât de mult timp și grijă. După părerea ei, familia lor n-avea altă opțiune, însă ar fi fost mult mai ușor dacă și-ar fi putut manifesta părerea de rău pentru durerea profundă pe care o simțea el. Probabil că avea impresia că-și dezamăgise familia. În ochii lui... Însă nu putea rosti niciun cuvânt și-și simțea gâtul uscat. Nu spuse nimic, doar rămase privind lung la ușa închisă. Apoi își îngropă fața în păturica Marthei și plânse.

Dar ce altceva puteau face? Nu puteau aduna datorie peste datorie. Mânzul pe care-l pierduseră anul trecut, faptul că nu puteau s-o scoată pe Cinnamon la vânzare, iar acum focul ce le distrusese aproape toată hrana pentru animale – dacă ar fi fost doar una dintre aceste pierderi, poate că ar fi supraviețuit, dar toate trei la un loc erau prea mult. Sau nu?

Probabil că puteau vinde o parte din animale. Jumătate din ele. Însă până și Virginia, care cunoștea puține lucruri despre creșterea animalelor, își dădu seama că pentru a-și reface herghelia, era nevoie

de foarte mult timp. Și n-ar fi avut suficient profit din care să trăiască. Jonathan plănuiise totul cu grijă. Știa exact câte animale va trebui să aibă în grajduri și câte va trebui să vândă la târgul de primăvară. Știa ce sumă trebuia pusă deoparte în fiecare an pentru cheltuieli. Ținea toate socotelile într-un registru pe care-l păstra în sertarul biroului. Deja socotelile le fuseseră date peste cap. Jonathan nu se gândise că va avea de înfruntat atâtea piedici, într-o succesiune atât de rapidă.

Virginia se apucă de treabă cu inima grea. Atât de grea, încât Mindy o întrebase pe la amiază:

– Mama, și ție ți-e frică de foc?

Virginia nu reuși decât să încuviințeze. Da. Da, îi era frică de foc. Îi era frică de ce putea însemna focul pentru familia ei.

Bunica Withers și Mindy se puseră la culcare și, din fericire, micuța Martha le urmă exemplul, dându-i timp Virginiei să se ocupe de sarcini amânate de prea multă vreme.

Limpezea untul ce se afla pe fundul putineiului, când auzi o bătaie la ușă.

„Cine poate fi...?” Însă înainte de a-și putea duce gândul la capăt, ușa se deschise și în cadrul ei apără Jenny.

Virginia clipi des, nevenindu-i să creadă ce vedea. În următoarea clipă, un gând surprinzător îi veni în minte. *Ei bine, cel puțin acum vei putea să ai grijă de copilul tău.* Însă îndată respinse acest gând spunându-și că Mindy nu mai era copilul lui Jenny. Pierduse dreptul de părinte asupra ei. Mindy era a lor acum. A ei și a lui Jonathan. Nu puteau să renunțe la ea. Și desigur, Jenny nu le va cere asta. Desigur. Încă mai aveau probleme cu ea. Încă mai încercau să rezolve aceste probleme. Dar erau optimiști. Erau...

– Jenny, spuse Virginia, întrerupându-și dialogul lăuntric. Vocea sună fără vlagă în urechile ei. Intră.

– Sunt înăuntru, răspunse Jenny fără a-și cere scuze.

Virginia se întrebă dacă Mindy se trezise. Cum va răspunde mamei sale? Se va bucura? Va sta retrasă? Îi va fi teamă de ea? Virginia nu-și putea imagina. Nu știa ce să spună, așa că rămase în picioare cu putineiul de unt în mână și cu gura întredeschisă.

– Să înțeleg că ești surprinsă? spuse Jenny.

Virginia reuși să se urnească din loc, în cele din urmă. Se duse la bufet și puse putineiul lângă găleata cu apă.

— Da, reuși ea să spună. Da, cred că sunt.

— Nu te învinovățesc. A trecut mult timp.

— Da. A trecut. Virginia dădu la o parte capacul putineiului și turnă zerul într-un ulcior. Apoi luă apă rece din găleată, o turnă peste bulgărele gălbui de unt și începu să bată untul cu o lingură, turnând apă din când în când, apăsând, presând. Aruncă apa folosită și turnă apă proaspătă, repetând procesul.

— Vin imediat, spuse peste umăr. Fac o cafea. Dezbracă-te și stai jos. Jenny își scoase haina și o aruncă pe un scaun de bucătărie.

— Cu ce ai ajuns?

— Cu trenul. Și aici m-a adus un vecin, cu mașina.

Tăcere.

— Ce face Mindy?

— A... a crescut.

— Bine.

Din nou tăcere.

— Ce face Hayden?

Urmă o tăcere atât de lungă, încât Virginia își ridică privirea de la untul pe care-l frământa. Jenny ședea pe scaun, cu chipul palid și lipsit de viață.

— Probleme din nou? întrebă Virginia cu înțelegere.

Jenny încuviință.

Virginia puse untul deoparte fără să adauge sare, și se duse să pună cafeaua la fiert. Jenny avea nevoie de o cafea fierbinte — pentru trup și suflet.

— Vrei să vorbești despre asta? întrebă Virginia, ștergându-și mâinile pe șorț în timp ce se îndreptă spre masă și se așeză pe scaun în fața lui Jenny.

Jenny își ridică privirea. Clipi des pentru a-și alunga lacrimile din ochi și clătină din cap cu hotărâre.

— A mers o vreme.

— Pe urmă?

— El... el tot pleca și se întorcea. De data asta spune că nu se mai întoarce. Cere... cere divorțul.

— Și ești de acord?

— Nu știu. Nu știu. Încă... El e tot ce mi-am dorit vreodată, Virginia. Tot.

Atunci înseamnă că ai avut așteptări tare mici, ar fi vrut Virginia să pună, însă nu zise nimic.

— Așa că am venit la tine, continuă Jenny cu un râs forțat. Alerg la rechea mea prietenă Virginia de fiecare dată când am nevoie de o favoare.

— O favoare?

Jenny se îmbujoră. *Cel puțin mai are atâta decență, gândi Virginia. Încă se mai îmbujorează când încearcă să se folosească de mine.*

Jenny încuviință.

— Doar de data asta.

— Și care este favoarea asta? o îndemnă Virginia să continue când Jenny ezită.

Stânjeneala lui Jenny deveni și mai vizibilă. Se jucă cu inelele de pe degete, prea stânjenită pentru a putea vorbi. În cele din urmă, trase adânc aer în piept.

— Ei bine... știi că întotdeauna spuneai că... că Dumnezeu răspunde rugăciunilor.

Inima Virginiei tresăltă. Oare să fi ajuns Jenny la acel punct în care dorea să se întoarcă la Dumnezeu? Simți cum i se umezesc ochii. Încuviință.

— Așa este, spuse ea cu blândețe.

— Eu... aș vrea să-ți cer să te rogi pentru mine.

O, Jenny. Nici nu știi cât m-am rugat să te aud rostind aceste cuvinte, strigă inima Virginiei.

Jenny continuă.

— Vreau să te rogi ca Dumnezeu să-l aducă pe Hayden înapoi.

Virginia rămase mută de uimire.

— Poftim? Pentru ce vrei să mă rog?

— Am nevoie de el, Virginia. Chiar am nevoie!

Virginia simți cum o cuprinde o stare de rău. Reuși să se ridice de pe scaun și să meargă la sobă ca să tragă deoparte ibricul cu cafea.

— Vrei s-o faci? întrebă Jenny.

Virginia clătină din cap.

— Nu știu, Jenny. Este...

— Întotdeauna ai spus că El răspunde. Ai...

— Așa este, o întrerupse Virginia.

— Dar n-ar face asta. Nu pentru mine. Asta e ce vrei să spui?

— Nu știu. Ce...

— Pentru că sunt o păcătoasă? continuă Jenny. De aceea nu-mi va răspunde la rugăciune? Dar nu eu mă rog, Virginia. Tu te rogi. Tu ești păcătoasă. Ție îți va răspunde. De aceea am venit. Am încercat sincer. Am încercat să mă rog, dar mie nu-mi răspunde.

Virginia își ridică privirea de la ceștile pe care le umplea. Încă mai clătina din cap. Se simțea slăbită și palidă.

— Tu ai răspunde? întrebă ea. Dacă ai fi Dumnezeu, tu ai răspunde unei asemenea rugăciuni?

Jenny nu răspunse.

— Ai împlini o astfel de dorință, știind foarte bine că acea persoană va folosi rugăciunea doar pentru a obține ceea ce dorește, pentru ca mai apoi să-ți întoarcă din nou spatele?

— Eu... eu...

— Asta vrei să faci, nu-i așa, Jenny? Vrei ca Dumnezeu să-l aducă înapoi pe Hayden. Să-l aducă înapoi astfel încât amândoi să vă puteți continua viața de unde ați lăsat-o. Să trăiți o viață care-L exclude pe Dumnezeu. Să faceți exact ceea ce poftiți. Să vă ignorați conștiința. Asta este planul tău?

Jenny își scutură buclele lipsite de strălucire și îi aruncă Virginia o privire disprețuitoare.

— Cred că nu trebuie să-mi spui tu cum să-mi trăiesc viața, Virginia.

Se ridică de pe scaun și se duse furioasă la fereastră.

O clipă, Virginia își dori să nu fi vorbit atât de direct. Nu realizase nimic. Jenny se supăraseră pe ea. Întotdeauna spunea ce nu trebuie

...dacă și-ar fi putut retrage cuvintele... În felul acesta, Jenny nu putea câștiga.

Jenny se întoarse brusc spre ea.

– Bine. Ai dreptate. Nu mi-aș schimba viața. Nu vreau să mi-o schimb. Dacă aș face-o... l-aș pierde din nou pe Hayden. Și îmi place viața pe care o duc... în cea mai mare parte a timpului. Dacă Hayden ar întoarce, aș fi fericită. Cel puțin, mai fericită decât sunt acum. Însă dacă Dumnezeuul tău... dacă nu vrea să ajute o persoană căzută... atunci nu știu dacă vreau să am de-a face cu El. Cine are nevoie de un asemenea Dumnezeu?

– Eu am, spuse Virginia apăsât. Eu am. Și să știi că ajută omul căzut. Întotdeauna o face. Fiecare dintre noi avem astfel de momente, Jenny. Dumnezeu nu m-a dezamăgit niciodată în astfel de clipe. Însă nu putem să ne folosim de El când avem noi chef, pentru propriile noastre scopuri. Acela nu e Dumnezeu. E un fel de... zână bună, sau un Moș Crăciun disponibil întreg anul.

– Atunci eu...

– Dumnezeu este mult mai interesat de starea ta spirituală decât de fericirea ta. Vrea ca viața ta să fie mai mult decât o petrecere continuă ce se termină cu o mahmureală dimineața.

Jenny tremură în timp ce se îndreptă spre scaunul de lângă masă. Virginia nu știa dacă tremură de furie, dezamăgire sau vinovăție. Duse cele două cești cu cafea la masă și se așeză pe scaunul din fața vechii sale prietene. Întinse mâna și apucă mâna lui Jenny.

– O, Jenny, dacă ai putea înțelege cât de frumoasă poate fi viața! Jenny își ridică capul.

– Ție ți-e ușor să vorbești. Tu ai fost crescută într-un cămin adevărat. Mama ta n-a fugit de acasă. Tatăl tău n-a venit acasă beat. Al meu a făcut-o și nu pot schimba asta. Am fost prinsă ca într-o capcană. Toată viața a trebuit să trăiesc astfel. Nu-ți dai seama, Virginia? Sunt ceea ce sunt pentru că așa m-a făcut viața. Nu pot schimba asta. N-am avut de ales.

– Aici greșești. Atâta vreme cât există Dumnezeu, există o alegere. Gândește-te, Jenny. El ne-a creat, și unul dintre lucrurile pe care le-a pus înăuntrul nostru este libertatea de a alege. Nimeni nu ne ia asta.

Nici viața, nici cei din jurul nostru. Nici măcar Satan însuși. Dumnezeu ne-a pus înaintea o alegere. E un dar minunat. Gândește-te. Indiferent ce ne rezervă viața, noi putem alege.

Sigur, nu ne putem alege circumstanțele – și recunosc că ale tale au fost nedrepte și crude – însă putem alege felul în care răspundem la aceste circumstanțe. Putem alege.

– E prea târziu acum. Eu... eu am ales deja. N-am nicio scăpare. Nu pot schimba nimic.

– Greșești, Jenny. Poți alege – chiar și acum. Poți asculta de inima ta și poți cere iertare lui Dumnezeu... Îl poți lăsa să te schimbe. Sau poți alege să mergi înainte, prinsă în vârtejul obiceiurilor și păcatului tău. Încă mai poți alege. Ți s-a dat această putere. Nimeni – ascultă la mine – nimeni nu poate spune vreodată: „Este peste puterea mea de alegere.” Poate că cei care spun asta, chiar simt astfel, dar până și afirmația pe care o fac este o alegere. O alegere de a abandona, când ar putea merge înainte, acceptând libertatea lui Dumnezeu.

Jenny părea agitată. Își trase mâna din mâna Virginiei și se frecă cu manșeta la ochi.

– E prea târziu.

– E prea târziu doar dacă tu hotărăști asta, insistă Virginia. Tu alegi.

– N-aș putea să mă descurc singură.

– Dumnezeu nu-ți cere asta. El te va ajuta.

Jenny clătină din cap.

– Cum faci de reușești întotdeauna să mă vâri într-o astfel de confuzie, Virginia? Întrebă ea aproape supărată. Am venit aici să-ți cer ajutorul și tu îmi ții o predică.

– Dacă ai putea vedea ajutorul care îți este la îndemână, spuse Virginia. Însă eu nu pot alege pentru tine. Cât aș vrea să pot, dar alegerea îți aparține.

– O să... o să mă gândesc la asta.

Nu la așa ceva se gândise Virginia, însă era un început. Era prima dată când Jenny promisese că se va gândi la nevoile sufletului ei.

Jenny rămase cu ei trei zile. În tot acest timp, Mindy o ignoră. Iar Jenny nu încercă să se apropie de ea. Virginia nu știa dacă ar trebui să se întristeze sau să se bucure de lipsa de interacțiune dintre cele două.

— Vrei să-i spui lui Mindy că ești mama ei adevărată? o întrebă pe Jenny în timp ce stăteau în fața focului, în prima seară. Mindy fusese deja pusă la culcare.

Jenny își ridicase privirea. Clătină încet din cap.

— Nu cred că ar fi un lucru adevărat, spuse ea în cele din urmă. Din câte am văzut, tu ești mama ei adevărată. Eu doar am născut-o.

Virginia își simți lacrimile invadându-i ochii.

— S-a schimbat, continuă Jenny. Ai fost bună cu ea, Virginia. Tu și Jonathan. Cred că cel mai bine ar fi să lăsăm lucrurile așa cum sunt acum. Aș tulbura-o dacă i-aș spune că eu sunt mama ei. Poate când va fi mai mare. Vom vedea.

Așa că lăsară lucrurile așa cum erau. Mindy nu pusese întrebări referitoare la Jenny și nimeni nu se oferă în mod voluntar să-i dea vreo informație.

În cea de-a treia zi, Jenny își împachetă valiza și-l rugă pe Jonathan s-o ducă în oraș. Virginia își simțea inima zdrobită. Fu copleșită de tristețe văzând că Jenny alegea din nou calea cea greșită.

— Ai promis că te vei gândi la cele ce ți-am spus, îi reaminti lui Jenny în timp ce o îmbrățișă de rămas bun.

Jenny încuviință, apoi plecă.

CAPITOLUL 16

Virginia nu reuși să doarmă în acea noapte. Parcurse în mintea ei fiecare frântură de conversație pe care o avusese cu Jenny. Două lucruri o tulburau: refuzul lui Jenny de a vedea că exista speranță și libertate în acceptarea iertării lui Dumnezeu și a eliberării din robia în care se afla; apoi propriile ei cuvinte, care îi deschiseseră și ei ochii. Credea cu adevărat tot ceea ce-i spusese lui Jenny. Atunci de ce nu putea să și trăiască acest adevăr? Noi putem alege – îi explicase ea vechii sale prietene – nu neapărat situațiile prin care trecem, ci atitudinea pe care s-o avem cu privire la aceste situații. Virginia știa că asta n-avea sens. Fie credea ceea ce spunea, fie nu credea. Iar dacă credea aceste cuvinte, atunci ar trebui să le și trăiască.

Se frământă toată noaptea. S-ar fi dat jos din pat și s-ar fi dus în bucătărie să se roage, însă se temea că o s-o deranjeze pe bunica Withers. Așa că rămase unde era, sperând că agitația ei nu-l va trezi pe Jonathan.

Perna i se udă de lacrimi. Era o fățarnică. Îi spusese lui Jenny că Dumnezeu era acolo, lângă ea. Că o ajutase în vremuri de nevoie. Că întotdeauna exista speranță, că întotdeauna exista o alegere. Că Dumnezeu ne-a dat dreptul de a alege. Și atunci când exista o alegere, omul putea trece dincolo de capcana circumstanțelor, putea găsi o cale de a scăpa de ispita acceptării înfrângerii. Ea nu era primul om din lume care se confrunta cu greutate. Și nici ultima. Nu erau singurii

care aveau probleme financiare. Și totuși, ea își îngăduise să se cufunde într-o stare de autocompătimire. Era supărată pe Jonathan pentru lucruri pe care acesta nu le putea controla. Era plină de resentimente față de bunica pentru că-și rupăsese piciorul, și povara îngrijirii ei apăsă și mai mult asupra lor. Comportamentul ei, atitudinea ei... erau ridicole. Pentru ce se purta astfel cu cei pe care îi iubea? Pentru ce lăsase amărăciunea să-i roadă sufletul? Știa. Știa că alesese cu nesăbuiță. Ea singură alesese necazul acesta.

Virginia nu mai putu suporta. Se dădu jos din pat și îngenunche pe covoraș. Începu să se roage, vărsând lacrimi de căință. Aerul nopții era rece și tremura de frig, însă nici nu băgă de seamă. Era mult prea dornică să se împace cu Dumnezeu.

În timp ce se rugă, de pe inima ei se ridică o mare povară. Nu va cădea din nou în disperare. Exista o cale de ieșire din situația în care se aflau. Dumnezeu era credincios. Poate că vor fi nevoiți să părăsească ferma, însă nu va încerca să manipuleze lucrurile ca să se facă după voia ei. Ea și Jonathan, împreună, vor discuta ce e de făcut. Dimineață îi va spune că luase hotărârea să nu se mai frământa și să lase decizia finală în mâna lui și a lui Dumnezeu.

Virginia se ridică de pe genunchi. Însă înainte de a se întoarce în pat, traversă holul și intră în camera lui Mindy. Îngenunche din nou.

— Doamne, acesta este copilul Tău. Vreau să ți-o dăruiesc pe Mindy într-un fel nou în noaptea asta. Dă-mi dragoste, răbdare și înțelegere... și înțelepciune, Doamne. Am nevoie de înțelepciune. Dar ajută-mă să-mi amintesc că pe Tine te interesează chiar mai mult decât pe mine această micuță. Condu-o Tu, Doamne. Lucrează în inimioara și în sufletul ei, eliberează-o de trecut și călăuzește-o într-un viitor plin de promisiuni și alegeri potrivite. Ajută-mă să nu mă neliniștesc și să nu încerc s-o transform în ceea ce cred eu că ar trebui să fie. Ajută-mă să-Ți dau libertatea de a lucra în viața ei.

Virginia coborî în liniște scările. Se duse la patul bunicii, a cărei respirație regulată o vestea că femeia dormea profund.

— Doamne, se rugă ea în tăcere, mulțumesc pentru bunica Withers. O iubesc. A fost o binecuvântare în viața mea. Ajută-mă să fiu răbdătoare și iubitoare. Lucrează la vindecarea piciorului ei. Ajută-o

să poată umbla din nou. Să se bucure de grădina ei. Să lucreze în bucătăria ei. Însă până atunci, Doamne, ajută-o să fie fericită aici, cu noi. Să se simtă dorită și iubită... și chiar necesară în această casă. Îți mulțumesc că ai adus-o aici, la noi.

Virginia se întoarse în dormitor. Începuse să simtă frigul din casă în acea noapte de iarnă. Însă înainte de a se întoarce în pat, se opri la pătuțul Marthei. Lumina lunii se răsfrângea palidă asupra trăsăturilor micuței. Unul dintre pumni i se odihnea lângă obraz. Își țuguiase buzele ca și când ar fi supt, iar Virginia știa că nu va mai trece mult și își va cere drepturile. Virginia întinse mâna și o rezemă pe păturica fetei.

— Doamne, Îți mulțumesc pentru fetița noastră frumoasă și sănătoasă. Ne-a adus atâta bucurie. Ajută-mă să fiu o mamă bună pentru ea. Dă-mi înțelepciune și dragoste răbdătoare în toate zilele vieții ei și ajută-mă s-o călăuzesc spre Tine. Ajută-mă să trăiesc ceea ce cred, pentru ca și ea să devină o credincioasă. Amin.

Bătu ușurel păturica micuței, își șterse lacrimile și se întoarse în pat. Însă înainte de a se vâri sub pături, îngenunche din nou.

— Doamne, Îți mulțumesc pentru Jonathan. Pentru dragostea lui. Pentru blândețea lui. Îți mulțumesc că l-ai adus aici ca să-mi împart viața cu el. Fii alături de el prin situația aceasta dificilă. Dă-i înțelepciune cu privire la ce e de făcut. Ajută-mă să-l susțin în acea decizie — oricare ar fi ea. Ajută-mă să-mi amintesc că suntem un cuplu. Că mergem pe calea vieții împreună. Ca o echipă, Doamne. Nu ca doi oameni separați, ci așa cum ne-ai poruncit: „În cinste, dați-vă întâietate unii altora.” Să ne gândim unul la celălalt. Să ne sprijinim. Să trăim unul pentru celălalt. Atunci vom găsi fericirea pe care o ai pentru noi. Îl iubesc, Doamne. Îl iubesc mult. Binecuvântează-l, chiar și acum, în somnul lui. Amin.

Virginia se urcă cu grijă în pat, încercând să nu-l trezească pe Jonathan. Avea nevoie de odihnă. Și ea avea nevoie. Măine va fi o altă zi lungă. Acum era gata de somn.

— Bunica spune că vrea să meargă în oraș, îi spuse Virginia lui Jonathan în timp ce acesta își agăța haina în culer.

— În oraș? Se întoarse, părând la fel de surprins ca și ea atunci când bunica Withers își făcuse cunoscută dorința.

Virginia încuviință.

— De ce? Cum crede că va putea face față drumului? Întrebă el, îndreptându-se spre ligheanul din colț ca să se spele înainte de micul dejun.

Virginia clătină din cap.

— Nu știu. Dar insistă că are o treabă pe care trebuie s-o rezolve. Jonathan coborî glasul.

— Cum s-o punem în mașină? Ghipsul ăla e aproape la fel de greu ca și ea.

— Trebuie să găsim o cale. Se pare că e ceva important.

Mai înainte, Virginia ar fi fost iritată de o cerere atât de lipsită de sens. Dimineata asta însă, după rugăciunea din timpul nopții, se simțea mult mai liniștită. Mai senină. Chiar și dorința aceasta ciudată din partea bunicii Withers n-o mai deranja.

— Ai vreo idee? Jonathan se clăti cu apă caldă pe față și pe gât, și-și săpuni cu grijă mâinile. Întinse mâna după prosop.

— Nu prea. Am putea încerca să o cărăm noi doi. Așa ați făcut tu și tata când ați adus-o aici.

Jonathan încuviință.

— O să vorbesc cu ea.

Acum însă, vorbea Mindy cu bunica – lucru ce se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme. Virginia auzea vocea copilei din camera de zi și bănuia că stătea rezemată de patul în care se odihnea femeia.

— ... Și dădeam de mâncare la găini... eu singură.

— Dar acum nu mai faci asta.

— Nu.

— De ce?

— Așa. Pentru că nu vreau s-o ajut pe mama.

Virginia se opri brusc din trebăluială. Așadar, copila avusese un motiv. Un motiv de care era perfect conștientă. Nu-și mai făcuse treaba, ca s-o pedepsească pe Virginia pentru că adusese un bender

în casă. Măi să fie, dar cam devreme a-nceput să facă alegeri de felul ăsta, gândi Virginia cu un zâmbet strâmb.

Auzi glasul bunicii Withers.

– Și te-ai simțit mai bine dacă n-ai ajutat-o pe mama?

Urmă o clipă de tăcere, apoi răspunsul:

– Nu, am fost tot supărată.

– Nu ți-e dor să spui „bună dimineța” găinilor și piscoiașilor? Și lui Murphy? Cred că lor le este tare dor de tine.

– Poate, recunosc Mindy.

– Poate că ar trebui să le dai de mâncare în dimineța asta, ca să vezi dacă se bucură.

– Și mama?

– Cred că și mama s-ar bucura.

– Dar ea o s-o țină pe Martha.

– Martha este parte din familie. N-o putem da altcuiva pe Martha. Ai văzut-o cum a zâmbit când ai trecut ieri pe lângă pătuțul ei?

– Nu.

– Eu da. Cred că Marthei îi place de surioara ei mai mare. Ea...

Terciul clocotea. Virginia nu mai auzi restul conversației. Însă nu fu prea surprinsă când, după micul dejun, Mindy coborî de pe scaunul ei și anunță că se va duce să dea de mâncare la găini.

Fu nevoie de amândoi pentru a o duce pe bunica Withers la mașină. Jonathan o trăsese aproape de treptele casei. Chiar și așa, cu greu reușiră s-o ridice din pat pe bătrână, s-o ducă prin bucătărie, să traverseze veranda și s-o instaleze în mașină. Se prinseseră de mâini și formaseră un fel de scaun pentru bunica. Virginia era sigură că nici bunicii nu-i era ușor, însă femeia își mușcă buzele și suportă cu stoicism durerea.

Din fericire, era o zi frumoasă. Nu bătea vântul, iar razele strălucitoare ale soarelui parcă aminteau de venirea primăverii. Virginia trase adânc în piept aerul proaspăt, curat. I se părea că nu mai ieșise de multă vreme din casă, doar ca să întindă rufele spălate sau să

hrănească animalele. Astăzi urma să meargă și ea în oraș. Bunica încă nu le spusese unde dorea să fie dusă, însă presupuseră că dorea să vadă cum mai stau lucrurile acasă.

Fură nevoiți să se îngrămădească toți patru pe bancheta din față, pentru că bunica Withers avea nevoie de toată bancheta din spate. Virginia o ținea pe micuța Martha în brațe, iar Mindy se ghemui lângă ea, astfel încât Jonathan să poată avea loc să manevreze schimbătorul de viteze.

Cu toate că ziua era însorită, călătoria în oraș se dovedi destul de friguroasă. Încălzitorul mașinii încercă din greu să păstreze o temperatură cât mai confortabilă în mașină. Nu după multă vreme însă, Virginia se văzu nevoită să-și miște din când în când picioarele pentru a nu îngheța, și se bucură că se gândiseră s-o înfășoare pe bunica Withers în pături.

Când ajunseră aproape de oraș, bunica spuse:

— Du-mă pe strada a patra. La doamna Cadbury. Jonathan se întoarse pe scaun ca s-o privească pe bunica lui. Virginia se temu c-o să aterizeze cu toții în șanț.

Doamna Cadbury era femeia aceea văduvă pe care Jonathan o angajase să îngrijească de bunica lui înainte ca aceasta să-și rupă piciorul.

— Bunica, sper că nu te gândești la cine știe ce lucru nesocotit. Știi doar că doamna Cadbury are trei zile pe săptămână libere.

— Știu asta.

Desigur, bunica Withers nu se gândea să se întoarcă acasă cu piciorul încă imobilizat în ghips. Era de neimaginat. Nu va reuși niciodată să se descurce singură, iar ei își vor face zi și noapte griji pentru ea.

— Nu cumva...? începu Jonathan.

— Nu.

— Bine.

Jonathan își îndreptă atenția asupra volanului.

Opriră în fața casei doamnei Cadbury, o casă înaltă, maronie. O scoaseră cu greutate pe bunica din mașină. Mindy primi sarcina de veghea ca nu cumva micuța Martha să se rostogolească de pe bancheta mașinii. Își luă treaba foarte în serios.

– Să nu cumva să te legeni, Martha, o auzi Virginia spunând. Te-ai putea alege cu un cucui.

Le luă mult timp să o urce pe bunica pe scări și s-o așeze în camera de zi a doamnei Cadbury. Erau cu toții epuizați când isprăviră treaba.

– E foarte bine, spuse bunica Withers cu un oftat de ușurare în timp ce se odihnea confortabil pe o canapea, cu piciorul sprijinit pe un scaun mic. Doamna Cadbury se zori să pregătească ceaiul pentru musafira neașteptată.

– Puteți veni după mine într-o oră, le spuse bunica celor doi.

Aceștia schimbă priviri nedumerite, însă Jonathan încuviință, iar Virginia se îndreptă spre ușă, nerăbdătoare să ajungă la mașină și la copii.

– Nu, strigă bunica Withers înainte ca cei doi să iasă afară. Veniți peste două ore.

– Despre ce poate fi vorba oare? întrebă Jonathan în timp ce coborau treptele.

– N-am idee.

– N-a spus nimic?

– Nimic... în afară de faptul că era important s-o aducem în oraș.

– Nu cred că bunica îi datorează bani.

Virginia știa că era adevărat. Jonathan îi plătise doamnei pentru ajutorul dat.

Jonathan ridică din umeri.

– Poate că se simțea singură și simțea nevoia să servească ceaiul cu cineva.

Virginia se gândi la zilele ce trecuseră de când bunica Withers venise la ei. Îngrijise de ea – uneori fără tragere de inimă. Însă nu stătuseră la taclale în fața ceaiului. Se simțea vinovată și obrajii i se îmbujorară. Se va strădui să facă lucrurile mai plăcute pe viitor.

– Jonathan, spuse ea strecurându-și mâna în mâna lui. Știu... știu că nu este nici timpul, nici locul. Dar... aș vrea să vorbim. Cât mai curând. Am... am fost cam susceptibilă în ultima vreme. Vizita lui Jenny... ei bine... m-a ajutat oarecum să-mi dau seama ce se întâmplă cu mine. Să mă analizez. Aș vrea să vorbim despre asta.

Jonathan o strânse ușor de mână.

— Am greșit când am insistat să vindem ferma, continuă ea. Căi. Trebuie să existe și altă cale.

— Virginia, cred că ai avut dreptate. Mai am nutreț doar pentru câteva zile.

— Dar trebuie să existe și altă cale. Poate reușim să facem ceva.

— E în regulă.

— O să ne rugăm pentru asta.

— M-am rugat. Mult. Și o să fie bine. Mă descurc și fără caii mei.

Sincer.

— Eu... eu sper să nu trebuiască să facem asta.

— Ei bine, o să vorbesc cu bancherul și o să văd dacă are ceva sugestii despre cum putem rezolva problema. Poate că nu vom pierde totul. Dar dacă pierdem, mie îmi este suficient că te am pe tine, pe Martha și pe Mindy. Sunt fericit dacă vă am pe voi.

O strânse din nou de mână. Acesta era răspunsul de care Virginia avea nevoie.

Când ajunseră la mașină, o găsiră pe Mindy îngenunchată în fața banchetei, aplecată asupra Marthei și povestindu-i ceva micuței. Aceasta îi zâmbea larg. Virginia nu auzi ce spunea Mindy.

Când îi văzu, fetița se ridică repede.

— N-a căzut, spuse ea. Am rugat-o să stea liniștită și m-a ascultat.

Apoi adăugă aproape rușinată:

— Cred că-i place de mine.

Se îndreptară spre părinții Virginiei. Parcă trecuse o veșnicie de când nu mai vizitase casa în care copilărise. Belinda îi primi cu entuziasm și, după ce-și lăsară deoparte hainele, se așezară la masă din bucătărie în timp ce Jonathan se duse să facă câteva cumpărături. Martha decise că era vremea să mănânce, așa că Virginia se ocupă de ea în timp ce mama ei puse ceaiul.

— Mi-ar prinde tare bine dacă m-ar ajuta cineva cu zahărul, spuse Belinda pe un ton natural. Mindy nu-și depășise încă

O VOINTĂ DE NECLINTIT

timiditatea în prezența altora. Însă fetița se îndreaptă tăcută spre zaharniță și o aduse cu grijă la masă.

— Amândouă nepoțelele mele au crescut atât de mult! Nu-mi vine să cred, repetă Belinda bătând-o ușurel pe Mindy pe umăr și mângâind căpșorul Marthei.

— Jenny a venit din nou, spuse Virginia. Nu putea spune prea multe având-o pe Mindy în preajmă.

— Ce mai face?

— La fel, cred.

— Mai stă cu soțul ei?

— Hayden a cerut divorțul. E destul de greu pentru ea.

— Sărmana Jenny.

— Am povestit mult. Am reușit să-i spun unele lucruri pe care am vrut să i le spun de multă vreme.

— Și a ajutat?

Virginia o trecu pe Martha pe celălalt braț. Zâmbi.

— Pe Jenny... sau pe mine?

Belinda ridică sprâncenele nedumerită.

— Am descoperit unele lucruri, mama. Am descoperit că nu trăiam cu adevărat credința pe care pretindeam că o am. Faptul că am discutat cu Jenny... mi-a atras atenția. Îi spuneam ce trebuie să facă, în timp ce eu însămi aveam nevoie de acea predică. M-am decis să fac ceva în direcția asta.

Ochii Virginiei se umplură de lacrimi.

Belinda se apropie de fiica ei și-și puse brațele în jurul umerilor ei. Era cam incomod, cu bebelușul în brațele Virginiei.

— Tata și cu mine ne-am rugat pentru tine. Ai avut o sarcină tare grea. Nu știu cum ai reușit să te descurci.

— Mă tem că nu prea bine. Dar o să fie bine. De acum înainte. Acum sunt pe drumul bun.

Martha se agită, iar Mindy o trase pe Belinda de mânecă.

— Bunica, ai grijă. Îl zdrobești pe bebele nostru.

CAPITOLUL 17

Jonathan veni după Virginia și după fetițe înainte de a merge s-o ia pe bunica. Fusesse la bancă, însă după privirea de pe chipul său, rezultatele nu erau bune. Încercă să-și ascundă dezamăgirea în spatele unui zâmbet vesel, însă Virginia îi observase privirea umbrită.

— Niciun ajutor de la bancă? întrebă în timp ce urcară în mașină. El clătină din cap.

— Bancherul e un om inteligent, spuse el admirativ. Spune că am împrumutat la limită. Animalele – caii – nu sunt bunuri sigure. Li se poate întâmpla orice.

— În lumea asta oricui i se poate întâmpla orice.

Jonathan reuși să râdă încetișor.

— Și ce-au făcut fetele mele? Ați făcut-o pe bunica Belinda mândră de voi?

Virginia străluci de mulțumire.

— Au fost cuminți. Ne-au lăsat să ne servim ceaiul în liniște. Și Mindy a stat cu noi, nu-i așa, Mindy? I-au plăcut prăjiturelele bunicii.

— Martha e prea mică, îl informă Mindy pe tatăl ei.

— Sunt sigur că Martha a avut propria ei petrecere, spuse Jonathan privind-o jucăuș pe Virginia.

— Nu, n-a avut. Doar a mâncat și a dormit.

Jonathan râse din nou.

Bunica Withers nu părea neliniștită când sosiră ei la casa doamnei Cadbury. Cele două doamne păreau să fi avut un timp minunat împreună. Erau mulțumite și-si spuseră că trebuiau să repete escapada. Virginia își imaginează cât de greu le va fi s-o urce și s-o coboare din mașină pe bunica, și făcu o strâmbătură. Însă își aminti promisiunea pe care și-o făcuse. Dacă o ieșire ca aceasta o făcea pe bunica fericită, atunci puteau s-o facă din nou.

În acea seară, după ce copilele fuseseră puse la culcare, cei trei mai rămaseră puțin la taifas în fața focului din camera de zi, înainte de a se duce fiecare la culcare.

După o pauză în conversație, bunica Withers spuse:

— Probabil că vă întrebați de ce am insistat să merg astăzi în oraș. Jonathan încuviință.

— Am fost, într-adevăr, curios, admise el. Nu-ți stă în fire să faci astfel de cereri, pe neașteptate și fără a da nicio explicație.

— Ei bine, trebuia s-o văd pe Annie. Adică pe doamna Cadbury. Jonathan încuviință și așteptă.

— În trecut m-a tot întrebat de casă. Are un fiu interesat să cumpere. Întotdeauna am spus nu – pentru că îmi plăceau tare mult florile. Însă în ultimele zile, stând aici, m-am tot gândit. Nu cred că voi mai reuși să îngrijesc de flori de acum înainte. Iar ție ți-ar fi prea greu, Virginia, să alergi acolo și să le îngrijești în locul meu. Se uită la Virginia și la Jonathan. Când văzu că niciunul nu spune nimic, continuă:

— În felul acesta am hotărât că dacă așa stau lucrurile, cel mai bine ar fi să vând casa.

— Ai vândut casa? Lui Jonathan nu-i venea să creadă.

— M-am gândit că după ce o să scap de ghipsul ăsta, o să-mi iau o cameră la pensiunea din oraș.

Virginia se aplecă spre ea.

— O, bunica, nu poți face asta. Cum...

— Ascultați-mă o clipă. Știu că sunt binevenită aici, dar am constatat că aveți destulă treabă cu îngrijirea familiei. Eu sunt împăcată cu gândul. Aș putea spune că îmi face chiar plăcere. Am rugat un avocat – pe tatăl tău, Virginia – să scrie o clauză în contractul

O VOINTĂ DE NECLINTIT

de vânzare. Puteți lua mlădițe din fiecare plantă din grădină, după plac. Aveți trei ani la dispoziție pentru a vă hotărî.

– O, bunica, fu tot ce reuși să spună Virginia.

– Și pentru tine am ceva, băiatul meu, continuă bunica Withers. Știu că nu ți-a fost ușor – să iei totul de la zero și să ai problemele pe care le-ai avut cu iapa, cu focul și cu toate celelalte. L-am rugat pe cumpărător să facă două cecuri. Unul pentru mine – ca să pot fi independentă financiar – și unul pentru tine. Sper că te va ajuta până când vei rezolva toate problemele.

– Nu pot lua cecul, bunica, spuse Jonathan înainte ca Virginia să exclame de bucurie. Chipul îi era palid și încordat.

– De ce nu?

– N-ar fi drept. Bani sunt ai dumitale.

– Cred că dacă sunt ai mei am dreptul să fac ce vreau cu ei.

– Dar...

– Uite ce e... crezi că bănușii ăștia te vor putea răsplăti vreodată pentru faptul că ți-ai lăsat casa din Vest ca să vii să ai grijă de mine? Crezi că vor reuși vreodată s-o răsplătească pe Virginia pentru că mi-a dus afară murdăria, m-a spălat și a avut răbdare cu o bătrână legată de pat, când zilele ei erau atât de încărcate, încât era nevoită să alerge de dimineața până seara? Știu că dragostea nu poate fi cumpărată cu bani. Și mai știu că nu este destul pentru cât mi-ați oferit. Știu asta. Dar asta e ceea ce pot face și ceea ce vreau să fac. Te rog... te rog nu-mi refuza plăcerea asta, Jonathan. Este singurul mod în care îți pot mulțumi.

Jonathan se ridică de pe scaunul de lângă foc și veni la patul femeii. O cuprinse cu brațele și o ținu la piept vreme îndelungată. Virginia știa că plânge, după tremurul umerilor lui. Își plecă fața și dădu frâu liber propriilor lacrimi, în timp ce înălța o rugăciune de mulțumire.

Virginiei nu-i venea să creadă cât de mult se schimbase atmosfera în casă. Sau poate că diferența era la ea? Încă mai avea multe lucruri de făcut pentru o zi, însă atitudinea ei față de ele, față de fiecare

membru al căminului, se schimbaseră atât de mult, încât până și cele mai grele sarcini păreau a căpăta o nouă semnificație. În multe dintre după-amieze își făcea timp să servească ceaiul cu bunica Withers. Câteodată chiar jucau o partidă de șah. Uneori citeau dintr-o carte sau lucrau la un nou model de brodat. Alteori doar sorbeau din ceai și povesteau. Virginia era surprinsă cât de înprospătată se simțea după o astfel de pauză.

Jonathan se dusese în oraș ca să plătească rata la bancă. Cumpără nutreț de la un fermier din vecinătate, pentru a se aproviziona până la primăvară, încredințat acum că mânjii de doi ani vor fi gata pentru târg. Mindy începu să facă din nou vizite cailor, alături de Jonathan, și continuă să hrănească găinile, pisicile și pe Murphy.

— Cred că le-a fost dor de mine, îi spuse ea bunicii Withers cu seriozitate. Găinile au dat din cap ca să mă salute și pisoii s-au frecat de picioarele mele și au tors. Și Murphy... el a fost cel mai bucuros dintre toți. A lătrat întruna.

Mindy mai păstra încă unele rezerve față de Martha. Însă se ducea din ce în ce mai des la pătuțul fetei, ca să vadă dacă Martha o va saluta cu un zâmbet. Martha o saluta astfel de fiecare dată, gângurind, chiuind și întinzând mâna ca s-o prindă de codițe. Însă câteodată degețelele ei nimereau nasul lui Mindy sau o zgâriau pe obraz, iar atunci Mindy striga la ea. Virginia încercă să-i explice că bebe nu dorise s-o rănească. Doar s-o prindă. Era prea mică pentru a înțelege ce înseamnă să se poarte cu blândețe.

Mindy clătina din cap furioasă și frustrată.

— Ar trebui să crească, spuse ea într-o astfel de ocazie.

— Va crește. Ea crește câte puțin în fiecare zi.

Când doctorul Luke anunță că era timpul să scoată ghipsul de pe piciorul bunicii Withers, întreaga familie se adună în jurul patului pentru a asista la marele eveniment. Ochii lui Mindy se făcură mari când doctorul își scoase instrumentele.

— O să-i taie piciorul bunicii?

Jonathan se aplecă și o luă în brațe.

– O, nu. Doar o să i-l scoată din căsuța aceea albă și neplăcută în care a stat atâta vreme.

Însă când procedura începu, Mindy încă mai privea scena cu suspiciune.

– Mă tem că o să i-l taie, spuse ea închizând strâns ochii și îngropându-și fața în umărul lui Jonathan.

Jonathan o ținu aproape, până când piciorul bunicii fu scos din ghips. Era gălbui și cam subțire, și arăta jalnic. Virginia se gândi că nu era indicat ca Mindy să-l vadă, așa că se așeză între ea și bunica.

– Dă-mi ciorapul, draga mea, spuse bunica Withers și-și trase ciorapul, făcându-l să semene cu celălalt picior. Acum se poate uita.

Jonathan o îndemnă pe Mindy să se uite la bunica, iar fetița, cu ezitare, își înălță căpșorul și deschise ochii.

– Acum ai două picioare, spuse ea privind-o cu ochii mari.

– Da. Două.

– S-a reparat?

– S-a reparat.

– Ridică-te. Mindy dorea să se convingă că cele două picioare chiar funcționau.

– O, nu mă pot ridica încă, dar nu mai trece mult. Doctorul Luke spune că o vreme o să am nevoie de un baston.

– Ce-i acela baston?

– Un fel de băț care te ajută să mergi.

Din acea clipă, Mindy insistă să aibă propriul baston. Jonathan îi făcu unul tăindu-i o cracă dintr-un pom și scoțându-i coaja, ca să fie neted. Mindy îl lua cu ea oriunde mergea. Când bunica Withers începu să se plimbe în jurul casei sprijinindu-se în baston, Mindy i se alătura, sprijinindu-se în propriu-i baston și schiopătând la unison. Virginia zâmbi. Făceau o echipă pe cinste.

Jonathan se întoarse de la târgul de primăvară cu un zâmbet larg pe chip. Caii lui făcuseră impresie bună cumpărătorilor.

— Dacă aceștia l-au impresionat, ar fi trebuit să-l vadă pe Cinnamon, spuse Virginia. Cinnamon încă mai șchiopăta puțin, însă asta nu-i știrbea cu nimic frumusețea. Era un animal nemaipomenit. Capul i se înălța trufaș, ochii îi străluceau de inteligență, părul din coamă și coadă atârna fin și mătăsoș, iar pielea lucioasă avea aceeași culoare atât de neobișnuită care-l atrăsese numele.

— M-am gândit la Cinnamon, spuse Jonathan. Dacă n-ar fi avut probleme, aș fi vândut-o.

Virginia încuviință.

— Ei bine, Dumnezeu lucrează în moduri neobișnuite. Am sentimentul că îmi va fi de mult mai mare folos la fermă, pentru prăsilă, decât dacă aș fi vândut-o anul acesta.

Chipul Virginiei îi reflectă uimirea.

— Cred că vom fi tare mulțumiți că am ținut-o. Uită-te la ea. Jonathan făcu semn spre țarc, unde Cinnamon sălta jucăușă, în ciuda faptului că șchiopăta. Ai mai văzut vreodată un cal mai frumos? Dacă o împerechem cu Warrior, o să avem un mânz de prima clasă.

Virginia încuviință din nou. Era adevărat. Zâmbi. Într-adevăr, Dumnezeu lucra în moduri misterioase.

POZIȚIA

— Uită-te la ei, spuse Jonathan cuprinzând-o pe Virginia pe după talie în timp ce priveau pe fereastră la îngrăditurile din apropiere. Fiecare dintre ei e mai frumos și mai vioi ca cel de dinainte. Avem aici un adevărat câștig, Virginia.

— În plus, ai și mult de lucru, spuse Virginia, veșnic realistă. Jonathan trebuia să lucreze cât era ziua de mare pentru a-i pregăti pe noii mânji și pe cei de anul trecut pentru următorul târg de primăvară.

— Așa este, admise Jonathan. Dar cel puțin e o muncă plăcută.

Virginia nu îl contrazise. Constatase că deși Jonathan era tare ocupat, era și fericit. Și aducea cu el acea fericire, ori de câte ori intra în casă. Iar asta se răstrângea asupra întregii familii. Zâmbi.

— Deci, ce nume le dăm?

- Mă gândeam să-ți las ție și lui Mindy onoarea asta.

- Ar fi amuzant.

Stabiliră să-i numească Copper (*Arămiul*), Midge (*Piticul*), Captain (*Căpitanul*), Star (*Steaua*), Dollie (*Păpușica*), Murphy (*Cartofiorul*) și Kitten (*Pisoiul*), ultimele trei nume fiind alese de Mindy. Jonathan acceptă numele, încuviințând cu o mișcare a capului.

Pe tot parcursul lunilor de vară, Jonathan munci din zori de zi până seara târziu. Familia nu-l văzu prea mult, decât în țarc, lucrând cu caii. Virginia se bucură de tovărășia bunicii Withers. Plantară grădina împreună, sădiră flori, merseră în oraș după butași și rădăcini din fosta grădină, și învățară să se iubească și să se aprecieze una pe cealaltă. Bunica Withers nu mai amintise camera de la pensiune. Virginia era bucuroasă. Având-o pe bunica acolo gata să-i citească lui Mindy cea doritoare de cunoaștere, sau să o supravegheze pe micuța Martha, Virginia reuși să-și găsească timp pentru a citi o carte. De fapt, îi era greu să-și imagineze casa fără bunica Withers.

În august, piciorul bunicii era suficient de puternic pentru a nu se mai folosi de baston. Mindy fu dezamăgită. Îi plăceau bastoanele. Bunica insista că acum putea urca și coborî scările fără probleme. Patul și dulapul ei fură mutate în camera goală. Mindy se bucura să-și aibă „cititorul” aproape, iar Virginia fu mulțumită că în camera de zi se făcuse din nou loc.

Martha, care dormea acum toată noaptea, fusese mutată în camera lui Mindy. Micuța era încântată. Virginia le auzea adesea pe cele două chicotind după ce fuseseră puse la culcare și se întreba ce anume le amuza atât de tare. Însă nu le întrerupea, decât dacă râsetele nu mai conteneau. Atunci se ducea la ușa lor, în vârful picioarelor, și le dojenea spunându-le să se liniștească și să doarmă.

Virginia se gândea adesea la Jenny. Unde era oare și ce făcea? Se gândea cu durere la tână femeie, singură și disperată. Îl întreba uneori pe domnul Woods despre ea, însă tatăl lui Jenny răspundea întotdeauna la fel: nu știa nimic. Jenny nici măcar nu se oprise ca să-l vadă, când fusese ultima oară în oraș. Părea trist și singur, iar Virginiei îi părea rău pentru el. Câteodată venea la fermă ca s-o vadă pe Mindy, însă fetița era timidă față de el. Și asta o îndurera pe Virginia. Ar fi

dorit să poată găsi cumva calea de a-i apropia pe cei doi. El zâmbea răbdător și-i amintea Virginiei că o astfel de relație necesită timp.

Mindy era încă rezervată și față de ceilalți bunici. Numai bunica Withers părea să o fi câștigat. *Poate că de aceea are succes*, gândi Virginia. *Pentru că locuiesc în aceeași casă și citesc în fiecare zi din aceeași carte.*

Însă Virginia nu știa cum ar putea face ca experiența aceasta să fie repetată și de ceilalți bunici. Trăia cu speranța că în timp, vor ajunge la aceleași rezultate.

Unul din obiceiurile proaste ale lui Murphy era acela că alerga după cai. Jonathan îl alunga mereu din țarc.

Însă pentru Murphy acesta părea să fie un joc extraordinar. Pentru cai era o mare pacoste.

— Într-o zi o să primească o copită în cap dacă nu încetează, spunea Jonathan chemându-l din nou pe câine.

Însă Murphy părea tare iscusit în a se feri de fulgerătoarele copite. Se strecura în spatele vreunui cal care nu bănuia apropierea lui, îl prindea ușor cu dinții, apoi se trântea la pământ în timp ce animalul iritat se ridica în două picioare deasupra lui. Urma apoi sălbatica vânătoare în timp ce calul pornea în galop cu Murphy pe urmele lui, lătrând de bucurie că pusese bietul animal pe fugă. Virginia, urmărind spectacolul de la fereastra bucătăriei, nu se putea abține să nu râdă, oprindu-se mai apoi brusc, înspăimântată. Jonathan avea dreptate. Câinele nu se sătura de acest joc.

În cele din urmă, se întâmplă exact ceea ce spusese Jonathan, doar că nu capul lui Murphy fusese ținta, ci umărul lui drept. Virginia agăța rufele pe sfoară și auzi lovitura zdravănă până acolo, lângă casă. Ridică brusc capul și câteva clipe mai târziu îl văzu pe Jonathan venind spre casă purtând pe brațe pe nefericitul Murphy.

— Ei bine, de data asta a pățit-o, spuse Jonathan. L-a aranjat Cricket.

Virginia icni și clătină din cap.

— O, nu. Este...

O VOINȚĂ DE NECLINTIT

– Încă mai suflă, dar l-a lovit tare. Se simte cum pocnesc oasele de la umăr când îl mișc.

– O, nu, spuse din nou Virginia.

– Cred că va trebui să-l...

– O! Virginia își acoperi gura cu mâna și nu reuși să rostească niciun cuvânt.

– Unde e Mindy?

– Cu bunica în grădină.

Mindy. Ea îl iubea pe Murphy. Oare cum va reacționa? Nu puteau risca o altă criză emoțională pentru fiica lor încă vulnerabilă.

– O, Jonathan. Va fi zdrobită de durere. Nu-l putem salva cumva? Nu putem încerca măcar?

– E destul de rău lovit. N-ar trebui să-l lăsăm să sufere. Expresia lui era încruntată. O să mă uit. Poate că o să-l sun pe Danny. Vom vedea.

Era doar o speranță vagă, însă Virginia se agăță de ea în timp ce-l privi pe Jonathan ducându-l pe Murphy în șopronul în care-și păstra uneltele.

CAPITOLUL 18

— L-am așezat cât de confortabil am putut, dar are dureri mari, i-a șoptit Jonathan Virginiei. Mindy încă nu aflase de accidentul lui Murphy. Mă duc în oraș să văd dacă-l pot contacta la telefon pe Danny.

Virginia încuviință.

— Pot să-l ajut cumva câtă vreme ești plecat?

— L-am închis. Nu-i convine, dar nu-l putem lăsa să se târască prin curte. Mă întorc cât pot de repede.

Virginiei i se păru că timpul se scurse tare încet până când auzi mașina din nou. Alergă la fereastră și văzu încă o mașină urmând-o pe cea a lui Jonathan. Era unchiul Luke, cu geanta cea neagră în mână. Se îndreptară împreună spre șopron. După ce așteaptă o vreme ce i se păru o veșnicie, Virginia nu mai avu răbdare.

— Bunica, ies câteva minute. Poți supraveghea fetițele, te rog?

Bunica Withers aprobă printr-o mișcare a capului și Virginia se grăbi afară. Îi găsi pe cei doi bărbați îngenuncheați lângă trupul nemișcat al lui Murphy. Virginia era sigură că îl pierduseră. Însă Jonathan îi spuse:

— N-am dat de Danny. Luke s-a oferit să arunce o privire. I-a dat ceva ca să-i liniștească durerea.

— E destul de grav, Virginia, spuse unchiul ei. Se pare că osul umărului s-a rupt. N-am cum să-l pun la loc.

JANETTE OKE

— Atunci... nu putem face nimic?
— Putem încerca să-l operăm – e singurul mod în care-mi pot da seama cât de rău s-a rupt osul. Poate o să-l curăț cumva.

— Crezi că o să meargă?

— S-ar putea. Nu pot spune decât după ce-l deschid.

— Atunci... haide s-o facem.

— Sunteți siguri?

— Dacă vrei... da.

Cei doi bărbați schimbă o privire.

— Vom fi nevoiți să lucrăm pe masa din bucătărie, spuse Luke.

Virginia încuviință.

— Bănuiesc că nu vrei ca Mindy să vadă asta.

— Nu.

Se așternu tăcerea în timp ce Virginia încercă să găsească o modalitate de a o îndepărta pe fetița de casă.

— Cât timp o să ia treaba asta?

— Nu pot să spun până nu-l deschid. Ar putea dura o oră. Poate mai mult.

— N-ați putea merge să culegeți flori? întrebă Jonathan. Sau să faceți o plimbare până la râu? Să culegeți mure? Orice.

— Nu pot fi plecată atâta vreme. Trebuie s-o alăptez pe Martha. Poate că tu...

— Luke are nevoie de ajutor.

— L-aș putea ajuta eu, răspunse Virginia prompt. Dacă-mi spune ce să fac.

— Ești sigură? o întrebă unchiul ei. Nu-i o priveliște chiar plăcută.

— S-ar putea să fii nevoită s-o alăptezi pe Martha tocmai când e nevoie de tine, îi aminti Jonathan.

— N-o putem lăsa pe Mindy să intre și să vadă câinele tăiat – aproape mort – pe masa din bucătărie, spuse ea.

— Probabil că bunica ne-ar putea ajuta.

— Piciorul încă o mai doare dacă merge prea mult.

— Ce zici de un picnic? sugeră Jonathan. Ar putea merge până la pâlcul de copaci și să aibă acolo un picnic, citind povești împreună.

părea o idee bună. Virginia se grăbi să pregătească cele necesare. Bunica Withers fu de acord imediat.

– Cum o să știu că este timpul să ne întoarcem? o întreabă ea pe Virginia.

– O să strigăm. Nu, s-ar putea să nu auziți. Ei bine... Jonathan ar putea trage trei focuri de armă.

– Nu-i prea place să tragă cu arma în preajma cailor.

– O să claxonăm. Asta e. Când auziți claxonul mașinii, atunci veți ști că s-a terminat totul.

Mindy fu încântată să iasă cu bunica Withers la un picnic în pădure. Luară un coșuleț cu sandvișuri, prăjituri, mere, câteva cărți și o pătură.

– Pa, mama! strigă Mindy de câteva ori. Coborau treptele când Mindy exclamă:

– Haide să-l luăm și pe Murphy cu noi! I-ar plăcea un picnic.

– Nu astăzi, spuse bunica. Astăzi vom merge doar noi două. Este un picnic special, doar pentru bunica și Mindy. Poate data viitoare îl luăm și pe Murphy cu noi.

Mindy fu mulțumită cu explicația dată.

Virginia se apucă de lucru. Frecă bine masa de bucătărie. Puse ibricul pe foc în cazul în care Luke ar avea nevoie de apă fierbinte pentru sterilizarea instrumentelor, apoi trase scaunele din jurul mesei, pentru ca bărbății să aibă loc. Chiar atunci intră Jonathan în bucătărie, cu câinele sedat în brațe.

Virginia fu recunoscătoare că oferta ei inițială de a ajuta, fusese respinsă. Umărul lui Murphy fusese ras și tamponat cu dezinfectant. În clipa în care Luke făcu prima incizie, camera începu să se învârtă cu Virginia. Și chiar înainte ca Luke să dea la o parte pielea de pe osul rupt, i se făcu rău. Alergă afară și vomită, apoi rămase locului trăgând în piept aerul proaspăt.

Martha trebuia să se trezească și să mănânce. Virginia n-ar fi vrut în ruptul capului să treacă prin bucătărie. Numai mirosul medicamentelor o făcea deja să simtă o greață teribilă. În cele din urmă, își adună puterile și deschise ușa. Niciunul dintre bărbați, concentrați la ce aveau de făcut, nu-și ridică privirea.

— ... O fractură destul de serioasă, spunea Luke, dar nu s-a despicat, așa cum mă temusem la început. Sunt câteva bucăți de os pe care le vom...

Virginia plecă degrabă, ca să nu mai audă. O ridică pe Martha, cu toate că micuța încă nu se trezise, și se îndreptă spre scări. Va sta departe, ca să nu mai audă nimic și să nu mai simtă acel miros.

Sunetul claxonului le aduseră pe Mindy și pe bunica Withers înapoi, acasă. Mindy ținea strâns în mână un buchet de flori de câmp. Erau cam ofilite, semn că fuseseră culese cu ceva vreme în urmă, însă Virginia își arată bucuria pentru ele și le puse într-un vas cu apă. Mindy păru mulțumită.

— Ce miroase așa? întrebă fetița, strâmbând din nas.

Virginia spălase și frecase masa din bucătărie, însă nu reușise încă să scoată din cameră mirosul de dezinfectant și anestezic, la care acum se adăugase și cel de leșie. Dar Mindy uită repede de asta când nimeni nu-i răspunse la întrebare. Era preocupată mai degrabă să povestească despre ieșirea lor.

— Am citit, am citit și iar tot am citit, spuse ea entuziasmată. Întruna am citit.

Bunica Withers încuviință, amuzată. Fără îndoială, se întrebese când va suna claxonul acela.

Ce face Murphy? era întrebarea tăcută din ochii ei.

Virginia făcu un semn cu capul spre șopronul cu unelte.

— Unchiul Luke crede că există șanse, reuși să spună. Pe chipul femeii se oglindî ușurarea. Dar va trebui să așteptăm. Următoarele douăzeci și patru de ore sunt cruciale.

Jonathan petrecu cea mai mare parte a nopții în șopron. Virginia se dusesse de câteva ori acolo, ca să vadă ce fac cei doi. Murphy părea că se odihnește confortabil atâta timp cât Jonathan îi administra medicamentul pe care i-l dăduse Luke. Virginia salută ușurată soarele ce răsărea dincolo de linia orizontului. Cu siguranță lucrurile vor părea mai bune în lumina zilei.

Mindy ieși afară ca să dea de mâncare la animale și se întoarse apoi în graba mare.

– Murphy nu e afară! spuse ea cu privirea îngrijorată. Jonathan și Virginia schimbă câteva priviri. El o ridică pe Mindy în brațe.

– Murphy a fost rănit ieri. Unul din cai l-a lovit.

– Tare?

– Da. Tare.

– S-a rupt?

– Da. Un os din umărul lui s-a rupt.

– Ca la bunica?

– Ei bine... nu chiar. Osul lui Murphy s-a rupt într-un loc pe care doctorul Luke nu l-a putut pune în ghips.

– Și încă mai e rupt?

– Unchiul Luke a încercat să-l pună la loc. Dar Murphy e încă destul de bolnav. Nu știm nici acum dacă o să se facă bine.

– Pot să-l văd?

– Acum trebuie să stea foarte liniștit. Să se odihnească. Poate mai târziu te duc să-l vezi.

– Unde e?

– L-am făcut un pat moale.

– Dar vreau să-l văd.

– Nu încă.

Mindy izbucni în plâns. Virginia nu știa dacă fetița plângea din cauză că era îngrijorată pentru Murphy, sau pentru că nu-l putea vedea când dorea ea. Jonathan o ținu în brațe și o lăsă să plângă. Virginia știa că vor râsufla cu toții ușurați când tot necazul ăsta se va isprăvi.

Recuperarea lui Murphy fu lungă și înceată, dar până la urmă câinele își reveni aproape la starea de dinainte. Părul îi creșu la loc acoperindu-i cicatricea, și începu să alerge din nou prin curte, cu toate

că șchiopăta puțin. Se juca cu Mindy la fel de vesel ca și înainte, chiar și cu acea bucată de tijă ce-i susținea osul umărului, însă acum nu mai intra în țarcul cailor. Lătra la ei printre drugii de lemn – de la distanță.

Virginia era mai ocupată ca niciodată cu conservarea legumelor pentru iarnă. Bunica Withers îi oferi ajutor și sfaturi după mulți ani de experiență. Stăteau ore în șir la masa din bucătărie pregătind legumele sau fructele pentru fiert sau pentru borcane, tăifăsuind în timp ce lucrau cot la cot. Curând, rafturile din pivniță se umplură cu borcane pline de fructe și legume ce-i vor ajuta să treacă cu bine peste lunile de iarnă.

Virginia mergea la culcare obosită, însă satisfăcută. Noptile nu i se păreau niciodată destul de lungi. Peste câteva ore trebuia să pregătească micul dejun pentru burticile flămânde, să facă obișnuitele treburi casnice și să pună zarzavaturi în borcane.

Martha se ridica acum și mergea sprijinindu-se de mobilă. Trebuia supravegheată încontinuu, ca nu cumva să pună mâna pe vreo cratiță fierbinte sau pe soba încinsă. Pentru ea cea mai mare bucurie era să se cațere, iar scările o atrăgeau ca un magnet. Virginia se văzu nevoită să pună un fel de barieră pentru ca micuța să nu se poată urca pe scări.

Mindy o urmărea pe sora ei mai mică și țipa chemând-o pe Virginia dacă considera că micuța era în pericol. Virginia aprecia avertismentele, însă nu țipetele. Încercă să-i spună lui Mindy să o cheme fără a țipa, însă Mindy intra întotdeauna în panică atunci când o vedea pe cea mică într-o zonă considerată periculoasă. Țipetele ei neașteptate adesea o speriau și pe ea, dar și pe bunica Withers.

— În astfel de cazuri, tare ți-ai mai dori să porți aparate pentru urechi, pe care le poți închide dacă nu mai vrei să auzi, remarcă bunica Withers.

Virginia încuviință și se duse să o ridice pe Martha de pe marginea suportului pentru plante, unde se cățăraseră. O singură violetă era cu susul în jos pe podea.

Sarcinile Virginiei se mai împuținară odată cu sfârșitul toamnei. Oftă ușurată. Poate că acum va avea ocazia să-și mai tragă puțin sufletul. Aștepta cu bucurie lungile seri de iarnă când urma să stea împreună cu bunica Withers lucrând la câte o plapumă nouă și tăifăsuind. Sau poate că vor face câteva covorașe noi. Cel de la ușa din spate părea destul de uzat după atâtea spălări.

În orice caz, va fi bine să stea locului o vreme, după ce alergase de dimineața până seara. Abordă subiectul cu bunica în timp ce adunau vasele după micul dejun.

— Noaptea trecută s-a pus bruma, spuse Virginia. Vine iarna. Așa cum zicea bătrânul Adamson: „miroase a iarnă”. M-am gândit că e vremea să facem rost de materiale pentru lucrul de mână. Cu ce vrei să începem? Jonathan a spus că astăzi va merge în oraș. Mă gândeam că una dintre noi poate să meargă cu el și să cumpere lucrurile de care avem nevoie.

Bunica Withers ezită o clipă înainte de a răspunde. Puse lingurile pe care le ștersese în sertarul din bucătărie, și îl închise.

— Am văzut și eu că vine frigul. Toamna aproape a trecut.

— Vrei să mergi cu Jonathan în oraș, sau merg eu? întrebă Virginia. De fapt, am putea merge cu toții. Ar fi amuzant să facem o ieșire în oraș. Cine știe când vom mai avea ocazia? Dacă vine o furtună de zăpadă, drumurile ar putea fi blocate. Își desfăcu șorțul.

— Mă gândeam să mă duc eu.

— Haide să mergem toți. Fetele s-ar bucura. Ce să cumpărăm? Material pentru plapumă, sau altceva? Cu ce vrei să începem iarna? Dumneata alegi.

Din nou, bunica Withers ezită.

— Ar... ar trebui să mă ocup de trandafirul acela de lângă ușă.

Virginia o privi nedumerită.

— Jonathan e gata de plecare. Ar trebui să ne îmbrăcăm și să pregătim fetele. Poți să te ocupi de trandafir când ne întoarcem.

— Virginia, eu nu mă mai întorc.

Virginia se întoarse ca s-o privească, șorțul atârându-i în mâini.

JANETTE OKE

- Ce vrei să spui?
- Cred că a sosit timpul să fac cunoștință cu locatarii pensiunii.
- Dar nu poți. Nici... nici nu se pune problema.
- Acesta a fost planul meu de la început. Știi asta, draga mea. Deja mi-am făcut bagajele.

CAPITOLUL 19

Jonathan protestă și el.

– Nu-i nevoie să te muți la pensiune, îi spuse el bunicii Withers. Vrem să stai aici, cu noi.

– Meritați să fiți singuri – ca familie. Vă dați seama că în cei doi ani și jumătate de când v-ați căsătorit, am trăit alături de voi aproape jumătate din tot acest timp?

Virginia nu se gândise la asta, nu făcuse o asemenea socoteală.

– A sosit momentul să aveți căminul acesta doar pentru voi. Eu mă voi simți bine în oraș. Voi avea ocazia să-mi vizitez prietenii.

Virginia se întrebă la cine se referea bunica Withers. Își făcuse puțini prieteni în micul oraș. Se mutase destul de recent, și timpul și-l petrecuse mai mult cu florile din grădină și cu Jonathan.

– Doamna Cadbury mi-a promis că va veni o dată pe săptămână să servim ceaiul, spuse ea.

– Este posibil să servești ceaiul acolo cu prietenii? întrebă Virginia. Bunica Withers ezită.

– Ei bine... încă nu sunt sigură. Însă dacă nu se poate, mă voi duce eu la doamna Cadbury. Mișcarea îmi va face bine.

Virginia se gândi la piciorul care încă era destul de slăbit. Îi va fi greu bunicii să meargă pe jos până la casa doamnei Cadbury.

Când Jonathan văzu că bunica era hotărâtă, îi încarcă în mașină bagajele, fără tragere de inimă.

— Te duc, bunica, pentru că asta este dorința dumitale. Dar Ține minte, dacă te răzgândești cumva — astăzi, mâine, sau zece ani de acum înainte — ești binevenită la noi. Promite-mi că n-o să stai pe gânduri. Știi că vei fi binevenită.

Bătrâna încuviință cu lacrimi în ochi.

Aflară că la pensiune nu se servea ceai pentru musafirii veniți în vizită. Doamna Withers primi o cameră foarte mică care cuprindea un dulap, o masuță de toaletă, un pat și un scaun cu spătar drept, cam Țubred. Două covorașe uzate erau așternute pe podea. Un tablou la fel de ȡtera, reprezentând un cerb ce sărea peste un buștean în mijlocul unei păduri, împodobește peretele. Tapetul era îngălbenit de vreme, iar perdeaua la una dintre ferestre atârna fără nicio formă.

Jonathan clătină din cap și se întoarce spre ușă cu bagajele în mâini, ca să le pună înapoi, în mașină. Bunica îl opri punându-i mâna pe braț.

— Rămân, fu tot ce spuse, iar în privire i se citea hotărârea.

Fără un cuvânt, el puse cele două valize de piele pe podea.

— Au un salon, se grăbi femeia să explice. Nu trebuie să-mi petrec toată ziua în dormitor. Cei care locuiesc aici coboară în salon, stau la taifas, joacă jocuri — șah și altele — acolo. Și se servește ceaiul — pentru cei cazați aici — în fiecare după-masă.

Credea că spunând aceste lucruri, nepotul ei și soția lui se vor liniști oarecum. Însă Virginia nu se simți mai bine.

— O să-mi lipsească micuțele, admise bunica. Au fost o binecuvântare atât de mare și cresc atât de repede.

Virginia simți o tristețe adâncă ce-i umplu întreaga ființă. Privise în urmă la serile tihnite de iarnă, când stăteau la taifas în fața focului, făcând lucru de mână. Acum se părea că va fi singură. Își promise că atât cât va mai fi vreme bună, va veni o dată pe săptămână în vizită la bunica. Putea s-o ia și să meargă să servească ceaiul la mama ei, sau la Clara. Și firește, o să treacă pe la ea în fiecare duminică și o vor lua la biserică. În felul acesta vor păstra legătura. Bunica nu va pierde legătura cu copiii.

Însă nu va fi la fel. Nu va fi deloc la fel.

Deși știa că o să-i lipsească bunica Withers, Virginia nu realizase cât de intens va simți lipsa ei. Jonathan era întotdeauna afară, ocupat cu cari. Virginia își dădu seama acum, când bunica nu mai era la ei, că tovărășia unui adult stâmpăraseră acel sentiment de singurătate pe care-l încerca. Conversația cu doi copii mici nu putea înlocui tovărășia unei persoane cu care-și împărțea viața.

Aceasta era starea Virginiei când încercă să-și întarce primul ei copil. Nu era sigură cine suferea mai tare – Martha, sau mama ei. Martha nu voia să bea din cană și-și arătă nemulțumirea într-o dimineată, pe când erau la micul dejun, lovind cana din mâna lui Jonathan și împrăștiind laptele pe podea și pe perete. Jonathan o muștră aspru, Martha începu să urle și curând i se alătură și Mindy. În mijlocul zarvei, Virginia îngenunche pe podea ca să șteargă mizeria.

În primele zile ale procesului de înțârcare, nu se simți bine. Compresele reci nu ajutau prea mult. Avea o stare ciudată. Iar Martha, care dormea de amiază fără nicio problemă, acum stătea în pătuț și plângea. Același lucru se întâmpla și seara, la culcare. Uneori, Virginia era nevoită să iasă din casă și să-l lase pe Jonathan să suporte crizele micuței.

Mindy își astupa urechile cu mâinile și plângea împreună cu Martha. Virginia se temu că o să înceapă din nou să-și ude așternuturile, însă, din fericire, acest lucru nu se întâmplă.

Păru să dureze o veșnicie, însă după zece zile, Martha probabil că ajunsese la concluzia că plânsul nu-i rezolva problema. Renunță să se mai împotrivească și începu să doarmă fără toată acea zarvă. Mindy își luă mâinile de pe urechi și făcu la fel.

Virginia trecu și ea cu bine de această perioadă dificilă. Acum se putea duce liniștită la culcare, trezindu-se odihnită a doua zi. Era atât de bucuroasă că se terminase. Înțârcarea fetei fusese o provocare mai mare decât anticipase.

Mindy fu aceea care o convinse pe Martha să bea din cană.

— Uite, Martha. Uite cum beau eu laptele. Vrei și tu? Iar Martha, care părea a crede că tot ce făcea sora ei mai mare era bine, bău din cana lui Mindy.

— Vrei să ai și tu cana ta? o întrebă Mindy. Iar Martha acceptă. Din acel moment, ori de câte ori Mindy își ducea cana la gură, Martha făcea la fel.

Însă, cu toate că trecuseră cu bine peste perioada aceasta grea, Virginia simțea lipsa bunicii Withers, mai mult decât crezuse că e cu putință. Oare să se roage ca femeia să se întoarcă?

DOOR

— Francine are un pețitor, anunță Clara în timp ce se bucurau de un timp liniștit împreună. Verișorii primiseră lapte și fursecuri și fuseseră trimiși la joacă. Virginia zâmbi. Ei i se părea că Francine avusese pețitori încă de pe vremea când își purta părul în codițe.

— Cine e de data asta?

— Nu... cred că e ceva serios. Sincer.

Virginia se arată deodată interesată.

— L-a întâlnit la poștă.

— Chiar?

Francine fusese angajată în locul Virginiei atunci când aceasta se mutase la fermă.

— Pari surprinsă, spuse Clara.

— Sunt... cred. Credeam că deja cunoaște pe toți cei care vin la poștă. Adică, a trăit aici toată viața. A crescut aici.

— Băiatul acesta e nou.

Virginia sorbi din ceai.

— Povestește-mi despre el.

— Ei bine, nu este un „băiat de la țară”, asta pot să-ți spun. Și nu este sărac, după felul în care se prezintă. Încă nu știu multe lucruri despre el. Lucrează în domeniul imobiliar, sau ceva de gelul ăsta. Pare destul de drăguț.

— Merge la biserică? întrebă Virginia.

— O, da. De fapt, cred că are mai mult entuziasm pentru biserică decât Francine.

— Tu ți-ai făcut vreodată probleme... în legătură cu Francine? întrebă Virginia.

– În ce fel?
– Ei bine... ții minte cum era în copilărie? Atât de sensibilă, că plângea pentru orice. Mă irita teribil. Se îngrijora și se frământa pentru problemele tuturor – sau pentru probleme imaginare.
Clara încuviință.

– Întotdeauna era foarte sensibilă.
– Nu știu dacă aș numi-o sensibilă. Uneori simțeam că încearcă să manipuleze... cu lacrimile ei.

– O, nu știu. Sigur, voi erați mai apropiate ca vârstă. Eu trecusem deja de perioada adolescenței când Francine era suficient de mărimă pentru a te călca pe nervi. Probabil că tu ai cunoscut-o mai bine.

Virginia încuviință. Poate că așa era.

– Oricum, spuneai ceva despre Francine.

– Da... începu Virginia. La un moment dat a început să se schimbe. Cam pe la zece ani. A încetat să mai sufere pentru necazurile altora.

– Așa e.

– Câteodată mă tem că singura persoană care o interesează cu adevărat este ea însăși.

– Crezi că a devenit egoistă?

– Mai degrabă... preocupată de propria persoană.

– O, cred că o judeci cam aspru. Încă e doar... doar un copil.

– Clara, la vârsta ei, tu erai deja căsătorită și aveai un copil.

Clara păru surprinsă, apoi zâmbi și încuviință.

– Iar dacă acest pețitor este... băiat de oraș, cu stare bună, îmi fac probleme. Dacă tocmai asta a atras-o la el?

– Nu știu, însă și el pare atras de ea. Francine nu s-a aruncat doar așa în brațele lui.

– Nici nu e nevoie. E frumoasă. E încântătoare. Toți băieții din partea locului sunt atrași de ea. De ani de zile se întâmplă asta.

– Este posibil ca așa ceva să i se urce la cap oricărei fete. N-am de unde ști. Pentru mine nu a existat decât Troy.

Virginia tăcu. Privi fix ceașca pe care o ținea în mâini.

– Eu aș zice să așteptăm și să vedem ce se întâmplă, spuse Clara. Să dea pe față ceea ce simt unul pentru celălalt. Dacă pentru Francine

băiatul ăsta e doar o altă pană la pălărie, ca să zic așa, atunci curând o să-l dea uitării.

— Însă dacă este un tânăr cumsecade, așa cum crezi despre el, consideri că e corect față de el?

Clara nu știu ce să răspundă.

Iarna se abătu asupra lor cu frig și zăpadă. Săptămâni în șir trecură fără ca Virginia să poată pleca în oraș. Pierduseră chiar și câteva servicii de închinare de duminică. Zăpada blocase drumurile, iar de Crăciun fuseseră nevoiți să rămână acasă, așa că planul lor de a o aduce pe bunica Withers la fermă, fu anulat cu mare dezamăgire.

Virginia încă mai tânjea după tovărășia veselă a femeii. Tânjea după comentariile ei pline de înțelepciune. După zâmbetul de pe chipul ei când fetițele se jucau făcând tot felul de gesturi comice, sau se urcau pe genunchii ei.

Mi-aș fi dorit să nu fie atât de încăpățânată, gândi de nenumărate ori Virginia. Însă își spunea că bunica avea dreptul să hotărască în dreptul ei.

După o furtună neobișnuită la începutul lunii martie, Jonathan se hotărî să facă o vizită în oraș, în ciuda condițiilor în care se aflau drumurile. Virginia rămase acasă, știind că nu era înțelept să facă acest drum împreună cu fetele. Probabil că Jonathan va fi nevoit să împingă mașina printre nămeți de zăpadă.

Când se întoarse câteva ore mai târziu, Jonathan o adusesse cu el și pe bunica Withers, învelită în păături și așezată confortabil pe bancheta din spate a mașinii.

— A fost bolnavă zile la rând, îi explică Jonathan cu voce joasă. Atât de slăbită, încât nici măcar n-a putut să coboare din pat.

Virginia n-avea cuvinte ca să-și exprime îngrijorarea. Ochii ei se umplură de lacrimi când privi la trupul slăbit al femeii.

— O, bunica.

O aduseră în căldura casei, iar Jonathan îi coborî patul din camera de sus. După ce fu așezată confortabil, își făcu apariția și doctorul

Luke. Adusesse medicamente, îi sugera să facă inhalații și să mănânce supă de găină, și plecă clătinând din cap.

Timpul Virginiei fu acum ocupat cu îngrijirea bolnavei. Nu moștenise abilitățile de asistentă medicală ale mamei sale, și știa foarte puțin despre felul în care se îngrijește un bolnav. Însă se învăța în jurul bunicii împlinindu-i toate nevoile, masând-o și îmbăind-o. Fetițele păreau că înțeleg seriozitatea situației și, în cea mai mare parte a timpului, se jucau liniștite împreună.

Treptat, după multă îngrijire și tratament, febra cedă și tusea se diminuează. Virginia oftă ușurată.

— Nu vrem să te mai întorci la pensiune, spuse Virginia cu fermitate într-una dintre zile. Jonathan a fost în oraș și ți-a luat toate lucrurile din cameră. A încheiat socotelile. Totul e pregătit în camera dumitale de sus. Te rog, bunica, nu insista să te întorci. Noi vrem să te avem aici. Avem nevoie de dumneata aici.

Bătrâna ridică mâna tremurătoare și atinse obrazul Virginiei.

— Mi-a fost atât de dor de voi, fu tot ce spuse, însă Virginia știa că problema era aranjată.

Primăvara însemna din nou urme de noroi și salopete murdare, din cauză că pământul din țărcuri se dezgheța. Dar ca o recompensă la acest necaz, Virginia aștepta bobocii timpurii și florile. Iar când primul măcăleandru cântă la fereastră de la bucătărie, Virginia simți că primăvara îi scăpase cu adevărat din ghearele iernii.

Inima ei se bucura că povara ce-o apăsase, o să dispară curând. Odată cu primăvara, bunica Withers își va reveni. Sigur viața își va relua cursul de unde rămăsese cu o vară înainte. O să fie din nou flori, grădina de legume, zilele călduroase petrecute pe verandă desfășcând păstăile de mazăre sau tăind rubarbă. Viața va fi mai bună acum.

Și cu fiecare zi ce trecea, existau mici progrese. Însă Virginia își dădu seama curând că bunica Withers nu avea tăria să mai sădească flori sau să smulgă buruienile din stratul de morcovi. Abia avea putere să meargă pe verandă și să se așeze la soare.

Însă era aceeași tovarășă plăcută de discuție. Salutul ei plin de veselie și zâmbetul larg făceau ca ziua să fie mai senină pentru toți ai casei. Martha se alătura lui Mindy când bunica citea povești. Iar bunica reușea să le țină ocupate ore în șir, în timp ce Virginia se grăbea să-și termine treaba prin casă.

— Cred că bunica are nevoie de vechiul baston, remarcă Mindy și, printre hohote de râs, obiectul cu pricina își reintră în drepturi. Mindy dori și ea să-și recapete bastonul și, desigur, Jonathan fu nevoit să facă unul și pentru micuța Martha. Toată ziua Virginia asculta zgomotul înăbușit al bastoanelor în timp ce purtătoarele lor umblau prin casă. Martha nu înțelegea că bastonul trebuia să se miște odată cu pașii ei, așa că îl lovea de dușumele în timp ce umbla de colo-colo, cu un zâmbet fericit pe chipul bucălat. Dacă n-ar fi cunoscut rostul bastoanelor, Virginia s-ar fi simțit iritată. Însă așa, zâmbea și continua să curețe cartofii pentru cină, sau să toace ceapa pentru tocană. Cel puțin erau împreună. Pentru asta era recunoscătoare.

În ciuda zilelor de vară pline de activitate, Virginia era fericită. Fetele își petreceau mai mult timp pe-afară, zburdând în razele călduroase ale soarelui. Murphy le supraveghea, șontăcând pe lângă ele, oriunde mergeau. Virginia izbucni în râs într-una dintre zile când veni din grădină încărcată cu păstăi fragede de fasole și o văzu pe micuța Martha încercând să-i dea lui Murphy un baston. Murphy privea răbdător, însă complet nedumerit în timp ce fetița se străduia să-l facă să țină un băț în lăbuță.

— Ține, Mu'fy, îi spunea mereu.

Mai târziu, Virginia îi povesti scena bunicii și apoi lui Jonathan, când veni în casă la sfârșitul zilei.

— Ei bine, copila crede că bastonul e pentru cei ce șchioapătă, fu comentariul lui Jonathan. Și râseră din nou.

CAPITOLUL 20

— A venit o scrisoare de la mama, spuse Jonathan în timp ce punea alimentele pe masă lângă Virginia.

Aceasta își șterse mâinile de un prosop de bucătărie.

— Ce spune?

— E pentru amândoi. Jonathan nu deschidea niciodată singur o scrisoare ce le era adresată amândurora. Virginia arătă spre plicul aflat lângă alimente și spuse:

— Te rog, citește-mi-o.

Jonathan începu să citească cu voce tare. Soacra ei plănuia să le facă o vizită. Dorea s-o vadă pe Mindy a lui Jonathan și pe bebe Martha. Dorea să-și vadă și mama. Trecuse atâta vreme de când n-o mai văzuse.

— Când vine? întrebă Virginia, entuziasmată de această veste, însă și îngrijorată. Aruncă o privire prin cameră, remarcând lucruri ce trebuiau puse la punct înainte de vizita femeii.

— La sfârșitul lunii – dacă este bine pentru noi. Se poate, nu-i așa?

— Sigur că da, răspunse Virginia. Ar fi minunat s-o avem aici. Bunica va fi atât de bucuroasă s-o vadă.

— „Bebe”, râse Jonathan recitind o parte din scrisoare. Va avea o adevărată surpriză dacă se așteaptă să vadă un bebe. Martha e afară și încearcă să sape o groapă, ca să se poată ascunde Murphy în ea.

— O, nu! Unde?

— În stratul de flori dinspre miazăzi, spuse Jonathan cu un zâmbet larg. Acolo pământul e mai nisipos.

Virginia ieși în grabă din bucătărie, sperând că va ajunge la timp pentru a-și salva florile și a o împiedica pe Martha să-i ruineze grădina și curtea.

Jonathan avusese dreptate. Martha era acolo, cu o lingură mare în mână, aruncând pământ în toate părțile.

— Martha! Oprește-te! strigă Virginia înainte de a ajunge la ea.

Martha se ridică pe piciorușele dolofane.

— Mu'fy, spuse ea, arătând cu degetelul groapa pe care o săpase, ochii strălucindu-i de încântare.

— Murphy n-are nevoie de groapă, o dojeni Virginia. Și de unde ai luat lingura mea?

— De acolo, spuse ea, arătând către casă.

Virginia acoperi cu un picior groapa săpată, o ridică pe Martha, luă și lingura, și se îndreptă spre bucătărie.

— Scrisoarea are și un post scriptum, spuse Jonathan în timp ce Virginia intra în bucătărie. Nu l-am observat mai înainte.

Virginia o puse pe Martha jos, îi luă lingura din mână și se îndreptă de spate, cu ochii la Jonathan.

— Spune că-l aduce și pe Slate (placă de ardezie, n.tr.) cu ea.

— O placă de ardezie? De ce? Cum o s-o care? Și ce să facă cu ea aici?

Jonathan râse cu poftă.

— Îți înțeleg nedumerirea, spuse el. Întotdeauna am spus că e un nume ciudat pentru un băiat.

— Un băiat?

— Fiul mai mare al surorii mele. I-a pus numele Slate. Nu mă întreba de ce, dar se pare că e un nume destul de obișnuit prin părțile acelea.

— Deci mama ta aduce cu ea un copil? întrebă Virginia întorcându-se la informația inițială.

— Da. Asta spune aici. Vrea să-l aducă pe Slate cu ea, dacă e în regulă. Spune că băiatul abia așteaptă să vadă ferma. Crede că sunt cel mai norocos bărbat din lume dacă pot să lucrez cu caii.

Însă în mintea Virginiei se învârteau acum tot felul de planuri și întrebări. Soacra ei putea ocupa camera de oaspeți în care stătuse tunică Withers înainte de a se îmbolnăvi, dar unde să mai pună încă un copil? La etaj erau trei dormitoare, iar bunica Withers încă ocupa camera de zi.

Camera de zi, gândi Virginia. Ce părere va avea mama lui Jonathan despre camera de zi? Abia aveau loc să se miște acolo. Iar pereții erau doar tencuiți. Jonathan nu avusese timp să zugrăvească.

Ce ne facem? gândi Virginia. *Sfârșitul lunii este peste două săptămâni.* Cum va reuși să-și primească soacra așa cum se cuvine?

Aruncă rapid o privire prin bucătărie. Pereții trebuiau vopsiți, iar dulapurile încă nu fuseseră lăcuite. Perdelele erau puse doar provizoriu, iar podeaua trebuia dată cu lac. Însă era curată, utilă și spațioasă. Aproape confortabilă. Dar ce va zice soacra ei?

În acea seară, Virginiei nu-i stătu mintea la pregătirile pentru cină.

ȘOARĂ

Virginia nu reuși să facă prea multe pentru a îmbunătăți imaginea casei. Făcu o curățenie exemplară, de sus până jos, cu toate că Jonathan spusese că nu e nevoie. Însă nu puteau face mai mult loc în camera de zi. Și nu dorea ca bunica Withers să aibă impresia că patul ei le stătea în cale. Virginia se concentră asupra bucătăriei și camerei de oaspeți. Frecă bine dulapurile și masa până când căpătară luciu. Spălă ferestrele și perdelele, scrobindu-le pe acestea din urmă atât de tare, încât abia dacă mai atârnavă în falduri. Lustrui soba până când metalul îi reflectă fața.

Dormitorul primi aceeași atenție. Pe patul cumpărat de Jonathan de la magazin, așeză cea mai nouă cuvertură, ce încă nu fusese folosită. În fața patului așternu un covor nou. La fereastră agăță perdele curate și scrobite. Împinse micul cufer pe care-l adusese de acasă, din dormitorul ei, lângă unul dintre pereți, și așeză pe el un ulcior albastru mărginit cu auriu și un lighean din același set. Și totuși, Virginia încă-și mai făcea probleme. Camera părea atât de mică, atât de goală...

O să aduc unul dintre scaunele din camera de zi, hotărî ea. Zis și făcut. Așternu pe el o păturică tricotată, din lână moale. I se păru că încăperea arată mult mai bine. Iar camera de zi păru mai încăpătoare. Acum, ce ne facem cu băiețelul? Unde o să doarmă? se întrebă alarmată. Însă când încercă să discute cu Jonathan despre asta, el îi spuse să nu-și facă probleme.

— O, găsim noi un loc pentru el! îi spusese simplu.

Virginia își îndreptă atenția spre mâncare. Cel puțin ar trebui să aibă ceva cu care să-i servească pe musafirii ei speciali.

1908

Virginia nu-și putea controla emoțiile în timp ce așteptau trenul. Bunica Withers spusese că o să rămână acasă, știind că în mașină nu era loc pentru toți.

— Mergeți voi și rămân eu, spusese Virginia, însă bătrâna insistă că nu era pregătită pentru o călătorie în oraș. Prefera pacea și confortul balansoarului ei. Așa că Jonathan și Virginia, împreună cu cele două fete „dichisite” din cap până-n picioare, se aflau acum pe peronul gării, așteptând trenul ce urma să sosească. Virginia simțea un nod în stomac.

Se bucurase s-o cunoască pe Damaris Lewis cu câțiva ani în urmă, însă pe atunci femeia nu fusese soacra ei. Virginia nu simțise nevoia să se ridice la nivelul așteptărilor acesteia. Acum însă, lucrurile stăteau altfel. Virginia spera că nu-l va dezamăgi pe Jonathan. Că mama lui va aproba alegerea pe care o făcuse. Că va fi mândră de nepoțelele ei.

Virginia privi călătorii care coborau din tren. Pentru o clipă, crezu că musafirii lor pierduseră trenul sau își schimbaseră planurile. Se părea că toți călătorii coborâseră deja. Apoi însă, un bărbat tânăr și înalt ce căra două valize, coborî treptele vagonului. Era urmat îndeaproape de o femeie îmbrăcată într-o haină de călătorie modernă, cu o pălărie asortată aproape ascunzându-i chipul. Jonathan se îndreptă într-acolo, iar Virginia știu că era soacra ei.

Însă ea rămase pe loc. Clipa asta îi aparținea lui Jonathan. Va avea destul timp să-și salute musafirii.

Jonathan o cuprinse în îmbrățișare pe mama sa. Ea îl îmbrățișă îndelung. Virginia nu auzi spunându-se niciun cuvânt, dar poate că nici nu era nevoie. Când se desprinseră din îmbrățișare, femeia își șterse ochii și Jonathan își îndreptă atenția spre tânărul ce stătea tăcut deoparte.

— Slate, îl auzi Virginia spunând. Da' ce ai crescut, băiete! Tânărul zâmbi în timp ce scutură mâna lui Jonathan; apoi se îmbrățișară.

Slate? gândi Virginia. *Spuneau că vine cu un copil. Acesta este Slate?* Jonathan puse câte o mână în jurul fiecăruia și-i îndrumă spre Virginia și fetițe.

— Mama, pe Virginia ai cunoscut-o.

— Da, spuse femeia cu un zâmbet larg și brațele deschise. Mă bucur atât de mult să te văd din nou, Virginia dragă. Mama scrie lucruri minunate despre tine.

Virginia simți cum se îmbujorează. Nu știuse că bunica Withers îi trimitea rapoarte scrise.

— Și copiii. Tare îi iubește pe copii, spuse cu entuziasm Damaris.

Copiii. Virginia aproape că uitase că erau acolo. O simți pe Mindy lipindu-se de ea. Virginia întinse mâna și o prinse, bucuroasă că o avea aproape.

— Aceasta este Mindy a noastră, spuse Jonathan, iar Mindy, timidă ca de obicei, se lipi și mai tare de Virginia.

— Și Martha... începu el. Unde e Martha?

Virginia se răsuci pe călcâie. *Unde este Martha?*

Însă fetița era la câțiva pași mai încolo, stând ghemuită – poziția ei favorită –, cu rochița murdară de funinginea de pe peron, iar panglica din păr, care-i fusese aranjată cu atâta grijă, stătea acum într-o parte. Privi în sus chiar în clipa când ceilalți se uitau la ea și le zâmbi șmecherește. În gurița ținea, cu dezinvoltură, un muc de țigară aruncat de cineva pe peron.

Încă din prima zi, Jonathan își dădu seama că Slate iubea caii la fel de mult ca și el.

— Măi, să fie, n-am văzut niciodată asemenea cai, spunea el mereu, cu ochii strălucind de admirație.

Virginia observă câtă plăcere îi făceau unchiului său, Jonathan, aceste comentarii.

— Vrei să lucrezi puțin cu ei? îi sugeră el.

Era o întrebare ce nu avea nevoie de răspuns.

Virginia privi cum cei doi se îndreptară spre grajd și mai apoi spre țarc. Slate îl privi pe Jonathan mânuind pe unul dintre mânjii lui. Apoi Jonathan îi puse în mână dârlogul.

Curând, tânărul se descurca bine cu mânzul. Părea să fie înzestrat cu așa ceva. Virginia știa că mai lucrase cu animalele la ferma de vite a tatălui său, însă nu se aștepta să vadă un băiat de șaisprezece ani – aceasta era vârsta lui Slate – manevrând acei cai năvălași cu atâta îndemânare.

— Are mână pentru așa ceva, îi spuse Jonathan cu mândrie în timp ce se pregăteau de culcare. Are mâini moi. Caii simt asta. Și mai simt și frica. Băiatului nu-i este frică de ei. Dacă l-aș fi lăsat, s-ar fi dus să lucreze cu armăsarii.

— Am văzut. Până și eu mi-am dat seama, răspunse Virginia.

— Cum a fost ziua ta?

Virginia zâmbi.

— Mama ta e tare dulce, Jonathan. Încă mai râde când se gândește la momentul când a văzut-o pentru prima oară pe Martha. Și îi place casa – cu toată îngrămădeala din camera de zi. Nici măcar n-a părut să observe când l-am trimis pe Slate să aducă scaunul din camera ei. Am uitat că avem nevoie de el în camera de zi, câtă vreme vor sta aici. Va trebui să facem rost de un scaun pentru dormitor. Nu e frumos ca musafirii să nu aibă unde se așeza ca să-și dezlege șireturile la încălțăminte.

— Știam c-o să te iubească, spuse Jonathan, trăgând-o pe Virginia aproape și sărutând-o pe frunte. Eu și mama avem aceleași gusturi ireproșabile.

Virginia se ghemui lângă el.

O VOINTĂ DE NECLINTIT

— Îmi place de tânărul Slate. Ai văzut cum se poartă cu copiii?
— Până și Mindy s-a deschis față de el, iar Martha — îl urmează peste tot, ca un câțeluș.

— E obișnuit cu copiii. Mai are patru frați mai mici.

— Și a fost atât de drăguț din partea lui să se ofere să doarmă în podul grajdului.

Jonathan răsă încetitor.

— Ei bine, n-aș spune că a fost drăguț din partea lui — mi-am dat seama de asta. Bălatul tânjea după șansa de a fi cât mai aproape de cai. Nu, asta nu e un sacrificiu din partea lui.

— Eu tot spun că a fost drăguț din partea lui, insistă Virginia.

— Mă bucur atât de mult că a venit mama, spuse Jonathan pe un ton mai serios. Nu cred că bunica se simte foarte bine. Mama nu s-ar ierta niciodată dacă s-ar întâmpla ceva înainte de a o putea vedea din nou.

Cuvintele lui șoptite o loviră drept în inimă pe Virginia. Doar Jonathan nu credea că... că bunica Withers era în vreun pericol. Adevărat, nu-și recăpătase puterea. Însă starea ei se îmbunătățise, iar cu trecerea timpului se va simți și mai bine... nu-i așa?

— Nu crezi că se va face mai bine? întrebă Virginia cu voce gătuită.

Jonathan o trase mai aproape.

— Se simte mult mai bine acum, spuse cu grijă. Ai îngrijit-o foarte bine și... e mult mai bine.

— Dar...?

— Luke spune că inima îi este slăbită. N-are ce să-i facă. Trebuie doar să avem grijă de ea. Să se bucure de copii. S-o ferim de frig ca să nu răcească din nou. Și să ne rugăm pentru ea. Asta-i tot ce putem face.

Virginia rămase multă vreme tăcută.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă ea în cele din urmă.

Jonathan nu răspunse îndată.

— Cred că... nu m-am gândit că folosește la ceva. Știam că o să te îngrijorezi. Și poate... poate că m-am gândit că dacă n-o să vorbească despre asta, situația se va îmbunătăți. Nu știu. Cred că am tras nădejdea că Luke se înșală.

— Dar nu se înșală?

— Nu. Nu cred. Acum nu mai cred. Ultima oară când a consultat-o, a spus că starea ei se înrăutățește.

Virginia nu reuși să spună nimic. Gânduri, sentimente și temeri se învâlmășeau în mintea ei. Nu-și putea imagina viața fără bunica Withers.

— Mama ta știe? Întrebă cu voce tremurată.

— Nu e potrivit să anunț așa ceva printr-o scrisoare.

— Îi vei spune acum?

Îl auzi înghițind. O dată. De două ori.

— Cred că va trebui.

Virginia își puse capul pe pieptul lui și încercă să gândească clar. Să înțeleagă bine ceea ce tocmai auzise. Nu putea fi adevărat. Nu, nu se poate. Cum se va descurca fără bunica? Cum vor suporta fetele pierderea ei? În special Mindy. Cine le va mai citi povestioare, cine le va mai săruta cucuiele și vânățăile? Cine le va mai cânta cântecelele acelea ce le făceau să izbucnească în hohote de râs? Era prea mult. Refuza să se gândească la asta.

Însă, deși luptă să-și alunge aceste gânduri din minte, realitatea situației o copleși. Lacrimi fierbinți i se prelingeau pe obraji, umezind cămașa de noapte a lui Jonathan chiar în timp ce simți cum brațele lui îi strângeau mijlocul.

CAPITOLUL 21

Într-o zi de vară ce aproape că-i sufoca cu căldura ei înăbușitoare, domnul Woods coborî din mașină în fața casei, având pe chip o expresie întunecată. Acest lucru o făcu pe Virginia să creadă că nu venea într-o vizită ocazională sau ca să-și vadă nepoțica. Nu-l întrebă care era motivul vizitei sale, ci așteptă nerăbdătoare să primească explicațiile lui. Spera din tot sufletul să nu fie vești proaste despre Jenny.

— Mi-a telefonat Jenny, fură primele lui cuvinte, iar Virginia oftă ușurată. Cel puțin, Jenny era în viață.

— Hayden a murit într-un accident de mașină.

Virginia își duse mâna la gât.

— Ar vrea să te duci la ea.

Virginia simți că i se învâрте capul. Cum să meargă la Jenny? Era soție și mamă. Avea în casă o bunică bolnavă, de care trebuia să îngrijească. Avea musafiri.

— Eu mă duc la ea cu trenul de după-amiază. M-aș bucura dacă ai putea veni cu mine.

Virginia nu reușise încă să spună niciun cuvânt. În cele din urmă, clătină din cap amortită și reuși să spună:

— Îmi pare atât de rău.

Domnul Woods clătină și el din cap.

— Eu voi fi la gară, spuse el. Dacă nu poți veni, e de înțeles. Jenny m-a rugat să te întreb și am făcut-o... N-am vrut s-o dezamăgesc.

Virginia încuviință, iar bărbatul se întoarce și se îndreaptă spre mașină.
La scurt timp după primirea vestii, adulții din casă se adunaseră să discute.

— Vrei să mergi? întrebă Jonathan, care ieșise din grădini când văzuse mașina.

Virginia clătină din cap, apoi încuviință.

— Nu știu, spuse ea dându-și la o parte cu mâna tremurândă câteva șuvițe de păr. Aș... aș face orice altceva... dar ea în a făcut Am încercat toți acești ani să... să ajung la inima ei. Să fie oare acela momentul? Nu știu. Dar cum...? Nu-și isprăvi gândul.

— Cred că ar trebui să te duci, spuse Damaris încet. Știu că nu va fi ușor, dar se pare că tu ești singura ei legătură cu ceva stabil și real. Cu ceva bun. Se pare că are nevoie de tine.

— Însă copiii... Bunica... Eu...

— Am eu grijă de toate. Sunt sigură că Jonathan îmi va spune ce trebuie făcut și unde se află lucrurile.

Jonathan nu știe nici el unde sunt lucrurile, ar fi putut răspunde Virginia, însă n-o făcu.

— Și eu cred că ar trebui să mergi, spuse degrabă Jonathan. S-ar putea să nu fiu de mare ajutor aici, însă bunica poate fi de folos. Ea a văzut ce ai în fiecare zi de făcut. Ne vom descurca.

Virginia își pregăti o valiză mică, le sărută cu ochii în lacrimi pe micuțele ei și urcă în mașină. Jonathan urma să-o ducă la gară, ea să prindă trenul.

— O să mă rog pentru tine... și pentru Jenny, îi șopti el la ureche în timp ce o îmbrățișa pe peron.

scrie

Călătoria fu lungă și tăcută. Nici ea, nici domnul Woods nu erau dispuși să stea la taifas. Virginia se întrebă dacă și lui i se părea întâlnirea cu Jenny la fel de neplăcută cum i se părea ei.

Când ajunseră în oraș, traversară peronul și se opriră în fața garii. Domnul Woods chemă un taxi și înmână șoferului o bucată de hârtie pe care scrisese adresa dată de Jenny.

O VOINȚĂ DE NECLINTIT

Își croiră drum prin trafic și parcurseră câteva străzi ciudate. Virginia se gândi la vizita ei anterioară în oraș și se întrebă dacă pastorul Black mai păstorea încă acea mică congregație. El și mama lui fuseseră foarte amabili cu ea atunci când venise aici într-o altă încercare de a o salva pe Jenny.

În cele din urmă, ajunseră în fața unei clădiri înalte. Se uitară în sus la ea în timp ce șoferul insista că aceasta era adresa dată.

— Scrie că este la etajul trei, spuse el pe un ton țăfnos în timp ce luă bancnota din mâna domnului Woods și-i înmână bilețelul cu adresa respectivă.

Urcară împreună. Locul mirosea a mâncare veche, draperii afumate și covoare mucegăite. În lift mirosea și mai urât. Hotărâră să urce pe scări.

Când ajunse la etajul al treilea, Virginia simți o ușoară greață. Nu știa dacă era din cauza emoției, a fricii de ceea ce ar putea găsi, a foamei, pentru că nu mâncase cum trebuie, sau scârbă din cauza mirosurilor pe care le întâmpinaseră.

Domnul Woods găsi ușa marcată șters cu numărul 307 și ciocăni. La început nu primi niciun răspuns. Ciocăni din nou. Mai tare. O voce întrebă de dincolo de ușa:

— Cine e?

Domnul Woods spuse cine este, amintind și numele Virginiei.

— O clipă, se auzi din nou vocea neclară. Apoi, se auzi zgomotul lanțului scos din încuietore și ușa se deschise. În prag stătea Jenny. Virginia abia reuși să nu icnească. Niciodată n-o mai văzuse într-un asemenea hal. Jenny era învelită într-un halat zdrențuit, părul îi era încâlcit, chipul palid și fantomatic, ochii roșii și umflați. Jenny — mirosind a alcool și fum de țigară.

— Ai venit, exclamă Jenny supărată, aruncându-se în brațele Virginiei și plângând cu hohote fără să se poată controla.

Domnul Woods luă valiza Virginiei și reuși cumva să le împingă pe amândouă în cameră, ca să poată închide ușa. Câteva minute mai târziu, Jenny se liniștise suficient cât să le poată spune ce se întâmplase.

Oprindu-se des din cauza plânsului, le spuse că Hayden și noua lui soție fuseseră într-o călătorie cu niște prieteni. Se întorceau acasă

dimineața, devreme, când șoferul nu reușise să ia bine o curbă, sau adormise la volan. Nimeni nu știa ce se întâmplase. Mașina se clătină și se rostogoli. Soția lui Hayden fusese azvârlită din mașină. Ea și celălalt pasager aveau doar răni ușoare și deja fuseseră eliberați din spital. Un alt prieten al lui Hayden murise și el. Cei doi fuseseră prinși sub mașină când se rostogolise. Șoferul era la spital, în stare gravă.

Când Jenny își termină povestea, se făcuse deja târziu. Camera avea un singur pat. Domnul Woods spuse că se duce să-și ia o cameră la hotel și se va întoarce dimineață. Virginia îl invidie. Avea sentimentul că îi stătea în față o noapte foarte lungă.

După ce ușa se închise în urma tatălui ei, Jenny își turnă băutură în pahar. Virginia se așează rigidă pe singurul scaun din încăpere. Nu mai fusese într-o astfel de situație. Camera, locul pe care Jenny îl numea casa ei, era întunecoasă, murdară și mobilată sărăcăcios, cu piese vechi de mobilier. Hainele lui Jenny, sticlele, revistele și ziarele vechi, erau întinse peste tot. Locul mirosea chiar mai rău decât casa scărilor.

Jenny își ridică privirea de la paharul din care sorbea.

— Care-i problema, Virginia? Întrebă ea abia articulând cuvintele. Ești mirată că ziaristul alcoolic al orașului are o fiică alcoolică?

Virginia ar fi vrut să răspundă că ziaristul orașului nu mai era un alcoolic, însă nu zise nimic.

— Sper că n-ai venit tot drumul ăsta doar ca să-mi ții predici despre alegeri corecte, continuă Jenny. Fiindcă n-am de gând să-ți ascult lecțiile de școală duminicală despre bunătatea lui Dumnezeu.

Virginia clătină din cap.

— N-am venit să-ți țin lecții, Jenny. Știi asta.

— Bine.

Jenny râgâi, apoi chicoti. Suna ciudat și nepotrivit cu situația în care se afla. Virginia se făcu mică, dându-și seama că Jenny era beată.

Jenny se trânti pe dușumea și-și încrucișă picioarele într-o manieră deloc potrivită pentru o femeie, halatul murdar nereușind s-o acopere.

— Pun pariu că te gândești: „Ducă-se pe pustii”. Jenny înjură. „Acum el a dispărut. Jenny nu va mai fugi după bărbatul pe care nu-l mai poate avea și-și va face ordine în viață.” Asta gândești.

Virginia? Ei bine, nu-i așa. Îmi place viața pe care o duc. Sau pe care o duceam.

— Luă încă o înghițitură din paharul pe care-l ținea în mână.

— Virginia, ai idee ce înseamnă să fii o „fostă”? Nu, sigur că n-ai. N-ai fost niciodată „fosta” cuiva. Decât fosta prietenă a acelui individ — Jamison, sau cum l-o fi chemând. Ei bine, să-ți spun eu cum e să fii „fostă”. Fosta soție. Măine bărbatul pe care-l iubesc va fi îngropat. Măine nu voi avea nici măcar dreptul să asist la ceremonie. Se opri, ridicând paharul. Ceremonie se spune când îngropi pe cineva, sau se spune doar în cazul nunților și botezurilor și altor evenimente de felul ăsta? Oricum, o să-l îngroape pe acela pe care-l iubesc — pe care l-am iubit întotdeauna. O să fiu acolo — de asta poți fi sigură — dar n-o să fiu binevenită. Dacă ar putea, m-ar ține deoparte. Nici măcar n-au avut decența să-mi spună că a murit. Nu... am citit în ziare. Am citit. Acolo. Eu nici măcar n-am fost amintită în necrolog. Citește! îi porunci ea, arătându-i unul dintre ziarele împrăștiate pe podea. Începu din nou să plângă.

— M-a întrebat pe mine cineva unde ar trebui să fie îngropat? Întrebă cu voce răgușită când reuși să vorbească. Ce ar trebui să se scrie pe piatra funerară? Vezi tu, eu nu contez. Sunt doar „fosta”. Ca și când n-am trăit niciodată. Ca și când n-am purtat niciodată copilul lui. Ca și când nu exist. Nici măcar nu mă lasă să-i văd trupul. Mă țin deoparte. Își puse mâna pe față și începu să plângă în hohote amare.

— Ei bine, n-o să mă poată ține departe de biserica aceea. Ziarul spune că acolo... acolo o să aibă loc serviciul de înmormântare. O să fiu acolo. Hayden ar fi dorit să mă vadă acolo. Femeia aceea... Jenny folosi un limbaj cumplit de urât pentru a o descrie pe văduva lui Hayden. Nu mă poate ține departe. Cel pe care-l îngroapă este Hayden al meu.

— Jenny, cred că ar trebui să dormi puțin. Măine va fi o zi grea. Ai nevoie de odihnă, spuse Virginia cu blândețe.

— Să dorm? Întrebă Jenny cu dispreț. Cum pot să dorm? Asta este ultima noapte înainte ca Hayden să fie pus în pământ. Măine... mâine nu va mai fi. Nu va mai fi, Virginia. Nu înțelegi? Va dispărea. Pentru totdeauna. Hayden al meu. Vorbea din ce în ce mai tare și mai nearticulat.

Da, jeli Virginia în inima ei. Înțeleg. Neajutorarea, aeznaaejaca celor care mor fără să-L cunoască pe Dumnezeu, fără Mântuitor. Nu e de mirare că plângi, Jenny. Nu e de mirare că încerci să-ți îneci durerea în băutură.

Jenny dădu la o parte obiectele așezate pe podea, ca să-și facă loc. Se întinse pe jos, vărsând băutură pe covorul deja pătat.

— Mai toarnă-mi un pahar, Virginia, spuse ea, ridicându-și paharul.

— Îmi pare rău, nu pot face asta, spuse Virginia, ridicându-se de pe scaun. Dacă vrei să mai bei, îți pui singură.

Virginia se duse în colțul ce servea drept bucătărie.

— Ai ceva de mâncare?

O clipă, Jenny păru nedumerită.

— Nu știu, răspunse în cele din urmă. Cred că da. Nu știu.

— Ar trebui să mănânci.

— Ce-ar fi să-mi faci o friptură de vită și piure de cartofi? spuse Jenny, apoi izbucni în hohote de râs, rostogolindu-se pe podea. Virginia n-o mai văzuse niciodată comportându-se în felul acesta. Acum plângea fără să se poată controla, iar în clipa următoare râdea zgomotos. O înspăimânta.

— Să-ți spun ceva, buna mea vecină, continuă Jenny. Dacă găsești ceva pe aici, poți să faci. Râse din nou și se ridică pe picioarele-i tremurânde ca să-și caute sticla.

Jenny avea dreptate. Virginia căută, însă nu găsi nimic de mâncat.

— Cred că ar trebui să te bagi în pat, spuse din nou, însă Jenny stătea aplecată, ținându-se de burtă.

— Mi-e rău. Cred... Se îndreptă spre colțul încăperii unde o ușă deschisă lăsa să se vadă o chiuvetă pătată și o toaletă. Însă nu ajunse până acolo. Vărsă în mijlocul camerei. Virginia abia se abținu să nu verse și ea.

O ajută pe Jenny să urce în pat și găsi lângă chiuvetă o găleată și câteva cârpe. Nu reuși să curețe așa cum ar fi dorit, însă era mai bine decât deloc. Câteva obiecte de pe podea se murdăriseră și ele. Virginia nu știa ce să facă cu ele. Dacă ar fi fost după ea, le-ar fi pus într-o pungă și le-ar fi azvârlit.

N-avea cum să scoată din cameră acel miros respingător. Era abia în stare să aerisească, însă n-o putu deschide.

Când se întoarse la Jenny, aceasta dormea adânc. Virginia se uită în fața ei, lacrimi fierbinți prelingându-i-se pe obraji. O, Jenny, strigă în sufletul ei. Ce s-a întâmplat cu tine? Și Virginia plânse mai amarnic ca niciodată pentru prietena ei din copilărie.

Domnul Woods le invită pe amândouă la micul dejun, apoi Virginia se întoarse la apartament pentru a face curățenie, în timp ce tatăl și fiica petrecură câteva ceasuri împreună. Când se întoarseră, Jenny purta un costum nou, negru, iar părul îi era pieptănat și aranjat sub pălăria asortată. Semăna puțin cu acea Jenny pe care o cunoștea ea. Cum reușise domnul Woods s-o țină departe de sticlă, Virginia nu și putea imagina.

Cei trei meraseră împreună la serviciul de înmormântare, care avea loc într-o biserică veche, de piatră. Se strecurară pe rândul din spate și rămaseră liniștiți în timp ce ascultară imnurile interpretate la orgă. Virginia bănuia că o identificase pe văduva actuală a lui Hayden într-un grup de tineri adulți din fața bisericii. Îmbătrânite înaintea de vreme, chipurile le erau răvășite de acel stil de viață destrăbălat cu care se obișnuiseră, și de disperarea unei morți fără nădejde.

Serviciul funerar fu scurt și trist. Preotul făcu referire la „scumpul răposat, care și-a sfârșit călătoria pământească și acum se bucura de răsplătirile acelui tărâm necunoscut.” Virginia avu un sentiment de deznădejde. Se întrebă dacă Jenny – care stătea alături de ea rece ca piatra – se simțea la fel.

Fu recunoscătoare să părăsească sinistra biserică și să iasă afară la aer curat. Însă ce se va întâmpla cu Jenny acum?

Domnul Woods încercă s-o convingă pe Jenny să vină acasă cu el, însă ea refuză. El n-ar fi vrut s-o părăsească în starea în care se afla, așa dependentă de băutură. Virginia presupuse că el cunoștea mai bine decât oricine starea aceea. Dându-și seama că nu putea face mai nimic, domnul Woods plecă fără nicio tragere de inimă.

— Trebuie să mă întorc acasă, Jenny, îi spuse Virginia două zile mai târziu. Înțelegi?

Jenny încuviință.

— Știu. Știu... ai copii.

Jenny nici măcar nu întrebuse de Mindy.

— Da. Și bunica Withers nu se simte bine. Stă la noi.

Jenny nu răspunse.

— De ce nu vii cu mine? se oferi Virginia. Ți-ar prinde bine să ieși din atmosfera asta o vreme.

Însă Jenny clătină din cap.

— N-am la ce mă întoarce.

— Ai pentru ce să rămâi?

Jenny oftă.

— Poate că nu. Poate că nu mai am pentru ce trăi.

Cuvintele ei o înspăimântară pe Virginia. Îngenunche lângă Jenny și îi luă mâna.

— Jenny, ascultă te rog. Noi te iubim. Și eu și tatăl tău, te iubim. Am... am vrea să te ajutăm, doar să ne dai voie. Dacă există vreun mod în care am putea s-o facem...

Spre surprinderea ei, Jenny se aplecă și o trase pe Virginia la pieptul ei.

— Știu asta, Virginia, admise ea cu glasul înecat de lacrimi. Știu asta. De aceea am dorit să vii. Ai fost o prietenă bună, Virginia. În toți acești ani în care eu am fost o... o prietenă rea pentru tine. Și pentru asta te iubesc, Virginia. Să nu crezi că nu te iubesc. Dar eu... nu sunt încă pregătită de schimbare. Trebuie să gândesc mai bine lucrurile. Încă nu sunt pregătită.

Virginia o ținu lipită de ea, apoi se ridică. Taxiul aștepta ca s-o ducă la gară.

Virginia era atât de recunoscătoare că se afla acasă. I se părea că fusese plecată o veșnicie. Își muta privirea de la unul la altul, mulțumitoare că cei iubiți de ea erau acolo, întregi și sănătoși. Și fiecare dintre ei îi adresă un bun venit, într-un mod special. Mindy o strânse în brațe și o urmă pas cu pas în prima jumătate de oră după ce sosise acasă. Martha o acoperise cu sărutări, apoi își găsisse de lucru trăgând după ea valiza prin bucătărie. Bunica îi zâmbi blajin de pe scaunul de lângă foc. Iar Jonathan fu încântat când Virginia observă că tocurile ferestrelor de la primul nivel fuseseră vopsite și aranjate.

— Slate îmi e de mare folos cu caii. Iar mama a spus că a sosit timpul să mă țin de promisiune și să termin casa. Mai avem multe de făcut, dar e un început.

Mai existau unele schimbări subtile, survenite în această scurtă perioadă în care fusese plecată. Mindy se împrietenise cu bunica Damaris. O urma peste tot, sporovăind întruna. Martha, pe de altă parte, pusese stăpânire pe Slate. Abia intra în casă, că micuța alerga la el insistând să fie luată în brațe și plimbată. El părea că acceptă cu bucurie această sarcină. Virginia se întrebă dacă nu se simțea puțin flatat de toată această atenție din partea unui copil.

Lătratul frenetic al lui Murphy o atrase pe Virginia la fereastra de la bucătărie. Câinele se afla în țarc, un loc în care nu mai intrase de când fusese lovit de cal. Virginia îl urmări cum stătea cu labele înfipite ferm în pământ, așteptând apropierea lui Warrior, armăsarul. Warrior era unul dintre caii de care Virginia se temea. Cu toate că asculta de Jonathan, acesta îi avertizase pe toți ai casei să nu se apropie de țarcul lui. Armăsarul își proteja teritoriul și era total imprevizibil. Putea oricând să lovească cu copitele sau să muște.

Acum Murphy părea că va fi obiectul mâniei armăsarului agitat. *Nesăbuit câine, gândi Virginia. De data asta o să primească o copită în cap, asta-i sigur.*

armăsarului, bătându-l ușurel, masându-l, în timp ce animalul rămase la locul lui, nesigur de ceea ce ar fi trebuit să facă. Slate întoarse puțin capul ca să vadă unde era Martha, bătut ușurel încă o dată gâtul curbat al calului și se trase încet înapoi. Warrior forăi încă o dată, își scutură capul și se răsuci, luând-o la galop spre celălalt capăt al țarcului, ținându-și capul sus și coada în vânt.

Virginia căzu grămadă la pământ, acoperindu-și fața cu mâinile și dând drumul unui potop de lacrimi. Următorul lucru pe care-l simți, fu limba lui Murphy, care-o lungea pe față. Își puse brațele în jurul câinelui și-și înfipse degetele în blana încălcită.

— Câine nebun ce ești, țipă ea. Câine nebun și olog.

Mai apoi, Slate o puse pe Martha în brațele ei. *Slate*. Băiatul va avea pentru totdeauna un loc special în inima Virginiei.

CAPITOLUL 22

Nimeni nu călătorea jumătate de continent doar pentru o vizită scurtă, așa că Virginia era pregătită ca musafirii ei să rămână cel puțin câteva săptămâni acolo. În mare parte, acestea au fost cele mai bune săptămâni pentru ea. Curând, Damaris o făcu să-și uite îngrijorarea de a corespunde așteptărilor soacrei, ajutând la pregătirea mesei, la spălatul vaselor și chiar la munca în grădină. Copiii o iubeau pe „noua” lor bunică. Pauzele de după-amiază, când Martha dormea, iar Mindy îi urmărea pe bărbați lucrând cu caii, erau cu totul speciale. Atunci cele trei doamne serveau ceaiul, povesteau despre viețile lor, despre visurile lor – sau despre ultima escapadă a Marthei.

Odată cu luna septembrie, Virginia fu nevoită să dea piept cu una dintre cele mai mari provocări din viață. Mindy începea școala. Părea atât de micuță. Atât de vulnerabilă. Atât de dulce. Pe Virginia o podidi plânsul. Aceasta era fetița ei. Fetița ei cea timidă. Cea care se ținea scai de ea. Iar acum, această micuță trebuia să dea piept cu lumea. Singură. Ei bine, nu chiar singură. Jonathan și Virginia merseră amândoi cu ea în prima zi de școală, iar în restul săptămânii, o duseră când unul când altul. După aceea, Mindy anunță, ca un om în toată firea, că știa traseul. Putea merge singură acel drum de mai bine de un kilometru jumate, explică ea, apoi se va întâlni cu copiii familiei Ellison, de la ferma din vecini. Iar cuvintele ei aduseră alte lacrimi în ochii Virginiei.

În fiecare după-masă când era timpul ca Mindy să se întoarcă, Martha împingea un scaun cu spătar la fereastra din bucătărie. Se cocoța pe el ca să fie prima care va anunța apariția surorii ei mai mari. Cu toate că pentru câteva ore se bucura de mai multă atenție din partea celor mari, fiind singurul copil rămas acasă, o iubea pe Mindy și-i simțea lipsa.

Trecerea de la un anotimp la altul a fost atât de subtilă, încât abia dacă a fost băgată în seamă. Damaris și Slate erau tot aici. Trimiteau multe scrisori în Vest și primeau la fel de multe. Uneori mergeau în oraș și dădeau telefon acasă. Însă nimeni nu spuse nimic despre plecarea lor până într-o zi, când cele două femei lucrau în grădina de flori, punând plantele la adăpost de frigul iernii.

— Probabil că te gândești că o să stau aici o veșnicie, începu Damaris.

Virginia ridică privirea de la trandafirul pe care-l curăța de frunzele uscate.

— A fost minunat că te-am avut aici, spuse ea simplu.

Damaris continuă să acopere stratul protector de la rădăcina tufei pe care o curăța Virginia.

— Am vorbit cu unchiul tău Luke. Spune că inima mamei e tot mai slabă. Îmi este greu să plec acasă gândindu-mă că...

Nu-și isprăvi gândul.

Virginia rămase tăcută, cu inima prinsă ca într-o menghină.

— A spus cumva... când?

Damaris se ridică de pe genunchi și clătină din cap.

— Nu știe sigur. Oricând e posibil. Dar cine poate ști? Uneori chiar și cea mai slăbită inimă poate continua să bată vreme îndelungată. Însă dacă nu e o problemă prea mare pentru voi, aș vrea să mai rămân o săptămână sau chiar mai mult. Aș vrea să fiu aici dacă... Încă o dată, nu-și isprăvi fraza.

— Desigur, spuse Virginia, înghițind greu.

— Mulțumesc. Apoi Damaris spuse cu voce mai veselă:

— Știai că Slate vrea să mai rămână aici?

— Mi-a spus Jonathan.

— Se înțeleg bine, nu-i așa? Amândoi iubesc caii.

— Sunt ca două boabe de mazăre, răspunse Virginia chicotind.

— Îl ajută mult pe Jonathan.

— Și mie îmi este de ajutor, se grăbi Virginia să adauge. Fără el, Jonathan n-ar fi găsit niciodată timp să termine lucrul la casă și să zugrăvească. Acum Slate lucrează cu caii aproape la fel de mult ca Jonathan.

— Cu siguranță iubește animalele astea.

— E băiat bun, spuse Virginia, ochii ei umezindu-se când își aminti de incidentul din țarc, cu micuța Martha. Slate îl manevra acum pe Warrior cu aceeași mână sigură ca și Jonathan. Însă Warrior fusese mutat într-un țarc mult mai îndepărtat de casă. Jonathan nu mai voia să riște. Și ca mijloc de precauție, fixase sârmă ghimpată în partea de jos a celui mai apropiat țarc. Copitele cailor și copilașii nu făceau echipă prea bună împreună.

— Da, adăugă ea, sper că părinții lui vor fi de acord să rămână aici, cu noi.

Jonathan aduse scrisoarea acasă. Știau, după adresa expeditorului, că vor afla dacă Slate primise permisiunea de a rămâne, sau urma să-și însoțească bunica acasă la sfârșitul lunii.

Virginia crezu că băiatul va desface plicul pe loc, și-i va informa pe toți cu privire la decizia părinților. Însă Slate acceptă scrisoarea din mâna întinsă a lui Jonathan și ieși din casă, fără un cuvânt. Auzi ușa închizându-se în urma lui și-l văzu traversând curtea, cu scrisoarea încă în mână.

Se îndreptă direct spre grajd. Virginia presupuse că va urca în podul grajdului, ca să-și citească scrisoarea în liniște. Doar atunci înțelese cât de importante erau aceste vești pentru băiat. Dacă i s-ar cere să se întoarcă acasă, o va face, însă se va simți profund dezamăgit. Îi plăcea mult să lucreze cu caii.

— O, Doamne, începu Virginia fără să-și dea seama... apoi se opri. Nu-i va spune ea Domnului ce să facă. Știa El mai bine.

— Voia Tu să se facă, isprăvi ea cu sfială.

Nu trecu mult și auziră un chiot puternic. Slate alerga spre casă, fluturând scrisoarea. Sălta de bucurie și cu fiecare salt, mai slobozea un chiot. Se părea că Jonathan avea acum un tovarăș de lucru.

Avură parte de câteva semnale de avertisment. Nu multe, însă suficiente pentru ca cei ai casei să se adune în jurul patului ei, să-i dea o ultimă îmbrățișare și să-i șoptească cuvinte de dragoste. Apoi se sfârși. Repede. În pace. Bunica Withers îi lăsă în urmă și plecă spre un cămin mult mai bun decât putea Virginia să-i ofere.

Familia și prietenii se adunară în mica lor biserică pentru a sărbători plecarea ei acasă. Era o zi glorioasă, însorită, adierea slabă a vântului împingând ușurel frunzele ruginii deasupra mormintelor celor care făcuseră deja această călătorie înaintea ei.

Ochii Virginiei erau uscați în timp ce stătea alături de ceilalți membri ai familiei. Plânse. Și o să mai plângă. Însă deocamdată nu mai avea lacrimi. Inima îi era amorțită, mintea secătuită, incapabilă să mai gândească sau să simtă.

Oamenii din jurul ei umblau de colo-colo, vorbeau și o atingeau încercând s-o mângâie, însă ea se afla undeva departe, încercând să-și imagineze cum va fi să stea într-o cameră de zi în care nu mai era patul bolnavei. O dimineată fără acel salut plin de bucurie. O cină fără un zâmbet sau un gest de mulțumire. Ceiuri de după-amiază fără obșnuitul taifas.

Fetelor o să le fie atât de dor de dumneata, îi veni în minte în timp ce se îndepărta de mormânt.

Și atunci plânse.

Damaris își împachetă bagajele și luă trenul spre casă, așa cum plănuise. Virginiei îi părea tare rău s-o vadă plecând. Iar acum urma să călătorească singură, Slate rămânând să-l ajute pe Jonathan. Virginia nu știa cine era cel mai mulțumit de acest aranjament – Jonathan, care avea nevoie disperată de ajutor; ea însăși, care se bucura de faptul că își va putea vedea soțul mai des; sau Slate, care adora caii.

Cei din casă se adaptară la noul stil de viață. Lucrurile bunicii fură scoase din camera de zi. Acum încăperea părea mare și goală, iar

Virginia îi întoarse spatele, îndurerată. Slate ocupă camera de oaspeți. Noaptea erau mai friguroase acum și era mult mai bine pentru el să stea în casă decât în podul grajdului.

Peste lumina Virginiei părea că se așezase o pătură de singurătate. Știa că o să-i lipsească bunica Withers, însă nu realizase cât de profund va simți această pierdere. Deși n-o dorea înapoi, simțea că zilele ei pierduseră mult din semnificația lor. Fiecare veste de la școală pe care Mindy i-o împărtășea cu bucurie, fiecare cuvânt nou pe care Martha îl adăuga la vocabularul ei, fiecare rețetă nouă sau model de broderie pe care-l găsisese și-l încercase – toate îi aminteau Virginiei că acum nu mai avea cu cine să împărtășească micile detalii ale vieții de zi cu zi, așa cum făcuse cu bunica Withers.

Zile în șir trebăluia prin casă cu inima grea, încercând să-și stăpânească lacrimile. Multe nopți își îngropa capul în pernă, ca nu cumva plânsul ei să-l trezească pe Jonathan.

Cînd gerul iernii se abătu peste ei acoperindu-i cu o pătură albă de nea și înțepându-le obrazii și bărbiile cu ace de gheață, Virginia știa că mai avea mult de așteptat până la primăvară.

De Crăciun, Virginia și Jonathan sărbătoriră de dragul fetițelor, făcînd aceleași lucruri pe care le făcuseră de cînd își începuseră viața împreună. Însă nu era la fel. Virginia își amintea zilele de Crăciun din trecut, cînd o aveau pe bunica Withers cu ei.

În a treizeci și una zi a lunii decembrie, sărbătoriră a doua aniversare a zilei de naștere a Marthei. Bucuria de pe chipul ei era reflectată de lumina lumînărilor, iar micuța se îndopă cu tort până cînd Virginia se temu că o să i se facă rău. Însă, deși zâmbea și răspundea așa cum era de așteptat, inima Virginiei plîngea. *Cît de mult s-ar fi bucurat bunica de sărbătoarea asta!*

Ianuarie se dovedi și mai friguros, iar Jonathan o ducea pe Mindy la școală în fiecare dimineață, aducînd-o la sfîrșitul zilei. Între aceste drumuri, cei doi bărbați hrăneau animalele și curățau grajdurile. Virginia își petrecea zilele spunînd întruna „nu, nu”, unei Martha

plină de energie, și încercând să păstreze focurile aprinse în timp ce trebăluia prin casă.

Când sosi luna februarie și gerul se mai domoli, Virginia simți nevoia să scape cumva de tristețea ce o apăsa. Îl întrebă pe Jonathan dacă n-ar fi posibil să facă o vizită bunicii ei. O persoană mai în vârstă și mai înțeleaptă – cineva ca bunica Withers – după așa ceva tânjea inima ei. Jonathan păru să înțeleagă nevoia ei și încuviință.

— Te duc acolo și apoi mă duc în oraș. Când mă întorc, trec să te iau.

Virginia o înfodoli pe Martha și o duse în brațe până la mașină. Ar fi dorit să petreacă timp doar ea cu bunica Marty, însă știa că Slate nu va putea s-o supravegheze pe Martha și în același timp să-și facă treaba.

Când Virginia coborî din mașină și întinse brațele după Martha, Jonathan o opri.

— Poate să vină cu mine. Să poți sta liniștită și să nu fii nevoită să alergi după ea.

Virginia îi zâmbi în semn de mulțumire și-i arătă săculețul în care pusese lucrurile Marthei pentru acea zi. El zâmbi și flutură din mână:

— O să ne descurcăm, nu-i așa, Martha?

Virginia fu primită cu bucurie și cu o îmbrățișare călduroasă, apoi condusă în bucătăria ce mirosea a tot felul de condimente și a cidru fierbinte.

— Chiar îi spuneam bunicului tău că ar trebui să venim la tine să vedem ce mai faci. Însă se cam teme de drumurile astea pline de gheață. Așa că am rămas aici... ne-am gândit la tine și ne-am rugat pentru tine, fără să știm însă cum o duci.

Virginia își scoase haina groasă și se îndreptă încet spre cuier. Nu putea vorbi. Nu încă.

— Bunicul e în grajd. Vrei să-l chem și...

Însă Virginia o opri punându-i mâna pe braț.

— Nu încă, bunica. Trebuie să vorbesc cu dumneata mai întâi.

Mai târziu, în fața ceștii cu cidru fierbinte, își deschise inima. Vorbi despre sentimentul acela al pierderii unei ființe dragi. Despre dorul pe care-l simțea după femeia pe care ajunsese s-o iubească. Despre îngrijorarea ei când se gândea că n-o să-și mai revină din starea asta.

Despre cât de greu îi era să-i explice aceste sentimente lui Jonathan, care adesea o privea îngrijorat. El ar fi vrut s-o ajute, dar nu știa cum anume.

Bunica Marty înțelese. Nu trebuia să i-o spună. Vede în privirea ei.

— Este nevoie de timp. Și de Dumnezeu, îi spuse ea Virginiei. Cineva mi-a spus acest lucru cu mulți ani în urmă, când am pierdut pe cineva. La acea vreme, nu asta mi-aș fi dorit să aud. Dar așa a fost... exact așa. O, asta nu înseamnă că uiți. Niciodată. Însă viața merge înainte. Se întâmplă lucruri noi. Oameni noi apar în viețile noastre. Dumnezeu nu ne lasă acolo pentru totdeauna. Ne împinge înainte. Ne dă câte un imbold ca să putem înainta. Ne determină să căutăm noi semnificații în viață. Și atunci se întâmplă. Apare ceva nou pentru care să trăim. Ceva care dă un nou impuls vieții.

Virginia ascultă cu atenție, ștergându-și lacrimile.

— Și s-ar putea să se întâmple mai curând decât îți închipui. Când te aștepti cel mai puțin. Te trezești într-o dimineață și soarele ți se pare că strălucește mai tare decât înainte. Cerul ți se pare puțin mai albastru. Inima ta este puțin mai ușoară. Și îl simți pe Dumnezeu. Mângâindu-te. Ca și când... ți-ar zâmbi. Și atunci vei ști. Vei ști chiar atunci că vindecarea își face lucrarea. Că vei izbândi. Că zilele de întuneric au luat sfârșit.

Bătu încetișor mâna Virginiei, zâmbindu-i șovăielnic. Își șterse ochii cu batista dantelată pe care o ținea în mânecă.

— Cea mai frumoasă parte este atunci când treci de perioada asta de durere și-ți dai seama că ești mai tare. Că ai învățat ceva și ai crescut. Știi cum să te ții mai strâns de Domnul. Să depinzi de Acela care ne ține. Asta e partea frumoasă. Acum însă, nu vezi asta. Pentru așa ceva este nevoie să privești suferința de la distanță.

Era atât de bine să stea și să asculte cuvintele cuiva care-i înțelegea sentimentele, gândurile, dorințele. Asta îi dădea curaj. Trebuia doar să se țină strâns de Dumnezeu și să-L lase pe El să facă restul. În timp, El va aduce înnoirea și vindecarea de care avea nevoie. În timp, Virginia se va ține de El. Și va aștepta.

Martie și aprilie aduseră cu ele zile din ce în ce mai călduroase. Mai lungi. Copacii înmuguriră, iar în grădină apărură florile. Înflori o lălea. Apoi o alta, alături de o zambilă. Un măcăleandru se așeza pe crengile cireșului în fiecare dimineață și cânta cu mare însuflețire. Martha începu să se joace afară, iar credinciosul Murphy o saluta lingând-o pe față. Virginia izbucni în râs într-o după-amiază când îi privea pe cei doi stând pe marginea unei băltoace.

— Mu'fy, n-ai voie să intri acolo, îl avertiză ea agitând degetul rotofei în fața lui.

Mașina de spălat avea și mai mult de lucru în primăvara asta.

Într-o dimineață, Virginia stătea pe verandă, trăgând în piept aerul înmiresmat de primăvară. Se gândea la semințe, la grădină și la straturile de zarzavat și de flori. O urmări pe Martha ridicând vasul câinelui și îndemnându-l pe împotrivitorul Murphy să mănânce tot din farfurie. Zâmbi. Inima ei era parcă mai ușoară. Aproape întreagă. Apoi își aminti... așa era, trecea dincolo de durere, reușind să se bucure. Bunica Marty avusese dreptate. Dumnezeu era chiar acolo. Lângă ea. Nu, mai aproape. Înlăuntrul ei.

O lună mai târziu, Virginia se strecură în brațele lui Jonathan după ce se pusese în pat, și-și lipi obrazul de al lui.

— Am o veste care s-ar putea să te intereseze, șopti ea.

Ea simți cum brațele lui se strâng în jurul ei.

— Și care-ar fi aceea?

Ea zâmbi în întuneric. Era nerăbdătoare să-i spună, însă savura clipa.

— Nu ghicești? îl tachină ea.

— Spune-mi, zise el.

— Vei fi din nou tătic.

Ar fi avut multe de spus, dar nu putea. Nu acum. Poate când Jonathan îi va da drumul din îmbrățișare și-și va putea trage suflarea.

**Alte cărți din seria *Învăluți de iubire*, de Janette Oke,
disponibile la editura Casa Cărții:**

Învăluți de iubire
Promisiunea neclintită a iubirii
Drumul lung al iubirii
Bucuria nepieritoare a iubirii
Moștenirea veșnică a iubirii
Visul împlinit al iubirii
Zborul îndepărtat al iubirii
Căminul regăsit al iubirii

**Alte cărți din seria *Moștenirea din prerie*, de Janette Oke,
disponibile la editura Casa Cărții:**

Anii frământărilor
Căutările inimii

**Alte cărți din seria *Moștenirea din prerie*, de Janette Oke,
în curs de apariție la editura Casa Cărții:**

Like Gold Refined [Curată ca aurul]